

Hồ Lạc Bình Dương Vi Khuyển Thê

Contents

Hồ Lạc Bình Dương Vi Khuyển Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	43
9. Chương 9	48
10. Chương 10	54
11. Chương 11: Ngoại Truyện — Thử Hồ Trùng Phùng!	60

Hồ Lạc Bình Dương Vi Khuyển Thê

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, huyền huyền, nhất công nhất thụ, hài, heEditor: KanZeBeta: Vọng NguyệtTình trạng bản gốc: 10 ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-lac-binh-duong-vi-khuyen-the>

1. Chương 1

Lúc phi hành ở trên mây Vương Hồ đã suy nghĩ tốt lắm, phải nhớ thật kỹ đáp án đầu tiên của mình về “Vấn thể gian tình vi hà vật” là: “Tình là một cái gì đó tối hại người, vô luận là ai, chỉ cần vướng phải tình ái, thì sẽ ngu xuẩn suốt đời.”

Có thần tiên chứng giám, hẳn nhất định phải là lão hồ tinh thông minh nhất, tuyệt đối tuyệt đối không được biến thành ngốc tử.

“Ừm, bây giờ chính mình xuống dưới, nếu có cơ duyên tìm được đáp án thì thật tốt, bằng không thì mình cũng không nguyện tự thể nghiệm, dù sao còn mười một yêu tinh kia, đến lúc đó chỉ cần trả lời theo bọn họ, dù sao cũng là huynh đệ lâu như vậy, mọi người sẽ không trơ mắt nhìn mình bị bỏ lại Vụ Ấn Sơn một mình đâu. Lão ngư cũng từng nói, không nguyện sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ nguyện phi tiên cùng ngày cùng tháng cùng năm thôi, chúng ta phải cùng nhau phi tiên, một người cũng không thể thiếu.” Vương Hồ một bên phi hành một bên lẩm bẩm, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới trong điển tịch nhân gian có một câu “Hồ lạc bình dương bị khuyển khi”, vì thế trong lòng thầm bổ sung “Hãy! Việc này ngàn vạn lần không được quên, xuống nhân gian tuyệt đối không được cùng một chỗ với người mang tuổi tuất được! Ta chính là vua của loài thú, nếu mỗi ngày đều bị cẩu khi dễ, chẳng phải sẽ rất tổn hại mặt mũi uy danh của lão hồ sao?”

Vương Hổ cứ như vậy, một bên nhắc nhở chính mình xuống tới nhân gian phải chú ý chuyện này, một bên tìm nơi dừng chân.

Cảnh sắc nhân gian đương nhiên kém xa với tiên cảnh ở Vụ Ấn Sơn rồi, ở trên mây bay qua bay lại cả ngày, cuối cùng cũng chọn được một nơi tương đối tốt.

Đó là một vùng quê mệnh mông bát ngát, hoa màu tươi tốt, hướng đông có một ngọn núi cao hiểm trở, tuy rằng thua kém Vụ Ấn Sơn của bọn họ nhưng cũng có thể coi như là cảnh đẹp, đây chính là hình ảnh vùng quê miền nam trù phú phồn vinh của nhân gian, thoát nhìn là một tòa thành lớn. Lão hổ tinh Vương Hổ đối với nơi này vô cùng hài lòng, rời khỏi áng mây, hất một thân bạch y nhẹ nhàng dừng lại ở đỉnh núi hoang vu.

Mới tới nhân gian, Vương Hổ liền phóng tầm mắt nhìn tòa thành trì ở phía xa xa, phe phẩy ống tay áo rộng thùng thình, say sưa suy nghĩ.

Có lẽ bởi vì pháp lực cùng khí lực của mười hai yêu tinh đều xuất sắc như nhau, nên hắn cũng không quá để ý đến vấn đề này, hắn tối khát vọng chính là trở thành người thông minh nhất. Hắn thích nhất người khác khen ngợi hắn thông minh, nếu có việc nhờ vả hắn, chỉ cần khen hắn thông minh, hắn nghe xong, so với việc của mình càng quan tâm hơn.

Có điều Vương Hổ hiểu rõ, trong mười hai yêu tinh, nếu nói tới thông minh, như thế nào cũng không tới lượt hắn.

Bất quá, bây giờ so với trước đây bất đồng!

Giữa đám yêu tinh không đến hắn thôi, hiện giờ đã đến nhân gian..... Hừ! Rời xa nhóm bạn, hắn cũng không tin không tới phiên chính mình, đừng thấy trong sách nói nhân loại xảo hoạt, kỳ thật theo hắn, nhân loại đều là loại động vật tham lam ngu xuẩn, nếu không họ đồng đức như vậy, tại sao người có thể thắng thiên lại ít như thế?

Gần như có thể nhận định, hiện tại, hắn — lão hổ tinh Vương Hổ, sắp trở thành người thông minh nhất ở đại thành miền Nam này rồi.

Hắn giờ đây tràn đầy tự tin đi về hướng thành trì xa xa đằng kia — Nơi kia đã định trước sẽ thay đổi vận mệnh đời này hắn.

Đi loanh quanh trong thành nửa ngày, Vương Hổ giờ mới nhớ tới mình còn chưa biết thành trì này tên gì, trái nhìn phải nhìn, mọi người ở đây đều là bộ dáng vội vội vàng vàng, lão hổ vốn thiện lương nên cũng ngưng ngừng khi phải quấy rầy công việc của người ta, đành đem toàn bộ nghi vấn nuốt trở vào bụng.

Vương Hổ còn đang đánh giá kiến trúc ở khắp nơi trong thành, bỗng nhiên một thanh niên dừng lại bên cạnh hắn, cười hỏi “Đại ca, người có việc gì cần ta giúp đỡ không?”

“Đại..... đại ca?” Vương Hổ mở to hai mắt nhìn, có nghe nhầm không vậy? Tên nhóc này bao nhiêu tuổi, chính mình làm gia gia của gia gia nó còn được, như thế nào nó lại gọi mình là đại ca?

“Người hẳn phải kêu ta là lão gia chứ!” Vương Hổ thành thật nói.

Nhưng mà Vương Hổ càng nghiêm túc sửa lời càng làm cho thanh niên kia bị kinh hách “Trời ơi! Nhìn vậy mà bị điên..... Đáng tiếc, tướng mạo xinh đẹp như thế.” Y dường như định cất bước ly khai, nhưng con người lại đảo mấy vòng rồi dừng lại, lẩm bẩm “Lúc này còn kén chọn cái gì nữa? Kẻ điên thì kẻ điên vậy.”

Mắt thấy thiếu niên ở bên cạnh cứ lăm lăm, Vương Hổ nghĩ thầm “Sao vậy? Ta làm lão gia của người là tiện nghi cho người rồi, người còn không nguyện ý kêu.”

Sau đó hắn bỗng nhớ đến bộ dáng của chính mình, tựa hồ không đủ điều kiện để làm lão gia đi. Trong lòng không khỏi âm thầm ảo não “Bất quá thay đổi nhân thân, vậy mà tự nhiên vai vế cũng bị hạ xuống, thật sự rất không thỏa đáng mà.”

Nghĩ như vậy, Vương Hổ trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Hắn bỗng nhiên nhớ tới, chính mình còn đang muốn hỏi thành trì này tên là gì mà. Cũng không thể để tên thanh niên kia chạy mất.

May mà, thanh niên kia quay lại, hần vội vàng tươi cười hướng y nói “À việc vừa rồi, đại ca thì đại ca đi, tiểu đệ đệ, người có thể nói cho ta biết nơi này tên gì không?”

Nghe xong lời này, thanh niên kia lại sửng sốt, cẩn thận đánh giá Vương Hổ, sau đó lắc lắc đầu thấp giọng thở dài “Ai, thật sự đáng thương mà, rõ ràng xiêm y trên người rất tốt, sao lại mất trí nhớ chứ?” Sau đó hần thân thiết lôi kéo tay Vương Hổ nói “Đại ca, nơi này là thành Bình Dương, huynh có nhớ nhà mình ở đâu không? Nhớ cha nương mình tên gì không?”

Vương Hổ nghĩ thầm: nhà? Thời điểm ta thành tinh, hang ổ đã bị thiên lôi oánh trúng, đốt cháy hết. Cha nương ta? Là nói đôi lão hồ sinh hạ ta sao? À, bọn họ đã sớm thành yêu tiên rồi, không biết đang ở nơi nào tiêu dao hưởng thụ.

Do đó y suy tư đáp “Nhà? À, ta không có nhà, cha nương ta? Ồ, ta cũng không có cha nương.”

Chắc, có thể trả lời như vậy đi? Hần vốn không có nhà, mà cha nương hần hiện tại đại khái cũng không biết tới nơi tử này. Trả lời như vậy hần cũng không thể tính là nói dối đi?

Lão hồ tinh luôn luôn thành thực cảm thấy hài lòng vì câu trả lời của bản thân.

Thanh niên lộ ra vẻ đồng tình, cúi đầu suy tư hồi lâu, mới ngẩng đầu lên nói “Đại ca, đệ muốn nhờ huynh giúp đệ một việc, huynh yên tâm, việc này tuyệt đối không nguy hiểm đâu! Người nhà của Hồng muội tuy không tốt, nhưng cũng đều là lương dân tuân thủ luật pháp, nhiều nhất là đuổi huynh đi thôi..... Ai, quên đi, nói ra huynh cũng không hiểu, huynh đi theo đệ.”

Cũng không quản Vương Hổ có đáp ứng hay không, y liền lôi kéo hần đi qua đường lớn ngõ nhỏ, đáng thương cho lão hồ tinh bị lôi đi đến choáng váng mặt mày, cuối cùng cũng ngừng lại. Đó là trước cửa của một miếu sơn thần đồ nát.

Vương Hổ nhìn nhìn thanh niên một cách đề phòng, nhìn nhìn lại miếu sơn thần đồ nát, vừa muốn nói gì, liền thấy một nữ tử từ trong miếu chạy ra “Lang ca, huynh..... tìm được người chịu giúp chúng ta chưa?”

Thanh niên được kêu Lang ca lúc này mới quay người lại, đối với Vương Hổ thật cung kính cúi người cầu khẩn “Vị đại ca này, tự nhiên lại lôi huynh tới đây, thật sự phi thường có lỗi. Đệ và Hồng muội không phải vì cùng đường cũng sẽ không đưa ra hạ sách này..... Chúng tôi từ nhỏ vốn có hôn ước với nhau, ai ngờ nhà của đệ giờ đây gặp chuyện không may, gia cảnh sa sút.....”

“Cho nên cha nương của Hồng muội ngại bản yêu phú, liền hủy bỏ hôn ước, nhưng hai người các người lại yêu thương lẫn nhau, bị dồn vào đường cùng nên muốn cùng nhau bỏ trốn, đúng không?” Vương Hổ thay thanh niên tiếp lời.

Nhìn thấy thanh niên trợn mắt há mồm, Vương Hổ gật đầu đặc ý: xời, quả nhiên bị hần đoán đúng rồi! Chuyện của họ tương tự như những chuyện xưa mà trăm ngàn năm qua không biết đã diễn ra bao nhiêu lần.

Thanh niên nghe Vương Hổ nói xong, cũng quên mất trước đây từng nghĩ hần là người điên mà xem như tri kỷ thống thiết nói “Đại ca huynh nói rất đúng! Bọn họ nếu như an bài cho Hồng muội một gia đình trong sạch thì cũng thôi đi, phải biết rằng tuy đệ gia cảnh sa sút, nhưng đệ dù sao cũng là tú tài, tri thư thức lễ.”

Vương Hổ gật đầu đồng tình nói “Ta biết người chắc chắn là tú tài.” Nhưng lại không dám nói tiếp về sau. Không biết vì sao, hai chữ tú tài này đặc biệt xui xẻo, loại chuyện như thế này từ trước đến nay dường như đều là do tú tài bày ra.....

Thanh niên kia lại tiếp tục nói “Đằng này bọn họ lại cố ép gả Hồng muội cho Mộ Phi Phàm làm đệ lục phòng tiểu thiếp, đại ca, có thể huynh không biết Mộ Phi Phàm là ai, đó là..... Đó là sài lang ăn tươi nuốt sống người khác, khắp thành Bình Dương này có ai không biết y nổi tiếng tàn nhẫn vô tình? Tuy rằng y không phải đệ nhất thì cũng là đệ nhị phú hào trên thế gian, Hồng muội gả cho hần, nếu không chiếm được sự quan tâm bảo hộ thì có hữu dụng gì? Huống chi cũng chỉ là một tiểu thiếp!”

Vương Hổ nghe đến đó, không khỏi cao hứng nói “Yên tâm yên tâm đi, chuyện này của các người ta nhất định sẽ giúp, ta rất giỏi đối phó sài lang! Tính sơ sơ thì chưa tới năm tuổi ta đã ném thử hơn hai mươi con lang.”

Hắn đắc ý đem chiến tích của mình ra khoe khoang, đổi lại Lang ca liếc hắn một cái, cuối cùng đưa ra nhận định là hắn đang nói diên nói hùng cái gì đó.

“Đại ca, huynh thật sự là người tốt.” Cũng không quản người này diên hay không diên, Lang ca cảm động đến rơi nước mắt, đưa ra bộ sa y hoa lệ màu vàng nhạt “Huynh chỉ cần thay bộ y phục này, đội mũ vào, đứng ở trước cửa thành Bình Dương đi hai vòng. Gia đình của phủ Hồng muội tự nhiên sẽ đến đón huynh về, như vậy chúng tôi có thể nhân lúc hỗn loạn mà rời thành, đợi họ phát hiện nhận lầm người, chúng tôi cũng đã cao bay xa chạy rồi.” Hắn nói xong liền lôi kéo tay của nữ tử xinh đẹp kia tới quỳ trước mặt Vương Hồ “Ân tái sinh này của đại ca, hai người chúng tôi trọn đời không quên. Đại ca cát nhân thiên tướng, vừa thấy đã biết là người thông minh, đến lúc đó nhất định tìm được cách trốn thoát, khi ấy nếu ngài tìm được chúng tôi, phạm là điều gì cần, chúng tôi nếu có thể nhất định sẽ dốc toàn lực.” Nói đến đây, có thể thấy cái tên A Lang này thật là một thanh niên lâu cá mà.

Vương Hồ cũng chẳng nghe thấy gì, vì cái câu “Vừa thấy đã biết là người thông minh” đã đem hắn mê muội tới không biết phương hướng, vô cùng cao hứng thay sa y. Lúc thay xong, đã thấy A Lang cùng Hồng muội trốn mất há mồm, thầm nghĩ người này đúng là tuyệt sắc thiên hạ, nếu thật sự được gả vào Mộ phủ thì cho dù Mộ Phi Phàm lang tâm như thiết, cũng sợ hóa thành nhiều chỉ như tình.

Tính tình của Vương Hồ nói là làm, lập tức một mình đứng trước cửa thành, quả nhiên loáng một cái có mấy gia đình âm thầm lại gần kẹp lấy hắn, nghe trong đó có người hừ một cái lên tiếng “Tiểu thư, lần này người đột nhiên trốn đi, lão gia rất tức giận, mau cùng chúng tôi quay về nhận tội.”

Vương Hồ ngoan ngoãn theo sát mấy tên gia đình, nghĩ đến họ có mắt như mù, ngay cả tiểu thư nhà mình mà cũng không nhận ra, liền nhịn không được mà cười trộm.

Tuy rằng gia đình cũng cảm thấy kỳ lạ vì sao tiểu thư nhà mình như thế nào lại nhu thuận như vậy, nhưng nhìn tới hai vai nàng không ngừng run rẩy, còn tưởng rằng nàng nhận thức được tình trạng của mình hiện giờ, không kiềm chế được mà khóc lóc, cũng thoải mái hơn, vô cùng cao hứng nghĩ đến ngân lượng sắp được thưởng mà vây quanh đưa “tiểu thư nhà mình” về phủ.

Tiến vào giữa đình, Vương Hồ nhìn đến bức bình phong có đề “Vương thị tổ huấn”, mới biết nhà người ta thì ra cùng họ với mình.

Vương lão gia vội vàng đi tới giật nón trên đầu Vương Hồ ra, ở trước mắt thuộc hạ dậm dậm chân, vốn bọn gia đình đang chờ lĩnh thưởng bây giờ lại phải chịu gia pháp.

Vương Hồ ở một bên xem kịch vui, mơ hồ biết được rằng Vương lão gia vốn muốn đem nữ nhi cho cái tên gọi là Mộ Phi Phàm kia để lấy lòng y, hiện tại người đã biến mất nên thực sự hải con lang kia trả thù, mới ở ngay trong đình không chút phong độ loạn bính loạn khiêu.

Phía ngoài dần dần truyền đến tiếng hỷ nhạc, càng ngày càng rõ.

Vương lão gia sợ tới nhăn nhúm cả mặt, chính lúc mọi người không chú ý, bỗng nhiên vị phu nhân đứng bên cạnh hắn phát hiện Vương Hồ còn đang đứng ở một bên xem náo nhiệt, liền phiêu mất đánh giá hắn xong ghé vào bên tai Vương lão gia nói nhỏ “Lão gia, tên ngốc tử kia vậy mà còn chưa chạy, đây không phải là trời giúp ta sao? Dù sao da dẻ cùng dáng người của hắn đều đẹp như vậy, đến lúc đó lấy khăn lụa che kín mặt lại đưa lên kiệu hoa là xong rồi, đúng không lão gia?”

Vương lão gia nghe vậy liền hướng theo tầm mắt của phu nhân nhìn tới thấy vẻ mặt thoải mái của Vương Hồ. Hắn còn hơi chần chừ, nhỏ giọng nói “Như vậy có được không? Vạn nhất bị Mộ công tử phát hiện, chúng ta có chịu nổi trách nhiệm không, đến lúc đó....”

Còn chưa nói hết đã bị phu nhân của hắn ngắt lời “Khụ, lão gia sợ cái gì, lấy khăn lụa che kín đưa lên kiệu hoa, đón dâu báai đường rồi là người của Mộ phủ bọn họ, đến lúc đó dù có phát hiện người đã bị hoán đổi thì chúng ta chỉ cần chết cũng không nhận là được rồi. Nếu y cứ cố truy cứu, cùng lắm thì cùng nhau nháo loạn một trận, chúng ta sẽ uy hiếp hỏi ngược lại y đã đem nữ nhi của mình giấu ở nơi nào, lão gia thấy sao hả?”

Vương lão gia sau một hồi được phu nhân “giáo huấn” thông suốt, mặt mày hơn hớn nói “Người đâu, đem tiểu thư đi sửa soạn đưa lên kiệu hoa.” Nói xong trừng mắt nhìn bọn người hầu còn đang thất thần, bọn

người hầu lập tức hiểu ý, vội vàng đi tới lôi kéo Vương Hổ. Không tốn nhiều thời gian sửa soạn, đem cát phục đồ thẩm khoác lên người hắn, lấy khăn lụa che kín mặt, liền đưa vào trong các lầu, đợi kiệu hoa tới trước cửa, không nói nhiều liền đỡ hắn lên cỗ kiệu, kèn trống nổi lên nâng kiệu đi.

Mãi đến khi Vương Hổ được hỷ kiệu khiêng đi, Vương lão gia cùng phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Wương Hổ ở trong kiệu bị lắc lư đung đưa, thâm nghĩ cảm giác này cũng thích, khó trách vạn cổ chí kim mọi người đều thích là đại quan, cảm giác ngồi kiệu thật thích.

Hắn hạ quyết tâm phải gặp cái người được gọi là sài lang kia.

Nhớ tới trước đây ở Tích Cốc Kỳ ăn thịt lang, Vương Hổ không khỏi nuốt nước miếng, thâm nghĩ nếu đã bị gọi là sài lang, nhất định có điểm giống lang, đến lúc đó thừa dịp đêm khuya yên tĩnh ăn y, hương vị hẳn không kém, dù sao A Lang cũng từng nói qua, nam nhân này cũng không phải thứ tốt lành gì, coi như Vương Hổ hắn vì dân trừ hại đi.

Tồn tại tâm tư này nên Vương Hổ liền tùy ý để người ta dắt hắn xuống kiệu, hành lễ, hắn một tiếng cũng không nói, đến lúc bị đưa vào động phòng, ngồi xuống giường, thừa dịp không còn ai liền xốc khăn lụa lên, thấy trên bàn chỉ có mấy cái chén đĩa tinh xảo đựng ít hoa quả tươi và điểm tâm. Vương Hổ thấy thế không khỏi tức giận, thâm nghĩ những người ở đây thật keo kiệt, ngay cả một miếng thịt cũng không có, thật quá đáng mà!

Đã như vậy, phía trước viện lại truyền đến mùi thịt cá, làm cho hắn thật khó nhịn. Hắn cùng Bạch Thự giống nhau, tuy rằng đã tu luyện tới cảnh giới không cần ăn gì cả, nhưng tham trùng trong bụng lại thủy chung chưa tiêu.

Quên đi quên đi, chờ một chút không phải sẽ được ăn thịt lang sao? Vương Hổ tự an ủi chính mình.

Còn đang tưởng tượng chính mình có thể lập tức ăn mỹ thực kia, thấm thoát đêm đã dần khuya, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng của hỷ nương cùng bọn nha hoàn “Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử, công tử tối nay đại hỷ.” Hắn trong lòng biết chính chủ đã đến, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, quả nhiên nghe tiếng “cót két”, cửa bị mở ra, sau đó tiếng bước chân trầm ổn vang lên, thẳng đến trước mặt hắn thì dừng lại, xuyên qua vạt dưới của khăn lụa, có thể thấy một người thân mặc cẩm bào đỏ thắm cùng một đôi giày đỏ.

Wương Hổ thật sự còn đang đánh giá cặp chân được giấu trong giày kia béo gầy ra sao, đột nhiên trước mắt sáng ngời, thì ra khăn lụa đã được gỡ lên. Hắn hoảng sợ, vội ngẩng mặt lên nhìn người nam nhân nhưng được xưng là sài lang kia, sau một khắc liền ngây dại.

Đó dường như là một khuôn mặt được dùng dao nhỏ từng ly từng tí chạm trở tỉ mỉ mà ra.

Wương Hổ tự nhận cũng đã học được không ít từ ca ngợi dung mạo anh tuấn xinh đẹp trong điển tịch nhân gian, nhưng đối với nam nhân này, hắn suy nghĩ cả nửa ngày, lại phát hiện những từ ngữ này một từ cũng không dùng được.

Thật sự là không thua tuyệt thế dung nhan của mười hai yêu tinh ở Vụ Ân Sơn, chính là bất đồng ở chỗ mười hai yêu tinh là xinh đẹp còn nam nhân này lại là oai hùng. Nhất là đôi mắt của nam nhân, tựa như khoảng không trên ngọn núi cao, trong xanh như ngọc bích lại sâu không thấy đáy, không một chút gợn sóng. Ngay cả thân kinh bách chiến như lão hổ tinh Vương Hổ cũng không tự chủ được mà sợ hãi khi đối diện với đôi mắt này.

Hơn nữa quanh thân hắn lại toát ra cỗ khí thế lãnh liệt cao quý, khiến cho người ta trong nháy mắt sẽ đem dung mạo của hắn quăng ra sau đầu mà thần phục cỗ khí thế này.

Chuyện..... Chuyện này sao có thể được? Đường đường là lão hổ lại để một con lang hù dọa! Vương Hổ nghĩ thôi đã tức giận, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mộ Phi Phàm: nói nhảm, mắt đẹp thì giỏi lắm sao, tưởng là ta sợ ngươi sao?

Theo ánh mắt của Vương Hổ thì dường như muốn nói: so về trừng mắt, hắn mới không thua đâu!

Mộ Phi Phàm có chút kinh ngạc chớp chớp mi mắt, lần đầu có người dám nhìn y càn rỡ như vậy, hơn nữa cặp mắt to xinh đẹp kia không có chút dơ bẩn, thật sự kỳ lạ, cái lão Vương Liên xấu xa như vậy mà có thể dường được nữ nhi.....

Từ từ, nữ nhi? Mộ Phi Phàm hít một hơi thật sâu, không dám tin nhìn về phía Vương Hổ, nửa ngày mới từ hàm răng xuất ra mấy chữ “Thật can đảm! Lão già kia dám đùa giỡn ta!”

Hắn phát hiện ra sao?

Vương Hổ cả kinh: người này thật quá thông minh? Từ từ..... Chuyện này không phải quan trọng! Vương Hổ, người không phải là muốn ăn y sao? Còn chờ gì nữa? Oa, nhìn xem da thịt trắng trắng lại mềm mềm! Người này hương vị nhất định rất ngon.

“Người tên gì?” Mộ Phi Phàm lạnh lùng hỏi.

“Người tên gì?” Nửa khắc sau, không thấy trả lời Mộ Phi Phàm lại trầm giọng hỏi lần nữa.

Nhìn “tân nương” như trước không có phản ứng, Mộ Phi Phàm mặt nhăn mày nhíu ngồi xuống ghế. Y thực muốn xem thử cái người nam nhân xuất giá thay này giả cầm giả điếu chuẩn bị như thế nào qua mặt mình!

Mộ Phi Phàm từ trong giỏ trái cây lấy ra một trái hương tiêu, lột ra đang chuẩn bị ăn, chợt nghe một tiếng “oạch” vang lên.

Mộ Phi Phàm cau mày nhìn qua nam nhân bên cạnh, đã thấy miệng hắn chảy nước miếng dài hơn ba thước nhìn về phía mình, hai tay mở ra như chuẩn bị tấn công, mà xem chừng ngay sau đó sẽ hướng mình tấn công.

“Ngao ô!” Vương Hổ kêu lên một tiếng cho là giống tiếng hổ gầm, tiếp theo từ nội tâm xuất ra vài phần đen tối hướng Mộ Phi Phàm đánh tới, liền một khắc lọt vào cái ôm ấp rộng lớn vững chắc.

Mộ Phi Phàm một tay ôm Vương Hổ, một tay cắn ngậm hương tiêu, mang theo ý cười nói “Muốn ôm ấp yêu thương cũng không cần gấp như vậy đi? Hay là, người muốn dùng sắc đẹp dụ dỗ ta để ta quên đi việc truy cứu lại lịch của người? Tốt thôi, nếu là như vậy thì người phải thất vọng rồi, vì hiện tại ta có quên, ngày mai ta cũng nhất định sẽ nhớ tới.” Y bỗng nhiên nhẹ nhàng hôn lên môi Vương Hổ, sau đó cười nói “Quên đi, đêm xuân ngắn ngủi, mặc kệ thế nào, mỹ nhân chủ động cầu hoan, làm trượng phu sao có thể để người thất vọng.” Y một phen ôm lấy thân thể mềm mại cân xứng của Vương Hổ, hướng thẳng giường lớn mà đi.

Hu hu hu, tính sai, hắn sao lại quên mất mình không còn là lão hổ nữa mà là hình người.

Hu hu hu, thân thể con người đáng chết mà, thật sự rất bất tiện, vốn hai chân trước mạnh mẽ giờ lại biến thành hai cánh tay khô gầy như hai cây gậy.....

Trong lúc bị Mộ Phi Phàm ôm tới giường lớn, Vương Hổ còn đang cân nhắc sai lầm của bản thân, mãi đến khi Mộ Phi Phàm bắt đầu cởi quần áo của hắn xuống, hắn mới phát hiện bản thân hình như đang gặp phải nguy hiểm lớn.

.

2. Chương 2

“Cút ngay.” Vương Hổ rống lên giận dữ.

Mẹ nó, đêm động phòng, trong điển tịch đều nói đây là đêm chỉ dành để làm loại chuyện kia, nhưng mà không được, hắn còn phải phi tiên! Nếu để cho người khác biết ngày đầu tiên hạ phàm hắn đã bị người ta phá thân, còn không bằng hắn đâm đầu vào một tảng đá lớn ở Vụ Ân Sơn tự sát cho rồi.

“Làm sao?” Mộ Phi Phàm đại khái thấy chuyện này rất buồn cười “Nương tử chắc sẽ không ngây thơ tới vậy đi? Vừa rồi rõ ràng còn nhìn vi phu chảy nước miếng, không phải sao? Sao bây giờ lại làm như trinh tiết liệt nam? Chẳng lẽ muốn chơi trò lật mềm buộc chặt, cẩn thận không lại buộc chính mình.” Thanh âm bỗng trở nên lạnh liệt, Mộ Phi Phàm tạo nhả đứng dậy, dáng vẻ tươi cười lúc nãy một chút cũng còn, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống Vương Hổ “Tuy rằng ta không biết lão già Vương Liên kia dùng thủ đoạn gì, nhưng người về nói lại với hắn, muốn lợi dụng ta, mỹ nhân kế không thể, mặc dù mỹ nhân giống như người

cũng không được đâu.” Khóe miệng hần nhếch lên thành một nụ cười lạnh khiến tim người muốn đóng băng, bỗng nhiên xoay người bỏ đi.

Vương Hổ trong lòng cảm thấy khó chịu, vì trước khi đi y tươi cười thật lạnh lùng.

Hần không biết cảm giác này là gì, vừa định giữ y lại nói cho rõ. Từ từ! Vương Hổ, người không phải đến đây để ăn người này sao? Người sao lại muốn giải thích với y, có phải người bị điên rồi không? Loại người lãnh huyết sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn thời tiết, từ nay về sau y không quan tâm đến người mới tốt chứ, giải thích gì mà giải thích? Dù sao cô nương kia cùng A Lang có lẽ đã sớm chạy xa hơn trăm dặm rồi, nhiệm vụ của người đã hoàn thành, lúc này không đi còn đợi lúc nào?

Người hiện tại là hình người, còn không được dùng pháp lực, mà con lang kia có vẻ rất khó đối phó, không bằng bây giờ rút lui rồi tính tiếp, đến sơn dã kiếm hai ba con gà rừng ăn cho đỡ thèm cái đã.....

Vương Hổ ai oán nhìn hình người của mình: huhuhu, vốn thỏ rừng có mùi vị ngon hơn, nhưng nhìn lại thân thể này phỏng chừng bắt không nổi con thỏ, gà rừng tốt xấu gì cũng ngốc hơn đi.

Quyết định xong, Vương Hổ nói đi là đi. Hành lý cũng không mang theo, vốn không có gì khiến hắn để mất tới, tay không xuất môn dễ dàng hơn.

Một canh giờ trôi qua.

Hai canh giờ trôi qua.

Sau hai canh giờ, Vương Hổ thoáng choáng váng khi phát hiện nơi này so với nơi lúc nãy mình đi qua không khác biệt mấy, đường mòn của đình viện, giữa mặt lên trời gào to —

A a a a a, phủ đệ này sao lại lớn như vậy, thậm chí còn lớn hơn Vụ Ân Sơn của bọn họ!

Vương Hổ vòng vo nửa ngày cũng không tìm được cửa, tức tối đá vào cục gạch nhỏ trên đường. Hòn đá cuối cùng bị hần đá bay vào không trung, lọt vô chuồng gà ở hậu viện, đàn gà bị quấy nhiễu mộng đẹp giống như cái nồi bị nổ.

Một trận “cục tác cục tác cục tác” vang lên, dọa Vương Hổ hết hồn, dùng cặp mắt yêu tinh để nhìn sự vật trong đêm, vừa nhìn thấy được, Vương Hổ nhất thời ngây ngẩn cả người: đây..... đây là con gì mà có bộ dạng rất giống gà rừng vậy ta? Có vẻ béo tốt, ăn nhất định ngon lắm.

Nước miếng lần thứ hai chảy xuống, hần nhin không được tới gần chuồng gà, sau đó ngồi xổm xuống bắt đầu cẩn thận quan sát những động vật mà mình chưa biết này.

Trong viện tử của Mộ Phủ, Mộ Phi Phàm ngồi trong phòng nhâm chán thổi nước trà thượng đẳng trong chén, thỉnh thoảng nâng mắt lên nhìn ngoài sân, sắc trời dần dần sáng lên, đôi mày xinh đẹp nhin không được khe nhú, đối với mỹ nữ đứng bên cạnh đang gấp hừ lạnh nói “Lục Bình thật sự là càng ngày càng vô dụng mà, chỉ là theo dõi một thảo bao mỹ nhân¹, vậy mà theo cả đêm đến giờ chưa về.” Vừa dứt lời, một tiểu tử trẻ tuổi từ ngoài cửa đi vào, vừa thấy Mộ Phi Phàm đã bắt đầu kể khổ “Ta nói gia, ngài thật xác định vị tân phu nhân này có vấn đề sao?” Hần vừa nói vừa kiếm chỗ ngồi xuống, lau đi sương sớm trên người, quay qua cười nói với mỹ nữ “Tiểu Phàm tỷ tỷ, cho ta ly trà uống đi, lần này thật là một đêm oan khuất chết ta mà.”

Thảo bao mỹ nhân: mỹ nhân ngu ngốc

Nữ tử tên Tiểu Phàm trừng mắt liếc hần một cái, nhẹ nhàng trách mắng “Còn chưa đánh người, người lại còn kêu oan.” Tuy rằng miệng nói thế, tay vẫn đưa cho thiếu niên tên Lục Bình một ly trà. Lục Bình tiếp nhận uống một hơi hết sạch, sau đó nhìn về hướng chủ tử đang lẳng lặng chờ hần giải thích, lau miệng đáp “Gia, vị tân phu nhân này của ngài, nếu không phải là ngốc tử thì, hắc hắc, chính là đại nhân vật nha! Có điều, nô tài cảm thấy nếu so ra thì hần giống cái trước hơn.”

Mộ Phi Phàm thoáng hạ mi “Hửm? Đây là ý gì?” Y nhấp một ngụm trà, sau đó chợt nghe Lục Bình phát ra vài tiếng “khanh khách”, rồi mới thao thao bất tuyệt nói “Gia, từ lúc nô tài tới, đã thấy vị tân phu nhân này đi ra, vốn tưởng rằng hần đã trộm thứ gì của chúng ta rồi muốn trốn đi, nhưng cẩn thận để ý thì thấy hai tay hần trống trơn, sách, tiểu mỹ nhân như vậy mặc một thân cát phục, dáng người thon thả cân xứng, thoạt nhìn cũng không giống như có cái trang giấu giếm cái gì, sách, thật sự là một tiểu mỹ nhân xinh

đẹp.....” Hắn dường như định tán thưởng thêm vài câu, lại thấy chủ tử bỗng nhiên ngẩng đầu, tầm mắt sắc bén như dao hướng hắn như muốn lẳng trì xử tử.

Lục Bình bị ánh mắt sắc bén như dao nhìn sợ tới mức run run, quả nhiên nghe Mộ Phi Phàm âm trầm mở miệng nói “Người rất thích hắn? Ngày mai ta liền tặng hắn cho người, thế nào hả?”

Lục Bình run rẩy, dù sao hắn và Tiểu Phàm cũng đi theo chủ tử từ nhỏ, xem như hai người duy nhất dám ở trước mặt chủ tử mà tranh luận, vội vàng cười trừ, nói “Miễn miễn, gia thật muốn đưa cũng nên có thành ý chút, xem ánh mắt kia, nô tài nếu dám tiếp nhận chỉ sợ ngày mai ngay cả thi thể toàn vẹn cũng tìm không thấy.” Nghe thấy Mộ Phi Phàm hừ một tiếng, hắn lại ha hả tiếp tục nói “Dù sao thì nô tài đi theo nữa ngày cuối cùng đưa ra kết luận, tân phu nhân không hề bí mật mang theo gì cả. Nô tài còn đang cảm thấy kỳ lạ khó hiểu thì phu nhân liền mang theo ta đi lòng vòng trong phủ, ngài thật không biết, người kia thật sự mù đường, giống như vậy đi không dưới mười vòng, những nơi quan trọng một chỗ hắn cũng không đi, nô tài thực hoài nghi là hắn đang dò đường, khiến nô tài gấp tới nỗi thiếu điều xông ra chỉ đường. Hơn nữa tới cuối cùng, hắn cũng không thém nghiên cứu nữa, đường đi nhà chúng ta đều không phải là trải đá sao? Tốt thôi, đá đều trở thành vật cho hắn trút giận, loạn đá làm trời đầy mưa đá! Nô tài cũng trúng hơn mười viên, nhìn xem này, trên đầu vẫn còn hai khối u đây. Má ơi, lần tới nếu nô tài còn đi theo hắn, chuẩn bị không tốt có khi mạng nhỏ này cũng không còn nữa!”

Mộ Phi Phàm trừng mắt liếc hắn một cái, không kiên nhẫn nói “Được rồi, đừng nói dông dài nữa, vào trọng tâm đi.” Bản thân y cũng không phát giác, trong quá trình nghe chuyện dài dòng vô nghĩa đã bất tri bất giác đã uống hết một ly trà đậm.

“Vâng, gia.” Lục Bình lên tiếng trả lời rồi nhin không được ý cười “Dù sao thì, gia, sau khi đá thạch tử trúng vào chuông gà, nơi đó lập tức ồn ào lên, nô tài không biết mọi người có nghe thấy tiếng gáy hay không nhưng giờ thì ta hiểu cái gì kêu là thiên hạ đại loạn rồi!”

Nói đến đây, Tiểu Phàm không nhin được xen mồm vào “Nghe thấy được nghe thấy được, ta với gia còn đang thấy kỳ lạ, sao mới nửa đêm mà gà đã gáy ầm ĩ vậy chứ. Người mau nói tiếp phần sau đi, thực là gấp chết người mà.”

“Phần sau?” Lục Bình giả vờ ngạc nhiên kêu “Làm gì còn có phần sau? Không có phần sau, vừa gáy lên, phu nhân liền ngồi xổm trước chuông gà, vẫn ngồi chồm hổm như thế suốt nửa đêm, giống như con chồn vậy đều hiện lên vẻ tiếc rẻ. Giờ làm sao nữa? Nô tài thật sự chịu không nổi chạy về, phỏng chừng hiện tại còn đang ngồi chồm hổm tại chỗ đó.”

Hắn hơi hoài nghi nhìn về phía Mộ Phi Phàm “Gia, ngài có đem văn kiện cơ mật chôn tại chuông gà không, để cho lão gia Vương Liên kia biết được.....” Còn chưa dứt lời, chỉ thấy khuôn mặt của chủ tử luôn luôn lãnh liệt tao nhã co giật vài cái, phiến muện nói “Văn kiện cơ mật chôn ở chuông gà? Thiệt tình chỉ có người mới nghĩ ra được thôi! Được rồi, theo cả đêm cũng mệt rồi, người lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Lục Bình vâng lời lui xuống, Mộ Phi Phàm khẽ ngả đầu chợp mắt rơi vào trầm tư.

Y nhớ tới ánh mắt kia của Vương Hổ trong suốt không dấy lên chút dơ bẩn xấu xa hay tham lam dục vọng, rồi bắt đầu hồi tưởng đến tình cảnh đêm qua được Lục Bình thuật lại, khóe miệng không nhin được bật cười.

Ha hả, ngồi xổm trước chuông gà, giống như chồn, là thém thịt gà sao? Ừm, ngẫm lại đêm qua hắn chảy nước miếng thế kia, chuyện này cũng không phải không có khả năng!

Tâm tình chợt buông lỏng, người như vậy tuyệt đối không thể trở thành gian tế được, mà Vương Liên cũng là người khôn khéo, không có khả năng nhìn lầm người. Không chừng lúc đó lão gia hỏa Vương Liên kia gặp chuyện bất trắc, đành phải tạm thời tìm đại người nào đó thay thế. Dù sao chuyện này cũng phải điều tra kỹ càng, không thể phớt lờ.

Cơ bản ngoài chuyện Vương Hổ là gian tế tạm thời có thể loại trừ, Mộ Phi Phàm tâm tình chợt tốt lên.

Nâng ly trà lên nhấp một ngụm, mới phát hiện trà đã sớm uống cạn rồi.

Tiểu Phàm đứng bên cạnh hồi lâu nhưng không dám quấy nhiễu chủ nhân.

Lúc thấy động tác này của hấn, vừa vội châm thêm trà, vừa khuyên nhủ “Gia cũng nên ngủ một lát đi, gia cả đêm qua không chớp mắt, vẫn là nhân lúc bây giờ còn sớm ngủ một chút, lát sau lại phải mang theo lục phu nhân đi thỉnh an lão phu nhân nữa.”

Mộ Phi Phàm khoát tay nói “Thôi, ta cũng không mệt, à lần trước Phùng Dạ Bạch có gửi thư nói dự định đến chơi một chuyến, cũng không biết vì sao không chịu ghé qua đây, aizz, đám bằng hữu chúng ta thiên nam địa bắc thật khó tề tựu một chỗ. Nghe nói y vừa định khai trương một tiệm gạo ở trong thành, không bằng nhân dịp rảnh rỗi đi chọn ít lễ vật mừng y khai trương.”

Tiểu Phàm vừa nghe, vừa cầm chìa khóa khóa phòng đi theo y ra khỏi phòng.

Nói về Vương Hổ, hấn ngồi chồm hổm trước chuồng gà suốt nửa đêm, thẳng đến hừng đông, vừa mới xác định được mấy con vật trước mắt này hấn không có gì nguy hiểm mà lại thực dễ dàng vồ được. Còn không đợi hấn thay đổi hành động, trời đã sáng rồi, một đám người hầu cầm theo chậu rửa mặt, khăn lau và ván ván đi qua đi lại, hấn đợi hồi lâu, nhưng người càng ngày càng náo nhiệt càng lúc càng đông.

Vương Hổ rốt cục nhận thức được hôm nay chính mình đừng mong đem mấy thứ này ăn vào miệng.

Quên đi, dù sao ngày tháng trong phủ còn dài, đêm nay lại đến ăn cũng như nhau thôi. Hấn tự an ủi mình một phen, liền lững thững trở về, vừa mỉm cười đáp lại ánh mắt của đám người hầu.

Đang đi tới, chợt nghe phía trước truyền đến một thanh âm trong trẻo tràn đầy tức giận nói “Các người dựa vào cái gì, phu nhân đang ốm đau trên giường, người bắt quả chỉ là hạ nhân mà dám kiêu ngạo như vậy, nhờ người đoan bát được người nửa ngày cũng không làm, các người thật không sợ ta đi cáo trạng với gia, đuổi hết các người đi sao?”

“Ý, nội chiến nội chiến nha.” Vương Hổ có chút hưng phấn tiến về trước hai bước. Sách, nhân gian thật là tốt, chuyện đơn giản vậy mà cũng dậy lên nội chiến, thông minh tài trí của ta ruốt cục có chỗ phát huy rồi, hắc hắc, đến lúc đó để cho tên sài lang kia nhìn rõ năng lực của ta, y quản hạ nhân trong phủ không tốt bị ta hai ba chiêu đã bình định được.

Vương Hổ còn đang miên man mộng tưởng, đi đến nơi chuyện phát sinh, quả nhiên, chỉ thấy một tiểu nha đầu thanh tú đang đứng ở kia, ánh mắt hồng hồng lại quyết không rơi lệ, trước mặt nàng là một tên người hầu dằng dặc vẻ kêu ngạo.

“Hoa Chi tỷ, người cũng đừng lấy lòng gà làm như lệnh tiễn. Ai chẳng biết vì cái gì mà gia thú đại phu nhân? Còn muốn đi cáo trạng? Người thử đi, người xem thử xem gia có phản ứng không, đừng nói tới hôm qua vừa mới thú tân phu nhân, dù là bình thường gia có để ý nàng sống hay chết sao? Ta đi đoan được, người cũng không hỏi phòng bếp xem có chịu sắc được hay không? Gia vừa mới truyền lệnh, đôn canh gà cho tân phu nhân, lúc này tốt nhất người đừng đi để thêm phiền.” Nói xong tên người hầu cười quái dị rồi nghênh ngang bước đi.

Chỉ còn lại Hoa Chi đứng tại chỗ oán hận mắng mấy tiếng, rồi không nề hà gì xoay người rời đi.

Vương Hổ một chút cũng không dự đoán được trận nội chiến này chấm dứt nhanh chóng rõ ràng như vậy, thông minh tài trí của mình còn chưa dùng tới nữa mà.

Hồi tưởng lời vừa rồi người hầu nói, gia là ai? Phải con sài lang tới hôm qua không nhỉ? Đôn canh gà? Đem đưa cho lục phu nhân? Lục phu nhân hình như là hấn, canh gà là cái gì vậy?

Một chuỗi nghi vấn hiện ra trong đầu hấn, bắt quả quên đi, sau này tìm hiểu rõ ràng vậy, nhưng tiểu cô nương vừa rồi, một bộ dáng trung thành hộ chủ khiến cho hấn hứng thú, dù sao cũng không có gì làm, không bằng đi xem thử! Lúc ở trên núi xem điển tịch, trong chuyện xưa các đại phu nhân đều là phi thường lợi hại, hiếm khi được vào nhân gian lại gặp phải một đại phu nhân đáng thương, cần tìm hiểu kỹ mới được.

Ôm ấp tâm tình tò mò này, Vương Hổ liền bắt lấy một người hầu kêu hấn dẫn đường đi tới chỗ ở của đại phu nhân Mộ Phi Phàm.

Người hầu kia vừa đi vừa không nhìn được lén liếc mắt nhìn hấn, bộ dáng như chuẩn bị xem kịch vui.

Chỉ là Vương Hổ đương nhiên không hiểu vẻ mặt này là có ý tứ gì, hấn không kiềm được đưa tay lên sờ sờ mặt mình, trong lòng lập tức nhảy dựng lên: chết rồi, sáng sớm hôm nay quên mất rửa mặt, khó trách

người hầu cứ hay nhìn ta, không biết thành cái dạng gì đây? Ta chính là lão hổ tinh yêu sạch sẽ mà!

Nghĩ vậy, Vương Hổ liền gọi người hầu lại, bảo hẩn ở chỗ này đợi mình, sau đó chạy đến bờ hồ cách đó không xa, đưa tay vào trong nước quạt quạt vài cái rồi đưa lên lau mặt, bộ dáng giống như mèo con rửa mặt vậy.

Lúc Mộ Phi Phàm cùng Lục Bình, Tiểu Phàm đi ra hậu viện tìm Vương Hổ thì trời đã sáng rồi.

Nghĩ rằng lão nương còn đang chờ mình và tân nương tử đến thỉnh an, tưởng tượng đến phản ứng của lão nương ngày ngày ăn chay niệm phật gặp “chàng” Vương Hổ liền kích động muốn cười to, thậm chí có thể nói, cả đời này y chưa từng đối với việc gì chờ mong như vậy, cho nên hữu chờ tả chờ cũng không thấy Vương Hổ đến, y liền phá lệ tự hạ thấp địa vị của mình, cùng hai tâm phúc đến hậu viện tìm người.

“Gia, người đoán thử xem phu nhân đang ở đâu? Hẩn chắc sẽ không còn ngồi xổm trước chuồng gà đi? Trời ạ, nếu chuyện này để hạ nhân trong phủ nhìn thấy, sách, chỉ cần nước miếng thôi cũng có thể dìm hẩn chết đuối, như vậy thật không ra cái dạng gì.....” Lục Bình vừa đi vừa lải nhải.

Chợt thấy Mộ Phi Phàm ngừng cước bộ, thanh âm có chút quái dị “Không có, hẩn không có ngồi xổm trước chuồng gà.”

“Gia làm sao biết được?” Lục Bình kinh ngạc nhìn về phía chủ tử. Chẳng lẽ gia học được thuật đoán mệnh? Điều này không có khả năng. Ngay sau đó hẩn nghe thấy thanh âm như gà bị cắt tiết của Tiểu Phàm, cái loại âm điệu quái dị như phát ra từ lỗ hổng trên cuống họng vậy “Bởi vì gia nhìn thấy hẩn rồi.”

“Đâu, ở đâu?” Lục Bình tò mò nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy Vương Hổ đang đứng rửa mặt ở bên hồ, hẩn nhìn hồi lâu, mới hỏi chủ tử anh minh vĩ đại của mình “Gia, tân phu nhân..... hẩn..... hẩn đang làm cái gì vậy?”

Không, sẽ không phải đi! Tân phu nhân sẽ không phải là đang rửa mặt chứ! Hẩn là người, không phải mèo, đúng vậy, hẩn chính là..... chính là cảm thấy nước trong hồ thật mát mẻ trong trẻo nên mới chơi đùa mà thôi, hẩn tuyệt đối không phải đang rửa mặt!

Khóe miệng Mộ Phi Phàm co giật vài cái, vẫn đợi động tác xoa xoa rửa mặt của Vương Hổ hoàn thành xong hết, thân hình cân đối đứng lên đuổi bắt lưng duyên dáng, y mới hạ hạ mắt nói “Xem ra hẩn thật sự là đang rửa mặt, không sai.”

Y đưa ra kết luận, sau đó nghe thấy tiếng rên rỉ của hai tâm phúc bên cạnh, thật ra y cũng rất muốn vì nam thiếp khác xa người thường này mà rên rỉ vài tiếng.

“Được rồi, chúng ta nhanh chóng đi qua đi, bằng không một hồi không biết hẩn lại chạy đi đâu.” Y nói xong, bước lên cây cầu tinh xảo thanh tú, đi về hướng Vương Hổ.

Cùng lúc đó, Vương Hổ đang oán hận dùng hình người thật bất tiện —

Thật là, tay của loài người dùng không tốt tí nào, ngay cả mấy cái lông dày cũng không có, mà thịt đệm mềm mại cũng không luôn, sách, so với lão hổ bọn họ thật sự kém xa mà.

Vương Hổ nhìn thấy cánh rừng nhỏ cách đó không xa, vô cùng đau lòng thở dài, nếu không phải trước đây đã ước định cùng đồng bọn không được phép biến thân, hẩn đã sớm biến trở lại hình dáng lão hổ chạy vào rừng núi xinh đẹp kia rồi.

“Phu nhân dừng bước.” Phía sau truyền đến một thanh âm lãnh liệt, Vương Hổ trái nhìn phải nhìn, dường như không có phu nhân nào khác, hẩn quay đầu lại, chỉ thấy Mộ Phi Phàm mang theo Lục Bình cùng Tiểu Phàm đuổi theo lại đây. Đại khái y cũng thấy được kêu Vương Hổ là phu nhân thật kỳ quái, vì thế trực tiếp hỏi “Người tên gì?”

“Người đuổi theo lại đây chỉ để hỏi ta tên gì à?” Vương Hổ ngạc nhiên hỏi.

“Không phải.” Mộ Phi Phàm thở dài, chưa từng có người nào giống như Vương Hổ dám đối xử với y như thế, bị câu hỏi của hẩn làm cho không dám giương mắt lên nhìn hẩn, càng không dám hỏi lại, có điều nhìn thoáng qua Vương Hổ tóc dài đến thắt lưng, được cố định đơn giản bởi một cây trâm, không tự giác phát ra một phần anh khí xinh đẹp mê người, lời răn dạy còn chưa nói ra đã nuốt trở lại bụng rồi.

“Ta tên Vương Hổ, lão hổ vua trong loài thú.” Bốn chữ “vua trong loài thú” được Vương Hổ nói ra thực ngân nga, xem ra với hần, bốn chữ này chính là oai phong lẫm liệt.

Ai ngờ mới vừa nói xong, Tiểu Phàm liền cười ra tiếng “Vương Hổ, phu nhân, nô tỳ thấy người gọi là yêu hồ còn đúng hơn, người xinh đẹp như vậy, nô tỳ trước đây nghe nói hồ ly tinh mới có thể như vậy.”

Bởi vì Mộ Phi Phàm đối với năm vị phu nhân kia chưa hề để ý, cho nên chuyện phòng sự trong phủ chân chính đều do Tiểu Phàm quản lý, các vị phu nhân còn không có dám đắc tội với “tiểu lạt tiêu” 2 này, mà nàng cũng có chút xem thường mấy nữ tử thị hầu kia nên trong lời nói cũng không mấy khách khí. Bởi vậy mới dám đối Vương Hổ lớn gan như vậy.

Tiểu lạt tiêu: cây ớt nhỏ

Vương Hổ nghe vậy bị dọa tới một thân mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, nữ tử này thế nhưng lại biết hồ ly tinh, về sau không thể coi thường, xứng đáng làm người phải để tâm.

Thấy hần đột nhiên bồn chồn, Mộ Phi Phàm hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Phàm một cái. Cái liếc mắt này liền làm cho Tiểu Phàm hiểu được phân lượng của nam phu nhân này ở trước mặt chủ tử so với các vị phu nhân trước đây có khác, tuy rằng không biết về sau sẽ thế nào, nhưng hiện tại xem ra mình không thể đắc tội. Vì thế nàng thực nhu thuận ngậm lại miệng, hướng Vương Hổ tươi cười ngọt ngào.

“Ta tên Mộ Phi Phàm, người về sau gọi ta Phi Phàm được rồi.” Mộ Phi Phàm dặt tay hần đi, ừm, cảm giác thực không giống với người khác, không hoàn toàn mềm mại như nữ tử mà có thêm một phần thon dài dẻo dai của nam tử, cầm ở trong tay vô cùng thoải mái, ở trong lòng y âm thầm đánh giá, trong nháy mắt liền yêu cảm giác tay trong tay như thế này.

“Ta không hỏi tên người.” Vương Hổ có chút hoang mang nói, nhất thời làm cho Lục Bình và Tiểu Phàm ở phía sau suýt nữa ngã nhào.

Định lực của Mộ Phi Phàm hiển nhiên phải cao hơn nhiều so với hai tâm phúc, có điều y vẫn dừng lại cước bộ một chút mà thôi, cầm tay Vương Hổ không chút thả lỏng “Ừ, ta biết, nhưng về sau nếu phải ở chung, đương nhiên phải biết tên của nhau. Tiểu lão hổ, về sau ta sẽ gọi người như vậy đi, người vừa rồi ở bên hồ làm gì vậy?”

“Ta..... Ta ở bên hồ rửa mặt.” Vương Hổ có chút chột dạ trả lời. Mộ Phi Phàm này nói chuyện thật chuẩn, chính mình cũng không phải là một lão hổ sao? Chẳng qua không phải tiểu lão hổ mà là lão lão hổ, hần là lão hổ tổ tông đi.

“Nga.” Mộ Phi Phàm phát ra thanh âm rên rỉ, có được đáp áp khẳng định từ miệng của Vương Hổ, hồi tưởng đến bộ dáng rửa mặt đầy thú vị vừa rồi của hần, y không biết tư vị đang nổi lên trong lòng là gì, bất quá có luồng nhiệt lưu phát sinh chạy tới hạ thân làm y thiếu chút nữa xấu mặt.

Mộ Phi Phàm ngoài mặt bình tĩnh còn trong lòng thì thở dài: Y..... sẽ không để tâm đến bốn lão hổ này chứ? Lão nương nói Tiên bán tiên phán như đinh đóng cột rằng tính ra được người mà mình sẽ yêu thương là lục phu nhân, còn vì mình mà sinh hài tử, hơn nữa từ nay về sau không thể tự thoát ra, còn nói hai người bọn họ nhất định trải qua đủ loại khó khăn trở ngại mới có thể chung thành quyến thuộc, nói mình còn có thể vì ái nhân giải tán toàn bộ thể thiếp.....

Mộ Phi Phàm lại nhìn nhìn Vương Hổ, lặng lẽ ở trong lòng trở mình xem thường: sẽ không, mình sẽ không để tâm đến hần, cũng không để bất luận kẻ nào ở trong lòng. Bởi vì Vương Hổ rõ ràng là nam nhân, không thể sinh hài tử, mà hần trùng hợp cũng là lục phu nhân của mình, cho nên y sẽ không ngốc tới nỗi tin tưởng vị “lục phu nhân” này có thể vì y mà sinh hài tử — đương nhiên, quan trọng nhất là, y nhất định sẽ không yêu bất kỳ người nào! Lại càng không thể thả vị đại phu nhân kia của y rời khỏi Mộ phủ —

Mộ Phi Phàm híp mắt cười lạnh: mới ba năm mà thôi, trả thù chỉ vừa mới bắt đầu. Hần sao có thể dễ dàng phóng thích ả và gia tộc của ả tự do được?

3. Chương 3

“Mộ Phi Phàm, chúng ta đang đi đâu?” Vương Hổ bị Mộ Phi Phàm kéo đi, sự nhạy cảm của yêu tinh khiến hắn phát giác tình hình lúc này có gì đó không bình thường.

Vương Hổ nghiêng đầu nhìn vào mắt Mộ Phi Phàm, lo sợ nghĩ thầm trong bụng: Sao vậy? Hay là sài lang này nhận ra mình là yêu tinh, muốn đem mình tới đại sảnh rồi mời đạo sĩ hay hòa thượng tới thu phục mình, hừ hừ, chuyện này không phải không có khả năng, cô nương kia vừa rồi không phải nói mình hẳn là yêu tinh sao? Hơn nữa Mộ Phi Phàm cũng kêu mình là tiểu lão hổ....

Hắn càng nghĩ lại càng cảm thấy rất đúng. Nhớ tới trước khi chia tay, mọi người ước định không đến giờ phút sinh tử trước mắt không được sử dụng pháp lực, nhưng hiện giờ đã đến nước rồi, vậy mình đành bất chấp tất cả vậy!

Nghĩ tới đây, Vương Hổ lập tức xuất yêu khí hộ thể che kín toàn thân, trong lòng bàn tay cũng âm thầm hội tụ một đạo quang tiễn, chỉ cần thấy đạo sĩ hay hòa thượng liền bắn ra, tiên hạ thủ vi cường!

Đúng lúc này, thanh âm của Mộ Phi Phàm vang lên “Nương, ta cùng tiểu lão hổ đến thỉnh an người.” Thật làm cho hắn thiếu chút nữa ngã nhào.

“Sao..... Sao lại là nương của hắn?” Vương Hổ bối rối vô cùng, cố gắng khiến thân mình đứng vững, chân tay lúng túng còn làm bộ như rất bình tĩnh thu hồi yêu khí hộ thể — Đúng rồi! Trong tay, trong tay còn có một đạo quang tiễn!

Thu lại, đều phải thu lại!

Vương Hổ vội đến đầu đổ đầy mồ hôi, sau đó nghe thấy trước mặt một thanh âm hiền lành nói “Phi Phàm, là con mang lục phu nhân đến thỉnh an nương sao? Nhưng mà hài tử này? Cúi đầu như vậy là bị làm sao đấy?”

“A? A? Là hỏi ta chăng?” Vương Hổ vội vàng hướng về phía đó ngẩng đầu dậy, trán cùng chóp mũi bởi vì đột nhiên thu hồi pháp lực mà chảy ra mồ hôi lạnh. “Cái kia..... Cái kia ha hả, là ta, ta..... ta làm sao, Mộ Phi Phàm, đi? Mộ Phi Phàm đâu?” Hắn xoay người nhìn xung quanh, người đâu? Mộ Phi Phàm như thế nào không thấy?

“Ta đây.” Thanh âm bắt đầu từ phía dưới truyền lên, Vương Hổ cúi đầu nhìn, chỉ thấy Mộ Phi Phàm quỳ gối trên một cái đệm hương bồ, mà trước mặt của mình cũng đang trải một cái như vậy.

Hử? Đây là ý gì? Để hắn quỳ xuống sao? Không phải chứ, bắt hắn đường đường lão hổ tinh sắp phi tiên quỳ trước một lão phu nhân trần gian!?

Vương Hổ trong lòng phi thường khó chịu, vậy mà Mộ Phi Phàm còn trầm giọng kêu “Tiểu lão hổ, nhanh quỳ xuống thỉnh an nương.”

Mộ Phi Phàm giờ phút này thực là khâm phục Vương Hổ. Từ lúc theo vào phòng, đầu tiên thì hắn té ngã, cúi đầu, xoay quanh, làm mình vội chết được. Hiện tại còn ngây ngốc ở phương nào, không thấy chính mình đã quỳ xuống sao, lại thấy Vương Hổ chỉ tay vào mũi mình cao giọng hỏi “Cái gì? Kêu ta quỳ xuống sao?” Ý rốt cuộc không nhận được, một phen tím lầy Vương Hổ quỳ xuống, liếc mắt qua nha hoàn bên cạnh, nha hoàn lập tức nhu thuận dâng trà lên.

Vương Hổ đưa tay tiếp nhận, tiếp theo cảm kích nói lời cảm ơn với nha hoàn kia “Cảm ơn, kỳ thật nha, sao người lại biết ta đang khát nước?” Hắn đưa ly trà lên uống một hơi cạn sạch, sau đó đem ly trà trống không trả lại cho tiểu nha hoàn đang trợn mắt há mồm. “À ừm, có thể làm phiền người đổi cho ta một bình trà lớn không, nhiều đây nước uống không đã khát.” Hắn nói xong, tất cả người trong phòng trừ Mộ Phi Phàm đang quỳ cùng lão phu nhân ra đều té ngã ngửa mặt lên trời.

Mộ Phi Phàm thiếu chút nữa thở không ra hơi, đời này y chưa bao giờ thiếu kiên nhẫn như lúc này, vừa định rống lên, lại nghe thấy một trận cười to từ ghế trên truyền đến, lão phu nhân ngồi ở đó cười đến vỗ tay nói “Hảo, hảo hài tử, tuy rằng..... đáng người hơi kém một chút, nhưng tính tình thật thà, trách không được Tiên tiên sinh nói Phi Phàm sẽ vì lục phu nhân này mà hồi tâm, ha ha ha, rất tốt, chỉ có hài tử như vậy mới đáng giá để Phi Phàm thật tâm bảo hộ, à, lại nói, đại khái cũng chỉ có hài tử như vậy mới có thể

thu phục được tiểu dã lang này thôi, ha ha, được, xem ra lão phu nhân ta lần này thật sự có thể ôm tôn tử rồi.” Nàng vừa nói vừa nhìn về phía bọn nha hoàn còn đang chịu đả kích, trung khí thập phần quát “Còn ở đó mà thất thần? Nhanh chóng đi châm trà cho lục phu nhân đi, nhớ kỹ, dùng bình lớn.”

Vương Hổ liếc mắt nhìn sang Mộ Phi Phàm quỳ bên cạnh, sắc mặt của y đã tức giận đến xanh mét, trộm nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ ngay cả nương cũng nói y là tiểu dã lang, có thể thấy được y cùng lang quả thật có quan hệ sâu xa, chỉ tiếc con lang này thoát nhìn thật sự rất lợi hại, huhu, ta đường đường là lão hổ tinh thể mà ăn không nổi một con lang, thật sự rất mất mặt.

Tuy rằng sớm đã biết đức hạnh của lão nương nhà mình nhưng Mộ Phi Phàm vẫn tức giận!

Nghe đi nghe đi, thế nhưng lại gọi nhi tử của mình là dã lang, người không biết không khéo còn tưởng rằng đây là mẹ kế của mình nữa? Y tức giận nhìn về phía lão nương nhà mình “Làm ơn đi, nương, nương nhìn cho kỹ đi? Tiểu lão hổ là nam nhân, vị Tiền bán tiên kia nói hắn có thể vì con sinh hài tử, nương tin sao?” Nhìn thấy lão nương nhà mình sắc mặt đại biến, khó chịu bức bối trong lòng đều bị quét sạch: hừ, nhiều năm như vậy, lúc này rốt cục hòa nhau một lần, để xem nàng sau này còn dám kêu mình cưới một rồi lại một phòng thiếp thị hay không.

“Cái..... cái gì? Nam..... nam nhân?” Lão phu nhân lập tức đứng lên, đi quanh Vương Hổ ba vòng “Không thể nào, tuyệt đối không thể, con nhìn bộ dạng của hài tử này xem, môi hồng răng trắng, lão thân ta còn chưa từng gặp qua hài tử xinh đẹp như vậy. Hắn làm sao có thể là nam nhân được? Hừ, đừng cho rằng ta mất mớ, liền cho hắn chải đầu giống nam nhân đến lừa ta?”

Mộ Phi Phàm cố nén cười “Mẫu thân nói sao chứ? Con nào dám lừa người, ai mà chẳng biết lão nhân gia người tuy đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng mắt tuyệt đối là sáng như sao, có điều người thử nhìn kỹ lại xem. Tiểu lão hổ toàn thân hần ngoại trừ tướng mạo xinh đẹp, còn có điểm nào giống nữ nhân đâu?” Lúc này y không còn lãnh khốc giống đêm qua nữa mà lại giống như tiểu hài tử nghịch ngợm trên cột mẫu thân, liền khiến Vương Hổ là yêu tinh thuần khiết trong sáng, cũng bất chợt cảm thấy được phần thân tình ấm áp che đậy trong đó mà tâm tình rung động.

Khi nói chuyện, lão phu nhân đã cẩn trọng đánh giá lại Vương Hổ từ trên xuống dưới, lúc sau phát hiện hần thật sự là nam nhân, nàng đỡ người ra sững sốt hết nửa khắc, bỗng nhiên ném long đầu quả trứng đi. Đặt mông ngồi xuống đất kêu khóc om sòm cả lên “Ai gia ông trời ơi, ta không muốn sống nữa, người đuổi mù sao, sao lại để ta đương ra thứ nhi tử bất hiếu như vậy, lại cố ý thử một nam nhân về chọc tức ta, lão thiên gia, người làm cho ta đau tim, trúng phong, phúc tướng, bệnh gì cũng đều phát tác hết đi, ta không cần sống, đến lúc đó lương thối nhất đặng, ta không quản nhi tử bất hiếu này thú ai nữa! Ai da ông trời ơi.” Nguyên bản khuôn mặt hiền lành của lão phu nhân lúc này lại hai tay vỗ đất, nước mắt nước mũi chảy dài rất thương tâm.

Mộ Phi Phàm khuôn mặt run rẩy vài cái: lại như thế rồi! Không biết lần này có thật sự phát bệnh không.

Hiện tại Mộ Phi Phàm có chút hối hận, dù sao cũng là mẫu thân của mình, tuổi cũng đã lớn, vạn nhất gặp đả kích quá lớn mà tức giận đến ngạt thở làm sao bây giờ? Lúc trước cũng không phải nàng chưa từng bệnh.

Y vội vàng tiến lên nâng lão nương dậy, song nói với Tiểu Phàm “Phải người đi mời Phùng đại phu đến đây, nếu nương thật sự phát bệnh còn kịp thời chữa trị, đúng rồi, lại đi hiệu thuốc chuẩn bị.....” Lời còn chưa nói xong, Vương Hổ đã lại gần, nhìn kỹ lão phu nhân, hần bỗng nhiên khó hiểu nói “Mộ Phi Phàm, người khẩn trương cái gì? Nương của người sức khỏe rất tốt, muốn sống đến trăm tuổi cũng không thành vấn đề, mời đại phu làm gì?”

Mộ Phi Phàm không vui nói “Tiểu lão hổ! Không biết không được nói bừa, nương bệnh cũ rất nhiều, chịu phải đả kích dễ tái phát. Hôm nay là ta suy nghĩ không chu toàn, một lòng thầm nghĩ trả chút thù chuyện nương đã ép buộc ta thú lục phòng tiểu thiếp, muốn cho nương nhìn xem đệ lục phòng tiểu thiếp này là nam nhân sẽ không thể sinh hài tử, thế nhưng quên rằng nương có bệnh trong người, aiz, cũng do đã vài năm rồi nương không có phát bệnh, mới làm cho ta sơ ý đến vậy.”

Vương Hổ nghiêng đầu “Phải vậy không? Không nghĩ tới người là người ngoài mặt lãnh liệt vậy mà thiện tâm, hiếu thuận với mẫu thân của mình như vậy.” Nói xong hần lại quay đầu nhìn kỹ lão phu nhân, sau đó khó hiểu nói “Không đúng đâu, lão phu nhân rõ ràng không hề có bệnh gì cả, Mộ Phi Phàm, ta cũng

biết chút ít về y thuật, lão phu nhân có bệnh hay không không thể qua mặt ta được. Chẩn bệnh cho nương người đến tốt cùng là đại phu nào? Ta xem hần tám phần là lang băm rồi, muốn lừa gạt ngân lượng chẩn bệnh của người mới cố ý nói nương của người bệnh.”

Bộ dạng biết hết mọi việc của hần, khiến cho Mộ Phi Phàm cũng bắt đầu hoài nghi, lại cúi đầu nhìn về phía lão nương của mình, chỉ thấy bà trợn mắt há mồm nhìn Vương Hổ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và chột dạ.

Mộ Phi Phàm lập tức hiểu ra mọi chuyện, hừ, cười lạnh đứng lên nói “Giỏi! Lão nương, xem như nương lợi hại! Lại dám dùng chiêu này với nhi tử! Hừ, đời này không ai có thể gạt được con, nương là người đầu tiên, chắc trong lòng nương đang thầm cười trộm đi.” Y nói xong liền xoay người bước đi, một bên đối Lục Bình nói “Đội Phùng lão đầu đến đây, bảo lão đến thư phòng của ta một chuyến, tiểu lão hổ, chúng ta đi, không cần kính trà nữa.”

Vương Hổ vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh Mộ Phi Phàm. Nghĩ nghĩ, nhịn không được quay đầu lại nói “Đúng rồi, lão phu nhân, ngài cần bản không cần đến long đầu quả trứng, ngài đi đứng rất linh hoạt, cảm theo mấy thứ đó chỉ thêm vướng bận thôi.” Nói xong câu đó, hần mới hài lòng bước theo Mộ Phi Phàm rời khỏi phòng của lão phu nhân.

Dọc theo đường đi Mộ Phi Phàm không hé môi nửa lời, Vương Hổ đi theo y hồi lâu, thấy Lục Bình và Tiểu Phàm đều sợ đến mức không dám lên tiếng, hần không khỏi thấy kỳ lạ, kéo kéo tay áo của Mộ Phi Phàm nói “Người vì sao không vui? Nhìn bộ dáng vừa rồi của người rất hiểu thuận, nương của người không bệnh, người hần phải vui mừng mới đúng, cứ sao bày ra vẻ mặt khó chịu đó.”

Mộ Phi Phàm trở mình nhìn hần, chỉ thấy đôi mắt to đen lay láy của hần tràn đầy ngây thơ khờ dại hiểm thấy, không có một chút vui sướng khi người gặp họa hoặc mang ý cười nhạo, oán khí đầy mình liền tiêu tán không ít, y nắm chặt tay Vương Hổ, nhớ lại chuyện vừa xảy ra thở dài nói “Tiểu lão hổ, ta không biết nương của người ra sao nhưng đối với vị nương này, aiz....” Y lại thở dài, thoáng suy nghĩ rồi nói tiếp “Nói như thế nào cho tốt đây, bà chính là lão thái bà muốn ôm tôn tử đến điên rồi, vì ôm tôn tử, thủ đoạn gì đều xuất ra hết, lúc đầu ta không thêm để ý tới bà, sau đó nương đột nhiên bị bệnh, lão Phùng kia là thần y nổi danh khắp thành Bình Dương của chúng ta. Lão nói với ta nương không còn sống được bao lâu, nếu muốn bà có chuyển biến tốt đẹp, chỉ có cách xung hỷ, người đã hiểu chưa?”

Vương Hổ lắc lắc đầu “Xung hỷ là làm gì? Là trọng tầy sao? Đem tất cả quần áo trong phủ một lần rồi một lần tầy trừ hết?” Hần khó hiểu hỏi, nhất thời làm cho Lục Bình cùng Tiểu Phàm ở phía sau nhịn không được lớn tiếng ho khan.

Mộ Phi Phàm thở dài, chẳng biết nam thiếp này như thế nào lại đơn thuần đến cái dạng này. Y kiên nhẫn giải thích “Xung hỷ chính là hỷ sự, xua đuổi vận xui trong nhà. Cho nên lúc nương bị đau tim, ta thú đệ nhị phòng tiểu thiếp, lúc nương bị trúng gió, ta thú đệ tam phòng tiểu thiếp, khi nương bị phúc trướng, ta thú đệ tứ phòng tiểu thiếp, thú đệ ngũ phòng tiểu thiếp là bởi vì nương bị khí suyễn. Mà thú người thật không phải bởi vì nương nhiễm bệnh, đúng vậy....” Hần bỗng nhiên im miệng không nói, mà hít thật sâu liếc mắt nhìn Vương Hổ một cái “Quên đi, mọi chuyện đều đã qua, còn nói làm gì nữa, tiểu lão hổ, người đơn thuần như vậy, chỉ mong không phải là giả vờ.”

Vương Hổ bực bội nói “Này uy uy, ta sao lại đơn thuần, ta chính là thông minh nhất lão hổ....” Chữ “tinh” chưa nói ra đã bị hần nuốt trở lại, cũng may hần còn nhận ra là đang ở nhân gian, mà chính mình là yêu tinh, bất quá “Ha hã, Mộ Phi Phàm, ta cảm thấy nương của người thực thông minh, có thể nghĩ ra những thủ đoạn này để lừa gạt người, ừm, thật sự hay, xem ra khi rảnh ta cũng phải theo bà học tập, hắc hắc. Có người từng nói, việc học là không có điểm dừng, đúng không?”

Mộ Phi Phàm bị kinh hách đến lão đảo, trong mắt thập phần hiềm thấy hiện lên một loại tình tự mang tên là hoảng sợ cùng bất đắc dĩ, y nghiêm túc nói Vương Hổ “Tiểu lão hổ, xem như ta xin người, người ngàn vạn lần tuyệt đối không cần theo lão thái bà kia học tập. Một người phiền phức là đủ lắm rồi. Thôi, được rồi. Không nói chuyện này nữa, chúng ta đi ăn cơm đi, cũng trưa rồi, huyền não đến ngay cả điểm tâm cũng chưa có ăn. Người tới qua cũng không có ăn gì hết, chẳng lẽ không biết đói bụng sao?” Y vừa nói vừa lôi kéo Vương Hổ vào thư phòng, đúng lúc lại có người hầu chạy tới báo lại Phùng thân y tới rồi, Mộ Phi Phàm nhướng mày, cười lạnh một tiếng nói “Đưa thân y đến tiền thính đợi ta, dâng nước trà điểm tâm, thuận

tiện để lão cẩn thận ngấm lại đã từng làm gì có lỗi với ta không.”

Vương Hổ nghiêng đầu tò mò hỏi “Sao vậy? Mộ Phi Phàm, người không đi gặp thần y kia sao?” Tai nghe Mộ Phi Phàm hừ một tiếng nói “Không vội, từ từ đi, trước cứ để cho lão chờ, đợi đến lúc lão tinh thần hoảng sợ không yên, khi đó không cần ta truy hỏi, lão cũng sẽ tự mình trả lời, nào, tiểu lão hổ, chúng ta ăn cơm.” Vừa nói xong, Tiểu Phàm mang theo hơn mười nha đầu bưng đồ ăn lên, tuy không phải sơn trân hải vị, nhưng rất phong phú, từng trận hương khí xông vào mũi.

Vương Hổ không đợi Mộ Phi Phàm cho phép, liền đưa tay lấy một cái chân gà mà gặm gặm, sở dĩ biết chân gà ngon, hoàn toàn là bởi vì khứu giác của hắn nhạy bén, ngửi thấy hương vị của cái này là tốt nhất.

Mà Mộ Phi Phàm lại một lần nữa gây ngấn cả người, nửa ngày mới cầm lấy chiếc đũa trên bàn đưa cho Vương Hổ, có chút không dám tin hỏi hắn “Người..... người ăn cơm không cần đũa sao?” Trời ạ, Vương Liên sẽ không phải tìm đại một tên khất cái nào đó chứ? Người này bộ dáng như quỷ chết đói, thật sự là không thể không khiến y thấy nghi ngờ.

“Đũa..... đũa?” Vương Hổ đến gần..... Nhìn cặp gỗ mun khảm bạc gọi là đũa “Chính là cái này sao? Nó dùng để làm gì?” Hắn thẳng thắn hỏi, một bên đem chiếc đũa cầm lên nghiên cứu, bởi vậy hắn không phát hiện trên đầu Mộ Phi Phàm mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

Mộ Phi Phàm thì thào mắng “Mẹ nó, lão già Vương Liên kia, dám đưa một tên khất cái đến lừa ta.” Mắng thì mắng nhưng kỳ quái chính là y một chút cũng không có ý muốn đuổi Vương Hổ đi.

Lục Bình ở phía sau vỗ trán rên rỉ một tiếng “Ông trời của ta ơi, dùng làm gì? Phu nhân, người lại còn dùng vẻ mặt đương nhiên đó để hỏi, chẳng lẽ người từ nhỏ đã bắt đầu đi xin cơm rồi sao? Người mới vừa sinh ra đã bị cha nương để cho thất lạc sao?”

Hắn vốn chỉ là đùa một chút thôi, ai ngờ Vương Hổ lại thực sự hỏi đáp “Không có, khi ta hai tuổi cha nương ta mới bỏ đi, để ta tự mình đi ra thế giới bên ngoài lưu lạc kiếm sống, ơ, xin cơm? Xin cơm?” Hắn phát hiện có gì đó hắn không hiểu lắm, cứ như vậy hoài nhất định sẽ làm cho người khác nghi ngờ, dù sao hắn cũng là một lão hổ tinh, gần như không có tiếp xúc với thế giới của con người, cùng bọn Bạch Thự, Đường Cung không giống nhau, bọn họ đều đã ở nhân gian một thời gian rồi mới gặp cơ duyên mà tu luyện thành yêu.

“Hai tuổi?” Mộ Phi Phàm sắc mặt nhất thời tối sầm “Cái đó so với mới sinh ra bị vứt bỏ có gì không giống nhau, cha nương của người thật nhẫn tâm.” Không biết vì sao nhìn đến thần sắc của Vương Hổ, y chưa từng nghĩ sẽ nói ra những lời khiến người thương tâm, quên đi, có đôi khi không biết gì so ra còn hạnh phúc hơn. Nghĩ vậy, Mộ Phi Phàm không nói lại nữa, y chuyển cho Vương Hổ một đôi đũa “Quên đi, dù sao cũng là quá khứ rồi, chúng ta không nên suy nghĩ nữa, bây giờ ta dạy cho người dùng đũa, ngày sau khi mọi người cùng ăn cơm, người cũng không thể dùng tay cầm ăn, người nghĩ mình thật là lão hổ sao?”

Vương Hổ nghĩ thầm ta vốn chính là lão hổ, nhưng hắn lại có hưng thú hai vật tinh tế nhỏ nhỏ kia, hai cây gậy mỏng như vậy có thể ăn cơm? Một ngàn năm trước luôn dùng móng vuốt xé con mồi ra rồi mở lớn miệng ngoạm lấy thịt, Vương Hổ phi thường hoài nghi việc này, chẳng qua thấy Mộ Phi Phàm linh hoạt vận dụng mấy ngón tay, đem chiếc đũa kia múa may liên hồi, y đã ăn xong, nhìn nhìn hai chân trước biến thành hai tay, chắc, không nghĩ đến hai tay của con người cũng có thể hữu dụng như vậy.

Hưng phấn cầm lấy chiếc đũa, hắn bắt chước theo Mộ Phi Phàm kẹp miếng thịt đông pha, lúc định thuận tay gấp khối thịt lên thì lại rớt trở về.

Lục Bình cùng Tiểu Phàm ngạc nhiên nhìn thấy chủ tử xưa nay lạnh như băng lại vui vẻ lớn tiếng cười, tiếp tục dạy Vương Hổ, tay phải sử dụng như thế nào để điều khiển chính xác chiếc đũa.

Trong trí nhớ của bọn họ, trừ bỏ ở trước mặt lão phu nhân, gia chưa từng thoải mái như vậy. Có lẽ trong thương trường chính là người lừa ta gạt làm cho gia đã thành thói quen, ít khi ở trước mặt người khác lộ ra cảm xúc, cho dù là bọn họ có là tâm phúc đi theo gia từ nhỏ, cũng rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt dao động của gia. Ai nấy cũng biết hỉ nộ đều không lộ ra chính là nguyên tắc làm việc của gia.

Dùng cơm được một lúc, Vương Hổ vẫn không học được cách sử dụng đũa, có điều dựa theo nhận xét của Mộ Phi Phàm, vậy cũng là tiến bộ rất nhiều rồi, ít nhất hắn cũng luyện được đến trình độ đem miếng thịt

đồng pha gấp ra đến bàn chứ không phải lại ở nguyên trong đĩa, này chứng minh rằng Vương Hổ là một người phi thường thông minh linh hoạt, chỉ một câu này đã làm cho Vương Hổ tâm hoa nộ phóng, lập tức nhận định Mộ Phi Phàm là người tốt nhất trong trời đất này. Bởi vì y không chỉ dạy cho mình cách sử dụng đũa, còn gấp thịt cho mình, hơn nữa chỉ cần khen hần thông minh thì tất cả đều được liệt vào danh sách người tốt.

Giờ phút này hần sớm đã quên mình lúc trước còn nhận định Mộ Phi Phàm là một con lang, muốn ăn luôn y vì dân trừ hại.

Đội bọn nha hoàn dọn dẹp xuống, Mộ Phi Phàm liền kêu Vương Hổ trở về phòng của mình, y muốn đi gặp Phùng thần y kia.

Vừa tới ngoài cửa, bỗng nhiên nghe được Vương Hổ ở phía sau lớn tiếng hỏi y “Mộ Phi Phàm, người có biết khi nào thì trời mưa không?” Y ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, quang đăng trong xanh, ngay cả một đám mây cũng không có, không khỏi quay lại cười nói “Một lát chỉ sợ không có mưa, người có chuyện gì sao?”

Vương Hổ lộ ra vẻ mặt thất vọng, nửa ngày mới chậm rãi nói “Không, không có gì, ta nghĩ tới trước đây ở trong rừng từng ăn được một con linh dương bị thiên lôi đánh trúng nường chín, hương vị kia thật sự rất ngon, mỗi lần nhớ tới đều nhịn không được chảy nước miếng. Cho nên ta đang suy nghĩ, khi nào trời mưa, chúng ta có thể thử vận may thả vài con linh dương trong sân, biết đâu sẽ bị thiên lôi đánh trúng.” Hần vừa dứt lời, Tiểu Phàm và Lục Bình nhịn không được bật cười.

Trong mắt Mộ Phi Phàm chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, rồi cười nói “Người đó, chắc sẽ không phải là được lang nuôi dưỡng đi? Mỡ miệng thì lưu lạc ngậm miệng thì rừng rậm, linh dương kia bị sét đánh trúng, bên ngoài thì cháy khét bên trong lại không chín. Chờ ta ngày mai dẫn người đến Dã Vị lâu, kêu Trịnh trù tử ở đó nướng cho chúng ta một con dã sơn dương hoặc dã trư cũng được, đến lúc đó người sẽ biết thế nào là mùi vị thật ngon.” Y nói xong, đã thấy khóe miệng của Vương Hổ sớm chảy ra nước miếng dài hơn ba thước, không khỏi nhớ đến bộ dáng đáng yêu tối hôm qua của hần, hơn nữa tối hôm qua còn là đêm tân hôn của mình cùng hần, nhất thời thần hồn rung động, thầm nghĩ tối qua thật là uổng phí, nhưng tối nay nói gì cũng không để hần thoát, mặc kệ lão cáo già Vương Liên kia có ý đồ gì, cũng không quản Vương Hổ có phải nhân vật nguy hiểm, làm gì có đạo lý con mồi đưa đến tận miệng còn không ăn.

Đi ra cửa, Tiểu Phàm đứng ở bên cạnh khó hiểu nói “Kỳ lạ thật nha, tân phu nhân này nhìn thế nào giống như quỷ chết đuối đầu thai đến vậy? Tất cả thịt trên bàn đều ăn hết không nói đi, ngay cả mấy cái xương cũng không có phun ra xác.” Nàng bỗng nhiên nhìn về phía Mộ Phi Phàm “Gia, chúng ta chắc sẽ không phải là rước yêu tinh về đi? Ta nghe gia gia nói, chỉ có yêu tinh ăn cái gì cũng không có phun xác.”

Mộ Phi Phàm mỉm cười “Nói vậy, như thế nào ta nghe chuyện xưa trước đây đều nói trong động của yêu tinh chất đầy xương trắng, có thể thấy được yêu tinh cũng phải nhả xương.” Nói xong y cũng không nhịn được quay đầu lại hướng trong phòng liếc mắt một cái.

Chỉ thấy Vương Hổ cũng đi ra, nhưng không phải hướng về phòng của mình. Y giật mình, thầm nghĩ sao có thể, hần chắc sẽ không lúc thanh thiên bạch nhật mà dám dò đường hạ thủ đi? Nhượng mày, y gọi Lục Bình nói “Đi, người đi theo hần, xem hần đến những nơi nào, trở về một chữ cũng không được thiếu báo cáo lại với ta.”

Lục Bình kêu lên thảm thiết “Không phải chứ gia? Lại là nô tài sao? Ô ô ô, nô tài lần trước vẫn chưa đủ thảm thương sao?” Hần chỉ vào hai cục u trên đầu của mình “Gia, ngài xem đi, cục u này còn chưa có tiêu, ngài sẽ không đối với tâm phúc của mình nhẫn tâm như vậy chứ....” Nói còn chưa dứt lời hần đã bị Mộ Phi Phàm nhẹ nhàng đá cho một cước, cười mắng “Tiểu quỷ nhà người nói gì hử, còn nói nhiều đem người đưa đến Tây Vực lo chuyện buồn bán....” Chưa nói xong, Lục Bình đã le lưỡi xin tha “Nô tài đi nô tài đi, đi còn không được sao? Gia thật sự là trở mặt vô tình mà.”

Một bên than thở một bên từ bên cạnh Mộ Phi Phàm nhảy lên đi mất, Mộ Phi Phàm nhìn bóng lưng của hần ở đằng xa đến khi không còn bóng dáng nữa. Tâm tình bỗng nhiên nặng trĩu, ngoại trừ nường ra Vương Hổ là người đầu tiên làm cho y nguyện ý mở rộng tấm lòng tiếp nhận. Nếu có thể, y cũng không mong sớm như vậy nhìn thấu bộ mặt thật của hần, cho dù là gạt mình, có thể để hần đối gạt mình nhiều một chút cũng tốt.....

Kinh ngạc với suy nghĩ của chính mình, Mộ Phi Phàm vội vàng quay đầu, trong lòng có chút phần nộ vì “nam nhân tình trường” của chính mình, y sải bước hướng chỗ Phùng thần y, đi đến thiên thính, cước bộ mang theo chút trầm ổn mà cấp bách, Phùng thần y xui xẻo xem ra là tránh không khỏi vận mệnh trở thành chỗ trút giận cho y.

Thì ra lúc Mộ Phi Phàm đi rồi, Vương Hổ trong đầu tưởng tượng đến bộ dáng của dã trư hoặc là dã sơn dương nướng, nước miếng chợt tuôn như suối, bỗng nhiên lại nhớ đến mình sáng nay muốn đi thăm vị phu nhân khác người kia, nửa đường thì bị Mộ Phi Phàm lôi kéo, kết quả chưa có đi, vì thế hắn nhanh chóng đi ra. Do Mộ Phi Phàm còn chưa an bài người hầu cho hắn, mà Vương Hổ cũng không hiểu chuyện này nên tùy tiện gọi lại một người hầu, kêu hắn đi trước dẫn đường, còn mình cứ như vậy đi theo ở phía sau đi đến chỗ ở của đại phu nhân. Lục Bình một bên đi theo sau, một bên đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ lục phu nhân này còn định giữ trò gì mới đây? Nơi ở của đại phu nhân chính là chưa từng có người lui tới.

Lúc đi vào trong viện của đại phu nhân, phóng mắt nhìn quanh, trong viện ngoài trừ mấy viên đá lộ ra, còn lại toàn là cỏ dại, tuy sân không lớn, cũng có hơn mười gốc hòe thụ, làm cho ngày nắng chói chang mùa hè tăng thêm không ít mát mẻ. Vương Hổ nhìn thấy, không biết tại sao trong lòng lại sinh ra cảm giác thân thiết, cảnh tượng này làm cho hắn nhớ lại rừng rậm nơi mình sinh ra, chẳng qua cây cối nơi đó so với nơi này cao lớn hơn nhiều, dưới tàng cây cũng có rất nhiều bụi cỏ cùng hoa dại, không giống nơi này đơn sơ như vậy.

Wương Hổ còn đang cảm thán, chợt nghe thấy một thanh âm “Các người tới nơi này làm gì?” Thanh âm này có chút quen thuộc, hắn quay đầu lại nhìn, quả nhiên chính là nha hoàn hồi sáng, gương mặt của Vương Hổ hiện lên nét tươi cười, hắn còn chưa kịp nói chuyện, người hầu dẫn hắn đến đây đã lên tiếng trách mắng trước “Đây là lục phu nhân vừa mới gả đến đây, đặc biệt ghé qua thăm các người, còn không mau mời vào nhà đi.”

Hoa Chi hừ một tiếng “Ta cùng tiểu thư đến đây đã ba năm, trong ba năm này gia cưới bốn vị tân phu nhân, cũng không gặp người nào biết lễ nghi tới đây thỉnh an tiểu thư nhà ta, chẳng lẽ vị này lại không giống sao? Hay là vị này đặc biệt không biết lễ nghi, đến đây ra oai phủ đầu với chúng ta.” Nàng vừa nói vừa hung hăng nhìn vào mắt Vương Hổ, chẳng hề có ý định tránh ra cho người tiến vào trong.

Người hầu kia tức giận vừa muốn cãi lại, Vương Hổ khoát tay ngăn cản hắn, quay đầu nói với hắn “Người đi phân phó phòng bếp, kêu bọn họ sắc được rồi phái người đoan được đến đây cho phu nhân.” Nói xong thấy người hầu kia còn đứng ngẩn ra, không khỏi nhíu mày “Nhanh đi, nếu không lát nữa ta bảo Mộ Phi Phàm đuổi người đi.” Lời vừa dứt, người hầu kia sợ tới mức chạy nhanh như chớp.

Wương Hổ đứng tại chỗ mỉm cười hồi tưởng: nhân gian có điển tích “cáo mượn oai hùm”, hiện giờ ta lại chính là “hổ giả lang uy”.

Vừa nghĩ, Vương Hổ vừa bước lên bậc thang, đối Hoa Chi mỉm cười “Sao hả, giờ còn không cho ta vào trong sao?”

Hắn biến thành hình người vốn đã cực mỹ, hiện tại lại mỉm cười, một thân sa y bằng tơ lụa trắng như tuyết, toát ra khí chất xinh đẹp rạng ngời của yêu tinh, giống như không tồn tại trong nhân gian, quả thật chói lọi, mỹ lệ vô cùng.

Hoa Chi ngơ ngác nhìn Vương Hổ, ai ngờ giữa lúc Vương Hổ đang thật đặc ý vì biểu hiện của Hoa Chi, vô tình giẫm lên những mảng rêu xanh trên bậc thang, hắn vô ý một chút, liền trượt chân, lăn lông lốc xuống thêm đá.

Cũng may hắn vốn là lão hồ, nguy hiểm như vậy vẫn có thể ứng phó, hắn vội vàng đưa hai tay ôm đầu, cả người cuộn tròn, đợi ngừng lại, giống như trái cầu nằm sấp trên mặt đất, làm cho Hoa Chi cười ha hả, sau đó từ trong phòng truyền ra một thanh âm cực kỳ nhu hòa “Tiểu Chân, chỉ lo cười, còn không mau nâng lục phu nhân dậy.”

Hoa Chi lúc này mới phản ứng, chạy vội đến nâng Vương Hổ dậy, nhưng lại nhin cười không được nói “Ôi, phu nhân, chiêu này của người thật rất lợi hại, cần thận bảo vệ cái đầu, chỉ còn thiếu đưa hai chân lên ôm lấy luôn thôi.”

Vương Hổ vội vàng buông hai tay đang ôm đầu xuống, gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ, chậm rãi đứng dậy. Đột nhiên lại nghe Hoa Chi hét lớn “Ôi, người như thế nào có một cái đuôi dài như vậy a?” Một câu đủ làm cho ba hồn của Vương Hổ sợ tới bay mất hai, “Ngao ô” một tiếng hét chói tai vang lên, Vương Hổ hoảng hốt vội vàng đưa tay về phía sau sờ soạng, kết quả trên mông trơn nhẵn, làm gì có cái đuôi nào, hắn lúc này mới biết thì ra là Hoa Chi trêu cợt mình, không khỏi oán hận trừng mắt liếc nàng một cái, cao giọng trách móc “Người nói bậy gì đó? Sao ta lại có đuôi được?”

Hoa Chi cười cười rồi nói “Thực xin lỗi phu nhân, vừa rồi ta thấy người hai tay ôm đầu, tư thế kia cực kỳ giống đại hoa miêu mà nhà chúng ta nuôi, cho nên nhất thời xuất hiện ảo giác thấy trên người của người dài ra một cái đuôi, hiện tại mới biết thì ra là nhìn lầm.” Nàng vừa nói xong, thanh âm nhu hòa trong phòng lại vang lên “Người này, đúng là đồ nha đầu xảo quyệt, không mau dẫn phu nhân vào trong, sau này còn không giữ mồm giữ miệng như vậy nữa thì xem ta đánh người.” Người bên trong, vừa nói vừa vang lên một trận ho khan.

Vương Hổ hướng Hoa Chi làm mặt quỷ, một lần nữa bước lên bậc thang, lần này hắn chú ý tới rêu xanh ở dưới chân, thì ra trên bậc thang ngoài góc có rêu xanh còn có cây cỏ hỗn tạp, có thể thấy được nhiều năm không có ai để ý quan tâm. Hắn âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ: Mộ Phi Phàm cư xử thật không có đạo nghĩa, dù sao cũng là nguyên phối phu nhân của y, thế này ai còn dám lấy y nữa?

Có mới nói cũ, thật quá vô tình.

Vương Hổ một bên cảm thán, Hoa Chi một bên đẩy ra sa môn, hai người đi vào phòng.

4. Chương 4

Tiến vào bên trong phòng, thì thấy phòng này được bày biện theo phong cách cổ xưa đơn giản, một mỹ nhân dịu dàng đang nghiêng người tựa vào giường gỗ, mỉm cười nhìn hắn, chỉ vào một chiếc ghế để bên giường, đôi môi đỏ thắm khẽ mở “Lục phu nhân, mời ngồi, ta ở đây đã lâu rồi nhưng chưa từng có người ghé thăm, nên thật sơ sài, không có gì để chiêu đãi, lục phu nhân xin đừng trách.”

Hắn tuy là lão hổ nhưng có lẽ do gặp được nhân duyên tu luyện, vì vậy so với đồng loại thiếu đi một phần hung mãnh tàn nhẫn ngược lại thêm một phần lương thiện. Lúc này nghe thấy mỹ nhân nói những lời như vậy, liền nhận định rằng nàng là người bị hại, giữa hai chân mày sát khí chợt lóe, lập tức đứng dậy nói “Mỹ nhân tỷ tỷ, ta đi tìm Mộ Phi Phàm, hừ, y không nên đối đãi với tỷ như vậy.”

Không đợi hắn cất bước rời đi, đã bị mỹ nhân đưa tay kéo lại, chỉ thấy nàng thông thả cười nói “Lục phu nhân không cần tức giận, ân oán giữa ta và Mộ Phi Phàm tồn tại đã lâu, không phải hai ba câu có thể phân rõ ràng được, chỉ có thể nói rằng nhân quả luân hồi, báo ứng mà thôi.”

Vương Hổ ngưng thần nhìn nàng, chỉ thấy đại phu nhân dù bị ngược đãi sắc mặt vẫn ung dung, giống như không hề bận tâm đến chuyện này, nhưng trong lòng hắn lại không bỏ qua được, nghĩ nghĩ rồi lại nói “Nếu mỹ nhân tỷ tỷ đã nói như vậy, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Chính là tỷ tỷ âm khí quá nặng, à, ài nha, ta là sợ dọa đến tỷ..... Ta nói thật trên người của tỷ dường như có mấy chục oan hồn lệ quỷ bắt tán quẩn quanh, chúng nó ngày ngày hấp thụ dương khí của tỷ, cho nên sức khỏe của tỷ mới kém như vậy, mà thân thể của tỷ lại chỉ âm, hai cái này chồng lên lẫn nhau, âm khí liền trở nên nặng nề.”

Hắn nói xong lại quay đầu nhìn về phía tiểu nha hoàn Hoa Chi nói “Giống như nha hoàn tỷ tỷ này, nhìn nàng hung dữ, nhưng có lẽ nhờ vậy dương khí, máu huyết trên người nàng mới dồi dào thịnh vượng, dù bị mấy cái lệ hồn kia quẩn quanh cũng không sao.....”

Chưa nói xong hết đã thấy Hoa Chi mặt trận trắng, cảm giận nói “Ý người là sợ dọa chúng ta nên mới nói như vậy sao? Thế nếu người không muốn dọa chúng ta, ta thật sự không biết người muốn nói thế nào nữa. Có phải muốn cho mấy thứ oan hồn lệ quỷ hiện thân hù chết chúng ta mới vừa lòng?”

Vương Hổ ngẫm nghĩ lại, người thường ngay cả người chết cũng không dám nhìn, nếu nghe mình nói trên người bị oan hồn lệ quỷ quẩn quanh, còn không bị hù chết liền.

Hắn có chút ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói “Kỳ thật..... kỳ thật ta có thể giúp các người, đầu tiên là đem mấy gốc hòe thụ kia nhổ tận gốc, sau đó mời đạo sĩ hay hòa thượng có tu vi đến cúng bái hành lễ

một lần, hoặc là hàng quý, hoặc là siêu độ vong hồn.” Hắn trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nếu thật sự mời đạo sĩ hay hòa thượng đến, mình cũng phải nhanh chóng rời khỏi Mộ phủ, lên núi trốn vài ngày.

Đại phu nhân cùng Hoa Chi chính là liếc mắt nhìn nhau, liền cười nói “Không cần phiền toái, ta đã sống như vậy quen rồi, huống chi với tình cảnh hiện giờ của ta, dù có bị oan hồn lệ quỷ hút đi ít dương khí cũng chẳng sao, cùng lắm thì chết thôi.” Nàng vừa nói vừa lắc đầu, nhìn nàng lúc này thấy thật thương xót.

Vương Hổ đối với đại phu nhân rất là thương cảm cùng quý trọng, kéo tay nàng nói “Mỹ nhân tỷ tỷ, tỷ không cần lo lắng, chỉ cần ta còn ở lại đây một ngày, nhất định sẽ thay tỷ tỷ hảo hảo bồi bổ thân thể, máu huyết dồi dào, như vậy thì không sợ những oan hồn lệ quỷ kia.”

Đối với hắn mà nói đây cứ như việc đương nhiên, nói xong, người hầu lúc nãy sai đi đã trở lại, ở trong sân cao giọng nói “Bẩm lục phu nhân, thuốc của đại phu nhân đã sắc xong rồi, chờ một chút sẽ có người đưa tới.”

Người hầu này vừa rồi thấy tổng quản Lục Bình đi theo sau Vương Hổ, hắn vội vàng đem chuyện này báo cáo với Lục Bình, tiếp theo hắn chỉ thấy dường như tổng quản tròn tròn mắt với yêu cầu hồ đồ này, cuối cùng giữ chặt tay hắn, phi thường sâu xa nói “Cứ làm theo lời của lục phu nhân đi, từ nay về sau hắn nói cái gì các người nghe cái đó, đợi khi nào không cần phải nghe nữa ta tự nhiên sẽ nói với các người.”

Nếu tổng quản đã nói như vậy, chính mình lại càng không thể đắc tội vị tân phu nhân này được, cho nên người hầu này vội vàng chạy một mạch xuống phòng bếp, kêu đại sư phụ đi sắc thuốc.

Kỳ thật chính là do Mộ Phi Phàm cố ý khó dễ, nếu không được này đem cho Hoa Chi cũng không sao.

Đại phu nhân cùng Hoa Chi liếc mắt nhìn nhau, bất ngờ đều nhìn thấy tia kinh ngạc không giấu diếm trong mắt nhau, đại phu nhân vội quay đầu lại cười nói “Đa tạ lục phu nhân, ta tên Như Ngọc, về sau đừng gọi là mỹ nhân tỷ tỷ, ta hiện giờ dung nhan tiều tụy, sao xứng với hai chữ mỹ nhân? Phu nhân mới thật sự là hồng nhan khuynh quốc, quốc sắc thiên hương, ta vừa nhìn tới đã kinh vi thiên nhân. Mộ Phi Phàm thật có phúc, mới lấy được người như người.”

Vương Hổ lúng túng xấu hổ cúi đầu xuống, lẩm nhẩm nửa ngày mới phi thường nhỏ giọng mà hổ thẹn đáp “Tỷ tỷ, ta..... ta là nam.....” Huhuu, thật mất mặt, vì cố gì yêu tinh hóa thành người, không thể hóa thành người cơ bắp lực lưỡng như tòa lâu ở trong hoa viên, nhất định phải biến thành bộ dạng nhu nhược yếu đuối này, hắn chính là lão hổ! Nếu như xà, kê, thử cái đám gia hỏa đó biến thành người có ngoại hình xinh đẹp mỹ lệ cũng thôi đi, vì sao hắn đường đường là lão hổ tinh, cũng phải biến thành cái loại như vậy khiến cho người khác hiểu lầm.

Mặt mũi, uy phong của vua trong loài thú!

Đại phu nhân Như Ngọc nhoẻn miệng cười nói “Ta biết đệ là nam tử, đệ không có ngực, cũng có hầu kết, có điều, ta cũng sẽ không thay đổi lời khen ngợi này, chỉ có đệ mới hoàn toàn xứng đáng!”

Nàng mới vừa nói xong, Vương Hổ dùng âm thanh như muốn khóc đến nơi nói “Như Ngọc tỷ tỷ, tỷ vẫn nên sửa lại đi, tỷ..... tỷ muốn nói ta uy phong lẫm liệt, nói ta tứ chi phát triển, không được nói ta suy nghĩ đơn giản, muốn nói ta lưng hùm vai gấu, không đúng vẫn là nói lưng hùm vai hùm tốt hơn, ta vẫn đều cảm thấy từ lưng hùm vai gấu này rất kỳ quái, vai của lão hổ phối với lưng của gấu, còn ra thể thống gì nữa? Vẫn là lưng của lão hổ tốt nhất, mạnh mẽ, tráng kiện, oai hùng, ừm, còn có đuôi của lão hổ cũng không tệ, lướt qua có thể quét đứt được một gốc cây nhỏ, còn có đầu óc của lão hổ thực thông minh, ai cũng nói miêu là sư phụ của lão hổ, ta cảm thấy được cái này thật loạn truyền lầm, à, còn có móng vuốt của lão hổ.....”

Vương Hổ còn đang muốn tiếp tục kể rõ các loại ưu điểm của lão hổ, Hoa Chi ở một bên thật sự không nhịn được, cướp lời nói một câu “Hổ tiên là tốt nhất, người thế gian chúng ta thích nhất chính là hổ tiên, đem cái này cắt bỏ ngâm rượu thuốc, tráng dương tốt nhất, nguyên nhân là do chỗ đó của lão hổ cũng không giống chỗ đó của người.”

Vương Hổ nghe xong sợ tới mức kẹp chặt hai chân. Làm xong mới ý thức được mình hiện tại là người chứ không phải lão hổ, hắn hung tợn liếc nhìn Hoa Chi, lâu lâu nói “Tâm can hiểm độc, người là nữ nhân, thế nhưng đòi cắt bộ..... bộ vị kia của lão hổ, người..... lòng dạ của người thật hiểm độc.”

Như Ngọc che miệng cười, vội vàng kéo tay hấn an ủi “Đệ đừng nghe muội ấy nói hư nói vượn, lão hổ là vua trong loài thú, đương nhiên là động vật giỏi nhất, xinh đẹp nhất, uy phong nhất và thông minh nhất. Phu nhân nói phải, nửa điểm cũng không sai.”

Nàng mới vừa nói xong, Vương Hổ liền cảm động đến nước mắt muốn chảy xuống, liền dong đưa tay nàng nói “Tỷ tỷ, Như Ngọc tỷ tỷ, tỷ thực sự là tri kỷ của lão hổ mà, chỉ với mỗi điểm này thôi, sau này chuyện của tỷ chính là chuyện của ta, ta gọi là Vương Hổ, tỷ cứ gọi ta là Tiểu Hổ đi, nếu còn có người dám khi dễ tỷ, chẳng khác nào khi dễ ta, ta quyết sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.”

Như Ngọc gật gật đầu nói “Được, tỷ biết rồi, Tiểu Hổ, muội ấy gọi là Hoa Chi, là nha hoàn của tỷ, đã nhiều năm như vậy, cũng chỉ có nàng đi theo bên cạnh tỷ, haiz, lòng người dễ đổi thay, cũng may còn có một người tri kỷ như vậy không rời tỷ đi, tuy rằng miệng lưỡi của nàng có hơi độc địa, nhưng quả thật là người tốt.”

Vương Hổ liếc nhìn qua Hoa Chi, dường như cực kỳ không muốn thừa nhận nàng là người tốt. Nghĩ nghĩ rồi thư thái nói “Được, tạm thời coi như nàng là người tốt, tỷ tỷ, nếu tỷ muốn ăn cái gì hay chơi cái gì thì nói cho ta biết, Mộ Phi Phàm hình như đối với ta cũng không tệ lắm, những thứ cho ta ăn giữa trưa đều ngon lắm.”

Hoa Chi hừ một tiếng nói “Người vẫn nên coi ta như người xấu đi, ta thà rằng bị coi như người xấu cũng không muốn bị tạm thời coi như người tốt.” Nói xong, Hoa Chi không nhịn được cười rộ lên.

Mãi cười nói với nhau, sắc trời dần dần tối, Vương Hổ liền cáo từ ra về.

Đợi tới lúc bóng dáng của Vương Hổ đã biến mất, thần sắc của Như Ngọc bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, Hoa Chi thì ngược lại nói “Tiểu thư không cần lo lắng, chẳng qua là một lão hổ tinh ngu ngốc thôi mà, hờ, lão hổ này tu luyện thành tinh, cũng không nên mất đi khí phách vốn có, lão hổ tinh này sao lại trở thành như vậy chứ?”

Như Ngọc cười lạnh nói “Ngốc sao? Chuyện này còn chưa chấn chấn được, có thể hấn là một con cò tuyệt vời trong tay Mộ Phi Phàm. Nếu không với một ngàn năm tu hành của hấn sao lại không nhận ra thân phận thật sự của hai chúng ta?”

Nếu Như Ngọc biết rằng mười hai yêu tinh ở Vụ Ấn Sơn đều ngớ ngẩn như vậy, ngày thường ngoại trừ tu luyện rất ít khi lật xem các loại điển tịch, giống như Bạch Thự lần trước chính vì vậy mà bỏ sót khoảng mang thai trong điển tịch tu yêu, lão hổ tinh này cũng vậy, cho nên không nhìn ra được thân phận thật sự của các nàng cũng không phải chuyện gì đáng để ngạc nhiên.

Vương Hổ đi ra ngoài đình viện của Như Ngọc, nhìn lên sắc trời đã dần dần tối, hấn nhớ tới tối hôm qua quan sát đến mấy con vật giống như gà rừng nhưng không có đẹp bằng, còn có mấy con biết kêu cạc cạc cũng tuyệt lắm, nhất là mấy con biết kêu cạc cạc, cổ thật dài, có lông vũ màu trắng hay màu xám tro, trông có vẻ ăn rất ngon.....

Vương Hổ mới nghĩ một chút đã cảm thấy được nước miếng lại muốn chảy xuống, nhìn trái nhìn phải không có ai, vội vàng ba bước chỉ cần hai bước đi tới trước chuồng gà, ngồi chồm hổm xuống, tuy rằng lúc này đã đến thời gian lên đèn, nhưng trong phủ vẫn chưa hoàn toàn yên tĩnh, còn có người thường hay qua lại, hấn cũng không dám biến lại nguyên hình nhào vào ăn.

Mộ Phi Phàm đang xem sổ sách. Thì thấy tổng quản tâm phúc Lục Bình lão đảo lắc lư tiến vào. Tiểu Phàm vừa nhìn thấy bộ dáng của hấn, trước liền bật cười rồi trêu chọc “Người nhìn xem sắc mặt của người thành ra cái dạng gì? Còn gọi là Lục Bình à? Cứ gọi là Lục Kiếm4 đi.”

Lục kiếm: mặt xanh

Mộ Phi Phàm ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy sắc mặt của Lục Bình thật xanh méc thảm hại. Y nhướn mày “Sao vậy? Tiểu lão hổ không cùng người trở về à? Hay là hấn làm cái gì dọa đến người?” Y thực bình tĩnh hỏi, biểu hiện ra phong độ khoan thai của công tử gia.

Lục Bình ngồi xuống, giống như con gà trống sắp chết tới nơi, nửa ngày mới trưng ra vẻ mặt giống như đưa đám nói “Gia, người khẳng định không có đem văn kiện cơ mật gì đó chôn ở chuồng gà chứ? Còn có, người khẳng định lục phu nhân không phải đến đây đối phó với người chứ, có thể hấn là đồng lõa của đại phu nhân chăng? Tóm lại, gia, người điều tra thân phận của lục phu nhân chưa?”

Mộ Phi Phàm khép lại sổ sách trong tay, vừa tức giận vừa buồn cười nói “Tóm lại là sao hả, người cứ việc nói thẳng ra, không cần vòng vo như vậy, hết thấy đều đã có ta. Tiểu lão hồ lại làm gì khiến người oán trách? Ta thấy trên đầu của người giờ cũng đâu có thêm hai cục u đầu nào.”

“Hắn..... hắn đến chỗ ở của đại phu nhân.” Lục Bình cố gắng trấn định cảm xúc, thật là, sao lúc nào gia cũng mang một bộ dáng vân đạm phong khinh, vậy thì chính mình có gì phải khẩn trương chứ “Cái kia..... hắn giống như rất bất bình thay cho đại phu nhân, còn sai người hầu dẫn đường đi sắc thuốc dùm ả, ta đứng ở bên ngoài, lúc bọn họ ngẫu nhiên cao giọng ta nghe được vài câu, hình như lục phu nhân nói về sau phải chuẩn bị mọi thứ tốt hơn cho đại phu nhân bồi bổ thân thể.”

Nói tới đây, Lục Bình thấy chủ tử nhà mình sắc mặt biến đổi, trong lòng rất cục cảm thấy thống khoái một ít, vậy mới đúng chứ, không lý nào luôn chỉ có mình chịu đựng kinh hách đả kích như vậy.

Mộ Phi Phàm có chút đau đầu, tuy rằng Vương Hồ được gả tới đây mới có hai ngày, nhưng hắn tính tình đơn thuần, thoáng cái đã bị chính mình nhìn thấu toàn bộ, người như vậy giỏi nhất là bệnh vực kẻ yếu.

Chuyện này khẳng định là có ai ở sau lưng nói xấu bị hắn biết được, liền chạy đi nhìn thế nào, lại không biết chân tướng sự việc, kích động thay nữ nhân Như Ngọc kia ra mặt, mà Như Ngọc lại là người mà mình tuyệt đối không thể buông tha.....

Mộ Phi Phàm thở dài: làm sao bây giờ đây? Nếu tiểu lão hồ ở trước mặt bắt mình phải đối tốt với Như Ngọc, y không có khả năng sẽ đáp ứng, như vậy ắt sẽ trở mặt, cũng không biết vì sao, y chính là không muốn đấu với tiểu lão hồ, thật sự rất không thoải mái, y còn chờ tới này cùng hắn viên phòng mà!

Đúng vậy, chính là viên phòng, người ngoài đều hâm mộ Mộ Phi Phàm y có phúc tề nhân, có ai biết y thú năm tiểu thiếu phu nhân nhưng chưa từng ngủ qua đêm với các nàng? Y thà đi tìm các nữ tử trắng hoa, cũng không nguyện ý cùng các nàng, những nữ tử xa lạ mà y không nguyện ý thú.

Quên đi, chuyện này về sau sẽ bàn, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hiện tại có nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Mộ Phi Phàm vỗ vỗ trán “Ừ, vậy sau đó thế nào? Sau đó hắn lại làm gì nữa? Đi bái phỏng các phu nhân khác à? Hay là trực tiếp quay về phòng của mình?”

Vừa dứt lời, liền thấy ánh mắt của Lục Bình phút chốc trở nên mờ mịt “Gia, ngài ở trong lòng ta luôn luôn là người anh minh thần võ không có gì là không biết, chẳng lẽ còn không đoán ra sao? Ta vừa rồi hỏi ngài rốt cuộc có chôn văn kiện cơ mật hay đồ vật quan trọng gì ở chuồng gà hay không.....” Không đợi hắn nói xong, Mộ Phi Phàm mắt trợn trắng nói “Hắn lại đi tới chuồng gà? Hay là ở chuồng gà của chúng ta có gà mái đẻ trứng vàng?”

Lục Bình lắc đầu “Hắn là không có. Ta xem lục phu nhân ngồi xổm trước chuồng gà, thanh âm nuốt nước miếng thật là lớn, vừa ngồi xuống, hắn liền đem hai tay đặt trên mặt đất.” Thanh âm đột nhiên thay đổi giống như sắp khóc “Bằng không thì chúng ta hãy thỉnh một cao tăng có tu vi đến đây đi chủ tử, lục phu nhân thật sự rất kỳ lạ, trừ bỏ chồn ra, ta chưa từng gặp loại động vật nào có bộ dáng ngồi trước chuồng gà như vậy cả.”

“Nói bậy bạ gì đó, còn dám nói bậy liền vả mồm.” Mộ Phi Phàm tức giận liếc mắt nhìn tâm phúc một cái, đứng lên.

Ừm, luôn luôn ngồi xổm trước chuồng gà? Được, hiện tại y thật muốn đích thân đi xem, xem thử tiểu lão hồ của y đang giở trò gì.

Sự đơn thuần ấy, đều là giả bộ sao? Phẫn trư ăn lão hồ sao? Không có khả năng!

Y rất tự tin với về khả năng quan sát của mình, cho tới bây giờ, y vẫn còn chưa đi xem qua, y không tin cũng không muốn tin mình sẽ thua trong tay Vương Hồ.

Chuồng gà nằm ở hậu viện, hạ nhân cầm đèn cũng dần dần thưa thớt, Vương Hồ ngồi chồm hổm trước chuồng gà đã gần một canh giờ, cuối cùng thấy không ai lại đây. Lúc này sâu thẳm trong bụng hắn đã muốn tạo phản rồi, thật sự nhìn không được, lại nhìn trái nhìn phải, lại nghe ngóng, sau khi xác định không có ai, hắn nhanh chóng đứng dậy, duỗi thắt lưng một cái thật mạnh. Ngay sau đó, cả thân mình hướng xuống mặt đất nằm úp sấp. Chỉ thấy một mỹ nhân nháy mắt biến thành bạch hổ to lớn lộng lẫy, thân mình ước

chùng lớn hơn lão hổ bình thường gấp ba lần, nếu lúc này có người đi ngang qua đây, không cần nghi ngờ, ngay mai trong vườn sẽ có một thi thể bị hù chết.

A a a, vẫn là biến lại như trước thoải mái hơn.

Đại lão hổ đắc ý dùng sức lắc lắc đầu, miệng mở rộng phát ra một tiếng hổ rống hưng phấn, nhất thời chấn động khắp nơi, ngay cả mặt đất cũng khê rung. Làm lão hổ sợ tới mức vội vàng đưa một chân trước lên che miệng lại, hấn quên là mình đã khôi phục nguyên hình, thanh âm sẽ không nhẹ nhàng êm tai như lúc ở hình người.

Có điều hiện tại nhớ đến thì đã chậm rồi, cho dù chỉ một cái chớp mắt ngăn ngui thì thanh âm này cũng đã muốn kinh động toàn thành.

Buông xuống móng vuốt thật lớn, mãnh hổ thu hồi con ngươi, đắc ý nhìn vào chuồng gà, một đám động vật sợ tới mức run lấy bầy, một cử động nhỏ cũng không dám: hắc hắc, đây đều là đồ ăn của mình, nhìn qua thật mỹ vị. Khoan, không đúng, không thể lập tức ăn hết, phải ăn từng con từng con, như vậy mới không nhanh chóng bị phát hiện.

Vương Hổ nhớ tới khi ở trên núi có xem qua chuyện “khát nước mới lo đào giếng”, hưng phấn mà di chuyển thân thể to lớn đi tới đi lui, bắt đầu lẩn quẩn vòng quanh chuồng gà.

Di chuyển hai vòng, Vương Hổ mới thất vọng phát hiện, chuồng gà này bốn phía đều được dùng lưới đánh cá bao quanh, đừng nói thân thể lão hổ, chính là có hóa thành hình người cũng không thể làm gì được. Cũng may còn có một cánh cửa gỗ, nhưng được khóa từ bên ngoài, hấn dùng móng vuốt của lão hổ cào một hồi vẫn vô kế khả thi. Lúc này mới cảm thấy hóa ra bản thân quá khinh thường móng vuốt của loài người, thật không đúng tỷ nào, vì thế vội vàng run người quay về hình người, định sau khi vào trong lại biến thành lão hổ tấn công những con gà và ngan này.

Ai ngờ mới vừa định đem cái khóa kia mở ra, từ đàn gà vịt kia bỗng nhiên lao ra một con ngan xám, nhào về phía này ra sức kêu cạc cạc, lập tức cạ một phát thật mạnh vào tay Vương Hổ, đau đến Vương Hổ hét thảm một tiếng “Ngao ô!”.

Hấn tức giận vươn tay đánh về phía con ngan xám “Ta cho người phá đám ta, phá đám ta này, hừ, ta cho người xem ta có thể mở cửa không, hừ hừ, nói cho người hay, chờ ta mở cửa ra được, sẽ đem người ra bắt ăn trước tiên, nhìn cái gì hả? Kêu la cái gì hả? Người không tin phải không? Hừ hừ hừ, người chờ....” Hấn vừa nói vừa kéo khóa cửa ra, mà con ngan xám kia vẫn không ngừng tấn công, một người một ngan phát động giằng co với nhau, không bên nào chiếm được lợi thế.

Ngay khi Vương Hổ cùng con ngan xám kia càng đấu càng hăng, phía sau Vương Hổ truyền đến một thanh âm run rẩy “Tiểu..... tiểu lão hổ..... người thường hay chạy tới chuồng gà là vì cãi nhau với con ngan này hả?”

Chính là Mộ Phi Phàm đang nói chuyện.

Thật ra y đã tưởng tượng đủ các loại tình cảnh có thể nhìn thấy ở đây, thậm chí bởi vì lúc sắp xuất môn nghe được tiếng gầm ngăn ngui nhưng kinh thiên động địa từ hướng này truyền đến, cho dù lại đây có nhìn thấy một đại lão hổ, y cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Nhưng Mộ Phi Phàm quả thật ngàn vạn lần cũng không ngờ, y lại thấy tiểu lão hổ đứng ở trước cửa chuồng so đo với một con ngan, thậm chí một người một ngan còn cùng nhau đấu võ mồm — nếu như có thể gọi đó là đấu võ mồm. Chính là con ngan xám ở bên trong ra sức kêu cạc cạc, tiểu lão hổ ở bên ngoài thì thảo mắng, y nghĩ rằng ngoại trừ đấu võ mồm ra, không thể dùng từ gì để hình dung tình cảnh này.

“Mộ..... Mộ Phi Phàm?” Vương Hổ sợ tới mức đột nhiên xoay người lại, một bàn tay âm thầm đưa ra sau hông sờ sờ, may quá, không có đuôi, chứng minh mình đã hoàn toàn quay trở lại hình người “Chuyện..... chuyện này, ha hả, ta chỉ là thấy con ngan này thật đáng yêu..... à..... Tại sao người lại tới chỗ này? Ha hả..... ôi.....” Hấn đột nhiên nhảy dựng lên, thì ra là vì hấn xoay người lại, liền dựa lưng vào hàng rào cửa gỗ, bị con ngan xám tóm lấy cơ hội, bay lên hung hấn cắn lên hông hấn một phát.

Lục Bình cùng Tiểu Phàm nhìn cảnh này, đã muốn hoàn toàn ngây người, bởi vì bình thường cả hai cùng chủ tử đấu võ mồm, đã đủ khiến cả phủ bao trùm trong bầu không khí nặng nề, nay đến cả một con ngan

cũng dám phạm thượng, lại còn dám canh lục phu nhân, ông trời ơi, rốt cục là chuyện gì đây hả trời.

“Lục Bình, ngày mai người phái hạ nhân đến, bắt con ngan này đem đi hầm cho tiểu lão hổ ăn.” Mộ Phi Phàm cực kỳ khí khái ra lệnh.

Hóa ra là vì một con ngan. Tiểu lão hổ cũng không nói sớm, không phải chỉ là một con ngan thôi sao? Cũng đáng so đo với nó, hầm ăn là được rồi không phải sao?

Y ôm chầm lấy Vương Hổ, ôn nhu nói “Tiểu lão hổ, ta biết người đơn thuần, nhưng mà nhớ kỹ, chúng ta dù sao cũng là người, không nên chấp nhặt với lũ súc sinh biết không hả? Đi thôi, tối hôm qua là đêm tân hôn để cho người chạy thoát, đêm nay ta nên đòi lại gấp bội.” Y bỗng nhiên cười hắc hắc, cười đến Vương Hổ tóc gáy dựng thẳng đứng.

Tiểu Phàm ở một bên mắt tròn ngược, nàng rất muốn nói với chủ tử đang xuân phong đắc ý rằng: kính thưa, chủ tử có biết nơi này còn có một nữ hài tử đang đứng hay không hả? Lời nói trắng trợn vậy cũng nói được, còn đầu khí phách của công tử gia nữa. Nhưng khi nhìn tới chủ tử chỉ đang hận không thể dùng ánh mắt đem Vương Hổ ra ăn sạch sành sanh, nàng biết hiện tại có nói gì cũng không lọt vào tai của gia.

“A, con ngan này không cần hầm. Ta muốn nuôi nó ở trong viện của mình.” Vương Hổ bỗng nhiên lên tiếng, dọa Mộ Phi Phàm nhảy dựng “Cái gì? Người muốn dưỡng ngan ở trong viện? Tiểu lão hổ, không.... không cần đâu, trong viện của người đã có vài đôi tiên hạc, còn có một đôi khổng tước, trong ao có ba đôi thiên nga cùng hằng hà sa số uyên ương, kỳ hoa dị thảo lại vô số kể, người..... người định nuôi nga ở nơi đó sao? Phần cầm chữ hạc cũng không có sát phong cảnh như vậy.”

Phần cầm chữ hạc: lấy đàn làm củi, nấu chim hạc làm đồ ăn

“Cái gì? Trong viện của ta có tiên hạc? Còn có khổng tước? Uyên ương?” Nước miếng của Vương Hổ lại chảy ra “Tại sao tối hôm qua ta không thấy?” Hắn vừa nói, Tiểu Phàm đã sớm tiến vào chuồng gà, bẻ con ngan xám kia ra, lẳng lặng đứng một bên chờ xem cuối cùng xử lý con ngan này như thế nào.

“Tối hôm qua là đêm tân hôn của hai chúng ta, cần phải trang hoàng tân phòng thật tốt, đó là cư thất của ta, hôm nay ta mới sắp xếp chỗ ở cho người, Cảnh Lan Viện là chỗ ở tốt nhất trong phủ, người hầu của người ta cũng đã cẩn thận tuyển chọn, lúc này ở đó chắc hẳn đã quét tước xong rồi, đêm nay chúng ta liền ghé qua, đến lúc đó người có thể thấy.”

Mộ Phi Phàm kiên nhẫn giải thích, dường như ở trước mặt Vương Hổ, mình liền trở nên khác thường, y không rõ mình khác thường ở chỗ nào, thậm chí y căn bản không ý thức được bản thân khác thường.

“Nhưng ta vẫn muốn nuôi con ngan này.” Vương Hổ tiếp nhận con ngan xám từ trong tay Tiểu Phàm, hừ, cừu địch của chính mình, sao có thể mượn tay người khác báo thù chứ?

Vương Hổ ở trong lòng hắc hắc cười lạnh, tức giận trừng mắt nhìn con ngan xám kia, thầm nghĩ: để xem tới lúc người vào trong viện của ta rồi còn lấy gì mà kiêu ngạo? Hừ, đến lúc đó người không có ở chuồng gà này, những con kia ta có thể tha hồ ăn, ha ha ha, thật tốt, thật tốt quá, khoan, từ từ....

Hắn bỗng nhiên nhíu mày chuyển hướng nhìn từ con ngan xám trong lòng ngực sang Mộ Phi Phàm “Hồi này..... người nói trong ao có hằng hà sa số uyên ương phải hay không?”

Hả? Mộ Phi Phàm phục hồi lại tinh thần, y cảm thấy được mình có chút buồn cười, thế nhưng đi ghen tị với con ngan kia, ghen tị nó có thể được tiểu lão hổ ôm vào lòng. Phi, đồ ngan ngu ngốc, còn dám kêu cạc cạc, người kêu gì hả? Người không muốn chết thì nhảy ra cho ta. Y đối với con ngan xám không hiểu được hành động đe dọa của mình vô cùng bất mãn, sau đó chợt nghe thấy câu hỏi của Vương Hổ liền hồ hững trả lời “Ừm, đúng vậy, có gì sao?”

Sau khi đáp án được khẳng định, trong lòng Vương Hổ nhất thời hưng phấn lên: hằng hà sa số uyên ương, nói vậy có bị mất đi mấy đôi căn bản không sao cả, sẽ không bị ai phát hiện đúng không?

Hắn đắc ý cười, quả nhiên quyết định ở lại trong phủ này thật đúng, chung quanh đều là đồ ăn nha! Đáng tiếc tiên hạc cùng thiên nga đều được đếm hết rồi, bất quá không sao cả, đến lúc đó ăn phải sạch sẽ một chút, lông máu và gì gì đó, đào hồ đem chôn hết, hẳn không tin sẽ có người tìm được hơn nữa còn nghi ngờ tới mình.

“Ừ, có thể nói là vậy, ta nhớ lúc trước có vài người từ chợ chim đến đây bán uyên ương, nhìn thấy chúng cũng xinh xắn, cái đầu lại lớn, Lục Bình liền mua hết, đại khái cũng được trăm con, phải hay không Lục Bình?” Y quay lại hỏi người hầu tâm phúc, nghe thấy hần rầu rĩ lên tiếng trả lời “Đúng vậy.”

Nếu không phải đang bị Mộ Phi Phàm nhìn cộng thêm trong lòng ngực còn có một con ngan xám đang cực lực phản kháng, Vương Hổ có lẽ sẽ vỗ tay nhảy cao lên hét chói tai để biểu đạt hưng phấn của bản thân, cái đầu rất lớn của uyên ương nha, không biết có lớn hơn gà rừng không!

Hần dự cảm đến tương lai sáng lạng rực rỡ của mình ở trong Mộ phủ, thật tốt quá, nếu suốt bốn năm sau này đều có thể trôi qua như vậy, rồi mình trở về trên núi phi tiên, thật là chuyện hạnh phúc đến cỡ nào!

“Tiểu lão hổ? Người, kinh mạch trên mặt người không có vấn đề gì chứ? Sao cứ thường xuyên chảy nước miếng vậy?” Mộ Phi Phàm lấy khăn lụa trắng tinh trong ngực áo ra, thay Vương Hổ lau khô nước miếng dính bên khóe miệng, y đã từng gặp qua một người bệnh như vậy, chẳng qua không giống bệnh trạng của tiểu lão hổ lắm, người kia không chỉ chảy nước miếng mà cả gương mặt cũng không có chút cảm xúc nào.

Xem ra tiểu lão hổ may mắn hơn gã, chẳng qua là thích chảy nước miếng mà thôi, cũng may là như thế, nếu không thật sự rất đáng thương.

“Không có, ta chỉ là tham ăn thôi.” Vương Hổ không hề suy nghĩ mà thành thật nói ra. Sau đó chợt nghe Mộ Phi Phàm cười nói “Người còn biết tham biết dối à, từ lúc rời nơi ở của Như Ngọc liền chạy đến đây đầu tay đôi với con ngan này, ngay cả cơm chiều cũng không ăn, sách, oán hận nó nhiều vậy sao, có lẽ nào là kiếp trước nó đoạt lão bà của người.” Y vừa nói vừa chợt chợt con ngan kia, chợt cho nó lại kêu một trận ầm ỉ.

Wương Hổ lại cười “Ăn cơm? Còn có thịt thơm ngào ngạt giống giữa trưa ăn không? Bao giờ thì chúng ta đi ăn dê nướng đây? Mộ Phi Phàm không phải người hứa với ta rồi sao, người không được trở mặt chơi xấu nha.”

Mộ Phi Phàm bắt đầu dĩ lắc đầu “Người cũng đừng xem thường ta như vậy, đừng nói một con dê nướng, đời biết bao nhiêu sinh ý ta cũng chưa từng gỡ trò chơi xấu. Người yên tâm, buổi chiều hôm nay ta đã phái người đi tới Dã Vị Lâu của đầu bếp Trịnh rồi, vừa hay mới có một con hoàng dương tươi sống được chở về, ngày mai chúng ta liền ghé qua ăn, đêm nay trước hết quay về Cảnh Lan Viện ăn cơm thường thôi.” Vừa vặn nói đến đây, Tiểu Phàm ở phía sau nhẹ giọng nói “Gia, phía trước chính là Cảnh Lan Viện.” Vừa dứt lời Vương Hổ liền mãnh liệt gật đầu theo nói “Đúng vậy, đúng vậy, ta ngủ được mùi.”

Mộ Phi Phàm vừa tức giận vừa buồn cười “Tiểu lão hổ, cái mũi của người sao lại linh mãnh như vậy, quả nhiên là chóp mũi giống như mèo nhỏ tham ăn mà.”

Mới vừa dứt lời, Vương Hổ rất không vui sửa lời “Cái gì mà mèo nhỏ tham ăn, Mộ Phi Phàm, ta nói cho người biết nga, cái mũi của mèo căn bản không là gì hết, cái mũi của lão hổ mới là linh mãnh nhất, cho nên mèo không phải là sư phụ lão hổ, chúng nó mới phải là đồ đệ của lão hổ mới đúng.”

Lời của hần làm cho Tiểu Phàm cùng Lục Bình đều không nhịn được cười rộ lên, Mộ Phi Phàm cũng thoải mái cười to, một bên lắc đầu nói “Người đó, thật sự là niềm vui của ta mà, đã như vậy người hãy nói cho chúng ta biết tại sao mèo lại phải đi học hỏi, còn lão hổ thì sẽ không đi?”

Lại là vấn đề này!

Wương Hổ cảm thấy bản thân sắp bị tức chết mà! Chính là vì lão hổ bọn họ sẽ không đi học hỏi, cho nên nhân loại liền lưu lại thủ đoạn này, tung tin vịt rằng mèo là sư phụ của bọn họ, hừ, lão hổ bọn họ chính là vua trong loài thú nha! “Chuyện này..... Tục ngữ có câu trò giỏi hơn thầy thắng cả thầy? Có lẽ lúc trước lão hổ dạy dỗ mèo là một lão hổ ngốc, kết quả đồ đệ thì học được, sư phụ lại không học được, ngoại trừ điểm này, mèo không có điểm nào có thể hơn lão hổ, đúng, người nói đi người nói đi.”

Đáng ghét! Ghét nhất chính là mèo, trong mười hai yêu tinh, thái độ đối xử với mèo, hần và lão thử tinh cùng nhất trí, dường như xà cũng rất không thích, điều này đã đủ chứng minh mèo là một loại động vật giáo hoạt hung tàn không làm cho ai thích được.

“Được rồi, được rồi, người cũng không phải lão hổ, thay lão hổ tranh cãi cái gì, nhanh đi nhìn xem chỗ ở của người, ăn cơm chiều quan trọng hơn, ăn xong chúng ta còn có chính sự cần làm đây.”

Mộ Phi Phàm kéo Vương Hổ vào viện, sớm đã có rất nhiều nha hoàn, người hầu chờ ở đó. Cuối cùng y cũng có lý do để một cước đem con ngan xám không biết an phận kia đá đi, hành động trái với hình tượng tao nhã bình thường này nhất thời làm cho phần lớn người hầu nhìn đến ngây người, cuối cùng Mộ Phi Phàm dường như phát giác, liền ôm Vương Hổ tiến vào đại sảnh đèn đuốc sáng trưng.

5. Chương 5

Tuy Mộ phủ là thủ phủ của thành Bình Dương, nhưng Mộ Phi Phàm không phải là loại người thích phô trương lãng phí, ngày thường trên bàn cơm cũng chỉ có đến mười món ăn, chẳng lúc trưa nhìn thấy một bàn đồ ăn trong nháy mắt bị Vương Hổ ăn sạch trơn, làm cho y ngây người ra, trong lòng cũng âm thầm thở dài, xem ra về sau cần đưa thêm người tới phòng bếp, còn phải nuôi mấy con heo, người tiểu lão hồ tuy rằng không lớn, nhưng khi bắt đầu ăn thật đúng là làm người ta mở mang kiến thức thể nào là ‘lang thôn hổ yết’.

Thủ phủ: nhà giàu nhất

Y nhìn cái bụng nhỏ bằng phẳng của người kia, trong lòng lại càng buồn bực, chẳng lẽ tiểu lão hồ của mình thật là yêu tinh sao? Nếu không hẳn ăn nhiều như vậy, bụng lại không to ra tí nào, trời mới biết hắn đã đem các thứ ăn được quảng đến nơi nào.

Đối với thức ăn như vậy, Vương Hổ cực kỳ vừa lòng, yến tiệc lúc trưa bày ra vừa mặn vừa chay, nửa này nửa nọ, cho nên Vương Hổ còn chưa thể hiện được sức ăn kinh người, mà bữa cơm tối nay, là do Mộ Phi Phàm thấy hắn thích ăn thịt nên cố tình phân phó cho phòng bếp làm chín món mặn, trong đó có ba đĩa sừ lớn chưng thịt hầm, thịt kho tàu, chân giò và năm món khác, kết quả đều bị Vương Hổ giống như đùa ăn hết sạch.

Mộ Phi Phàm cực kỳ hoài nghi, nếu trên bàn không phải còn có một đĩa thức ăn chay, đại khái bản thân đã bị bỏ đói.

Thật vất vả chờ bọn nha hoàn dọn tàn tích xuống — nói là tàn tích, kỳ thật ngoại trừ hai miếng cải trắng do Mộ Phi Phàm ăn còn dư ra, thì cái gì cũng không còn.

Tiểu Phàm cùng Lục Bình biết tâm tư lúc này của chủ tử nên đều cáo từ đi ra ngoài. Mộ Phi Phàm liền dắt Vương Hổ đi vào nội thất, lúc đó bọn nha hoàn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, phòng ngủ vốn đã tinh xảo giờ càng thêm xa hoa, Vương Hổ thấy mà chảy nước miếng ròn ròn, thầm nghĩ rằng phòng ngủ này thật xinh đẹp, nhân loại đúng là biết hưởng thụ, nghĩ đến chính mình đường đường yêu tinh ngàn năm, bất quá cũng là ngủ trong sơn động mà thôi, còn bọn họ sống thọ cũng chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, thế nhưng lại ngủ tốt như vậy.

Vén lên sa trường hồng ngân mềm mại, giống như hồ điệp tung cánh, Vương Hổ “ngao ô” một tiếng liền nhào lên giường lớn, ở trên giường tỏ ra vui sướng lăn lộn mấy cái. Thời điểm lăn được ba vòng, hắn thấy Mộ Phi Phàm cũng đi lên giường, hơn nữa ánh mắt vô cùng dọa người, giống y như con sói đói khát mấy trăm năm. Nếu thật sự lắng nghe, người còn có thể nghe thấy từ cổ họng của y phát ra âm thanh “ừm ừc, ừm ừc”, thanh âm kia Vương Hổ cực kỳ quen thuộc, bởi vì hắn cũng rất thường xuyên phát ra cái loại thanh âm này.

“Người..... người muốn ăn ta?” Vương Hổ không xác định hỏi Mộ Phi Phàm. Không phải đâu, chẳng lẽ nhân loại cũng có thói quen ăn thịt người sao? Mộ Phi Phàm đối xử tốt với mình, chính là vì nhìn thấy mình thịt mềm da mịn, muốn ăn mình vô bụng sao?

Hắn có chút không tin nhưng ngay sau đó hắn khẳng định suy đoán của mình, bởi vì Mộ Phi Phàm nhào tới đem hắn đặt dưới thân, một bên phát ra tiếng cười cổ quái “hắc hắc” rồi nói “Đúng vậy, ta chính là muốn ăn ngươi, tiểu đồng tây này nha, ta thật hối hận vì sao tối qua lại để ngươi đi, sớm biết ngươi đáng yêu ghẹo người như vậy, tối qua ta nên ăn ngươi mới phải, cơ mà không sao cả, đêm nay cũng không tính là muộn, đúng không?”

Y vừa nói vừa cởi xuống y phục trên người Vương Hổ, tay kia thì lại khăn cấp cởi ra nút thắt trên áo của chính mình.

Không có biện pháp, căn nguyên dưới khổ hạ không chịu thua kém bị cảnh tượng vừa rồi Vương Hổ ở trên giường lăn qua lộn lại chọc cho hứng trí ngẩng cao, nếu không nhanh một chút y có lẽ phải tự bạo.

Vương Hổ hoang mang nhìn y “Nếu muốn ăn ta, người cởi y phục của ta là được rồi, cớ sao còn phải cởi của mình chứ?” Nhân loại thực là kỳ quái, ừm, chắc hẳn Mộ Phi Phàm muốn ăn đồ chín, y muốn lột sạch mình rồi ném vào nồi nấu, chính y nhìn thấy sức lửa cho nên sợ nóng mới cởi y phục của y ra.

Hắn ở trong lòng khờ dại thay đổi phương giải thích, sau đó liền nhìn đến Mộ Phi Phàm xích thân lửa thể đè ở trên người mình, một bên thở hổn hển nói “Tiểu bổn dẫn này, bởi vì ta sốt ruột, người kiểm tra thử xem, huynh đệ của ta so với ta còn sốt ruột hơn đây.” Y kéo tay của Vương Hổ tới nơi đang dâng trào, căng cứng bồng bồng của bản thân, mượn cái tay thon dài của Vương Hổ nhẹ nhàng ma sát một phen, đại mãng xà kia bị kích thích nhất thời lại trưởng lớn vài phần.

Nếu để cho Mạc Sầu, hoa khôi của Lưu Tiên Lâu, nhìn thấy dáng vẻ háo sắc này của y, nhất định sẽ giật mình từ trên giường ngã xuống. Chẳng qua không cần chờ đến Mạc Sầu, lúc này Vương Hổ ở trên giường đã muốn giật mình té xuống, sau khi hắn sờ vào thanh cự vật kia, đột nhiên nghĩ tới trước đây ở trên núi xem qua đông cung đồ cùng sách cấm, cũng vì vậy hiểu được, theo như lời Mộ Phi Phàm thì chính là “ăn không phải ăn”, hắn nhất thời sốt ruột, ở trên căn mệnh của đối phương hung hăng nhéo một cái, thừa dịp đối phương thăm thiết hô đau, liền trốn tới mép giường, sau đó cứ như vậy ngã xuống dưới.

Mộ Phi Phàm vừa thấy hắn ngã xuống giường, không quan tâm đến huynh đệ nhà mình đang đau đến thấu nhập xương tủy, vội vàng đưa tay nâng hắn dậy, Vương Hổ thấy thế sợ tới mức ngồi trên mặt đất không ngừng thoái lui về phía sau, một bên mãnh liệt lắc đầu lớn tiếng nói “Không được, Mộ Phi Phàm, người muốn làm gì cũng được, chỉ duy nhất chuyện này không được, ta..... ta..... ta không có khả năng đáp ứng người..... Cho dù người đuổi ta đi, ta cũng không thể đáp ứng người.” Hắn nghĩ đến nếu như bị đuổi đi sau này sẽ không thể ăn đến mỹ thực trong chuồng gà, không thể ăn sạch hàng hà sa số uyên ương trong ao, đau lòng đến nước mắt đều sắp rơi xuống, bộ dạng lã chã chực khóc kia khiến Mộ Phi Phàm nhìn qua thấy thế nào, nghĩ thế nào thì mình cũng giống như là ác bá cường đoạt dân nữ, có ý đồ cưỡng hiếp.

“Được được được, chúng ta không làm việc này, người đứng lên trước đi rồi nói tiếp.” Mộ Phi Phàm xuất ra biểu tình ôn nhu, y cũng không biết bản thân mình xảy ra chuyện gì, Vương Hổ vốn được gả cho y làm tiểu thiếp, phải thỏa mãn nhu cầu của y là chuyện thiên kinh địa nghĩa, y hoàn toàn có thể không để ý đến đối phương mà trực tiếp đè hắn ra để sinh hoạt vợ chồng, cho dù đối phương sống chết phản kháng y cũng có thể bỏ ngoài tai hoặc là nổi giận răn dạy. Y vốn không phải là thiện nam tín nữ gì, thành Bình Dương nhắc tới y, Mộ Phi Phàm, người nào mà không run rẩy sợ hãi đâu?

Chính là..... chính là Vương Hổ không giống mọi người, rốt cuộc tiểu đông tây đơn thuần đến góc ngõ hẹp này là từ lúc nào thì khơi gợi lên sự mềm mại ôn nhu từ chỗ sâu kín trong lòng của y chứ?

Mộ Phi Phàm âm thầm suy nghĩ, y nghĩ rằng mình còn chưa yêu Vương Hổ, nhưng nhất định là có hảo cảm với hắn, điều này làm cho y vừa hưng phấn chờ mong lại vừa có một tia sợ hãi không rõ ràng.

Thối lui tới góc phòng không còn chỗ để lui nữa, Vương Hổ dùng hai mắt mà hắn tự nhận là tinh quang lấp lánh nhìn đến con sói đói ở trước mặt một hồi lâu, thấy y lâm vào trầm tư không thể tự thoát ra, ngay cả tay vươn ra lúc này cũng đã quên rút lại, hắn nghĩ chính mình có lẽ đã an toàn rồi.

Chuyện này cũng không thể trách hắn được, vốn nếu Mộ Phi Phàm yêu cầu việc gì, nể mặt thức ăn phong phú trong phủ, cố gắng hơn chút hắn cũng nhất định sẽ đáp ứng, nhưng hiện tại phải làm chuyện này, hắn chính là lực bất tòng tâm, hắn còn phải phi tiên, cùng mười một đồng bạn kia đi tiên giới tiêu dao tự tại, một khi phá thân, chuyện phi tiên xem như vô vọng, tương lai hắn cũng sẽ không thể trở về tụ tập ở chân núi Vụ Ấn Sơn, chẳng lẽ chỉ có mình hắn xấu hổ nói với mọi người hắn phải ở lại nhân gian vì bị một nhân loại làm chuyện đó, ông trời ơi, lão hổ hắn còn cần mặt mũi làm gì nữa??

“Mộ Phi Phàm, người đi tới viện của các phu nhân khác đi. Người không phải còn bốn tiểu thiếp sao?” Vương Hổ trộm nhìn thanh cự vật kia, chỉ thấy nơi đó lúc này như đại mãng xà giường nanh múa vuốt giờ

đã cúi đầu rồi, trong lòng liền hoàn toàn thả lỏng. Hắn một lần nữa bước tới phía trước, hảo tâm nhắc nhở vị phu quân trên danh nghĩa của mình, đem tâm trí của y kéo lại.

“Đi đến viện của các phu nhân khác à?” Vương Hổ không biết có phải mình cảm giác nhầm không nữa, hắn dường như thấy ánh mắt của Mộ Phi Phàm thực cổ quái, giống như cười rồi lại giống như có một tia chua xót, hắn vắt óc suy nghĩ vì sao thời điểm này đối phương lại lộ ra ánh mắt như vậy, chợt thấy Mộ Phi Phàm đứng lên mặc quần áo xong xuôi, rồi đưa quần áo lại cho hắn, trầm giọng nói “Tiểu lão hổ, xem ngươi kìa, tiểu đông tây ngốc tới cực điểm, nếu rơi vào tay của người khác, khẳng định sẽ bị khi dễ đến thảm thương, có điều ngươi yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, cho nên ngươi không cần sợ hãi, ta sẽ không bắt buộc ngươi, đương nhiên đợi đến lúc ngươi thật tâm muốn cho ta, ta sẽ đem món nợ ngươi nợ ta đòi lại gấp bội. Vì vậy trừ khi ngươi không yêu ta, nếu như có một ngày ngươi yêu ta thì tốt nhất ngươi nên cầu nguyện ngày này sớm đến đi.”

Y nói xong, liền thấy Vương Hổ đã mặc xong quần áo xong lại, bất mãn truy hỏi “Ngươi nói ai ngốc tới cực điểm, Mộ Phi Phàm, ngươi không cảm thấy những lời này hắn nên đổi thành thông minh tới cực điểm sao? Hừ, là ai giúp ngươi vạch trần trò lừa của lão nương ngươi, ngươi quên hết rồi hả? Ngươi yên tâm, chỉ vì ngươi nói ta ngốc, ta tuyệt đối sẽ không yêu ngươi.”

“Được được, ngươi là tiểu lão hổ thiên hạ đệ nhất thông minh, được chưa hả?” Mộ Phi Phàm bật cười. Nhìn hắn đi, tiểu lão hổ để ý đều là những chuyện gì đâu, thật sự rất không giống những thiếu niên bình thường, chỉ sợ cả đời này hắn cũng chưa từng trải qua tâm địa hiểm ác của con người. Ở trước mặt mình, hắn tựa như một viên đá thủy tinh trong suốt nhiều màu sắc, còn mình lại muốn lừa gạt viên đá thủy tinh ấy đến trần gian này, ông trời đồng ý đem một người thuần khiết đến giữa cuộc sống phàm tục này để ở bên cạnh mình, thật sự là quá hậu đãi cho Mộ Phi Phàm y.

Nghĩ tới đây, y nhìn về phía Vương Hổ, trong ánh mắt lại có thêm một phần tình ý không rõ ràng, kéo tay hắn ra khỏi phòng.

Vừa nãy Lục Bình cùng Tiểu Phàm đều nghĩ chủ tử tối nay còn không biết “làm” đến tận khi nào, bởi vậy đều đi nơi khác giải sầu, dù sao ngoài phòng cũng có bọn nha hoàn chờ hầu hạ. Nhưng ai ngờ các tiểu nha hoàn cũng đều nghĩ đến chủ tử ôm mỹ nhân trong lòng, không đại chiến ba trăm hiệp há có thể bỏ qua? Thế là một đám rủ rờ nhau nói chuyện phiếm hoặc chơi bài. Bởi vậy, thời điểm Mộ Phi Phàm cùng Vương Hổ đi ra, ngoài phòng im ắng không một bóng người, cho nên đến tận lúc hai người họ ra ngoài sân cũng không ai thấy.

Vương Hổ ngược nhìn bầu trời, trăng tròn nhô cao, mặt đất được phủ thêm một tầng sương bạc, ngẫu nhiên một cơn gió thổi qua, giúp cho đêm mùa hạ này tăng thêm phần mát mẻ, hắn thoải mái vuốt vuốt thắt lưng, thầm nghĩ trách không được tối nay Mộ Phi Phàm động dục, hóa ra là đêm trăng tròn, có một loài sói sẽ đến đêm trăng tròn là tru dài dưới, kêu gọi sói cái, xem ra y cũng là thuộc loài sói này.

Vương Hổ đang miên man suy nghĩ, chợt thấy Mộ Phi Phàm dừng lại cước bộ, trầm giọng hỏi “Tiểu lão hổ, ngươi có biết khinh công không?”

Vương Hổ mờ mịt lắc lắc đầu, không rõ vì sao mình nói để y đi kiếm các tiểu thiếp khác, sắc mặt y lại vẫn kém như vậy, ngay sau đó, hắn bị đối phương ôm ngang bụng, bên tai tiếng gió gào thét, trong chốc lát hai người đều dừng ở trên đỉnh mái ngói lưu ly, trong lòng của hắn tràn ngập kinh ngạc, không nghĩ tới Mộ Phi Phàm là một phàm nhân, tốc độ bay lượn có thể gần như sánh bằng mình.

Đang lúc kinh ngạc thán phục y, chợt nghe từ phía dưới phòng truyền đến một thanh âm kiều mỹ “Tuồng ca, sao giờ này huynh mới đến?” tiếp theo là thanh âm của một nam nhân “Liên nhi, nhỏ giọng lại, chẳng lẽ ngươi không biết tối nay gia qua đêm ở Cảnh Lan Viện sao? Nơi này của ngươi cách y gần nhất, ta đương nhiên phải cẩn thận hơn rồi.” vừa dứt lời, tiếng rên rỉ bắt đầu truyền ra, dường như là hai người đang nồng nhiệt ôm lấy nhau.

Vương Hổ trăm triệu lần không dự đoán được Mộ Phi Phàm vậy mà lại dẫn hắn đi nghe lén loại chuyện này.

Mộ Phi Phàm nhẹ nhàng gỡ ra một miếng ngói, chỉ thấy giữa phòng có hai người vừa kề sát nhau hôn môi, vừa động thủ mở rộng vạt áo của đối phương, chớp mắt thấy nàng kia chỉ còn lại một bầu ngực hồng sắc, bàn tay nam tử đi tới nơi bộ ngực sữa xoa nắn, vân vân khiến nàng liên tục kêu lên phóng lãng, hai người

ôm lấy nhau cùng ngã xuống giường, xem cảnh tượng dâm mỹ như vậy khiến cho lão hổ tinh vốn đơn thuần mặt đỏ tim đập không thôi.

Bỗng nhiên mái ngói lại bị lấp lại, ngẩng đầu là ánh mắt lạnh lùng của Mộ Phi Phàm, sau đó y ôm lấy Vương Hổ, lên xuống mấy lần lại tới trên một gian phòng khác, lúc này không cần gỡ ngói ra cũng có thể nghe thấy tiếng thở dốc ầm ầm cùng tiếng rên rỉ, chắc là một đôi nam nữ đạt tới thời điểm khoái hoạt.

Cứ như thế nghe ngóng khắp nơi, nơi nơi đều là cảnh xuân vô hạn, liền đem lão hổ tinh trêu chọc đến lửa nóng quanh thân, nhin không được nhìn về phía Mộ Phi Phàm. Muốn hỏi y một chút vì sao lại dẫn mình đi xem những chuyện này. Nhưng vừa nhìn đến sườn mặt như được gọt tía hoàn mỹ của đối phương, hần chỉ cảm thấy được cả thân mình như nhũn ra, thầm nghĩ trong nhân loại sao có thể tồn tại nam nhân hoàn mỹ như vậy, cái này quả thật là vì quyến rũ yêu tinh bọn họ mà tồn tại đây, may mắn tính tình của mình kiên định, bằng không gặp phải hồ ly tinh bình thường còn không giống như điệp luyện hoa7 nhào đầu hướng tới.

Điệp luyện hoa: bướm yêu hoa

Cho dù là xà tinh trong mười hai yêu tinh ở Vụ Ấn Sơn cũng không nhất định có thể vượt qua được sự hấp dẫn của nam nhân này.

Vương Hổ ở trong lòng nghĩ như vậy, rồi lại tức giận mãnh liệt lắc đầu: không được, y là của ta, là của ta!

Hần không thể cho phép bất kỳ yêu tinh nào đến cướp đi Mộ Phi Phàm, cho dù là hảo bằng hữu xà tinh cũng không được!

Nghĩ như thế, Vương Hổ nắm chặt cánh tay cường tráng của Mộ Phi Phàm, đem thân mình dựa vào, lại bỗng nhiên nghe y trầm giọng nói “Tiểu lão hổ, vừa rồi chúng ta đi bốn gian phòng, đó là viện của bốn tiểu thiếp, người nói, ta nên đi gian phòng nào thì được đây?”

Ngữ khí của y dường như đang tự giễu, nháy mắt làm cho Vương Hổ tỉnh táo, hần ngừng lại ánh mắt trên người mà mình đang dựa vào, kinh ngạc nói “Cái gì? Bốn tiểu thiếp của người, không phải chứ? Các nàng rõ ràng đều đã có nam nhân mà?”

Lúc này hai người đang ngồi ở trên mái nhà của Cảnh Lan Viện, Mộ Phi Phàm nhìn về bầu trời đêm xa xăm đầy sao, thần nhiên nói “Đúng vậy, tuy rằng trên danh nghĩa các nàng là thiếp của ta, nhưng trên thực tế..... cũng là thê của người khác.”

Tuy giọng điệu của Mộ Phi Phàm nghe không ra cảm xúc, nhưng Vương Hổ chính là từ trong giọng nói đầy bình tĩnh kia nghe được một chút bi ai, hần nghiêm túc nhìn về phía Mộ Phi Phàm, lắc lắc đầu, cắn môi khẽ hỏi “Ta biết đối với nam nhân đây là chuyện mà họ để ý nhất, người tuyệt không giống hạng nam nhân hay mềm lòng, người chắc chắn còn để ý hơn người khác, nhưng tại sao người lại khoan dung như vậy?” Hần nhẹ nhàng giữ lấy tay đối phương, mới phát hiện đôi tay luôn luôn mạnh mẽ ầm ầm giờ phút này lại lạnh lẽo một cách kỳ lạ.

“Bởi vì..... ta không yêu các nàng.” Mộ Phi Phàm dùng sức nắm lại ngón tay thon dài của Vương Hổ, giọng điệu dường như hơi thả lỏng “Ta là một người tàn nhẫn, tiểu lão hổ người nói rất đúng, nếu chiếu theo tính tình của ta, bốn nữ nhân này đã sớm bị ta dùng phương pháp tàn nhẫn nhất tra tấn bọn họ tới chết rồi. Thế nhưng, tất thấy đều là do ta không yêu các nàng mà ra, nửa năm đầu tiên, không ai trong các nàng có người khác..... nhưng vì ta cho tới nay luôn đối xử hờ hững với các nàng, mới khiến các nàng cảm thấy tịch mịch, giữa lúc đó thì tìm được người nam nhân khác. Hơn nữa, các nàng cũng không phải hạng nữ nhân có tính lăng lợ trắng hoa, tối thiểu cho tới nay, ta cũng chưa từng nhận được báo cáo các nàng qua lại cùng nam nhân thứ hai, mà bốn nam nhân kia cũng đều là những hán tử hiền lành trung thực, chính là vì thực tâm yêu bốn tiểu thiếp của ta, mới có thể bị ma xui quỷ khiến làm ra loại chuyện đại nghịch này. Nếu không phải như vậy, có lẽ các nàng đã sớm trở thành một bộ hài cốt rồi.”

“Chưa từng nghĩ tới người cũng là loại người thấu hiểu đạo lý.” Vương Hổ vỗ vỗ bả vai của Mộ Phi Phàm an ủi, sau đó nắm lấy tay y nói “Mộ Phi Phàm, theo ta thì những lời người vừa nói ra thực làm cho ta có chút thích người. Ở trong lòng ta, những nam nhân hoành hành ngang dọc, mười bước giết một đều không phải anh hùng hào kiệt thực sự, ta cho rằng bọn họ chỉ là một đám mãng phu mà thôi, còn những người có can đảm thừa nhận sai lầm của bản thân, có thể khoan dung độ lượng cho người khác mới thực sự là chính nhân

quân tử! Mộ Phi Phàm, người khiến ta phải nhìn người bằng cặp mắt khác xưa đó, xem ra người có thể trở thành thủ phủ của thành Bình Dương không phải là không có lý nha.” hần nói xong đột nhiên thoáng ngáy ngủ, sau đó lẩm nhẩm nói “Thành Bình Dương?? Ông trời, ta sao lại rơi xuống nơi như vậy, đây là nơi trời sinh đã xung khắc với ta mà!”

Mộ Phi Phàm không có nghe thấy những lời tự lẩm nhẩm lúc sau của hần, giờ phút này y đã bị những lời nói vừa rồi của Vương Hổ làm cho chấn động sâu sắc. Cho dù bản thân không hề yêu bốn nữ nhân này, nhưng mà phần nộ cùng bị ai do bị phản bội thủy chung vẫn lẫn lẩn trong lòng y, tuy nhiên nhờ vào lý trí cùng lãnh tĩnh nhiều năm qua, còn có nhận thức được sai lầm trước đây của mình và cũng là ý nghĩ sợ làm cho lão nương thương tâm luôn đặt ở trong lòng, khiến y không thể không kiềm chế quyết tâm xuống tay hạ sát.

Y vẫn luôn vì vậy mà nén giận trong lòng, tựa như lời Vương Hổ đã nói, một người nam nhân, nhất là hạng nam nhân giống như Mộ Phi Phàm, làm sao có thể chịu đựng được việc tiểu thiếp cắm sừng y? Cho dù y đã rất nhẫn nại, nhưng y biết rằng nhẫn nại này có thể kéo dài một năm hai năm rồi ba năm, tuyệt không thể tiếp tục lâu dài về sau, có lẽ đến một ngày nào đó y không khống chế được chính mình nữa, sẽ tự tay giết chết bốn đôi nam nữ kia.....

Nhưng mà đêm nay, những lời Vương Hổ nói đã bình ổn được tàn bạo càng ngày càng không thể ức chế được trong lòng của y, lúc Vương Hổ cầm tay y, cảm giác bị phản bội cùng cô lập trong lòng Mộ Phi Phàm nhất thời như bị thủy triều đẩy lui sạch sẽ, thực không ngờ Vương Hổ chẳng những không cười nhạo uất ức của y, ngược lại còn khen ngợi y mới là chính nhân quân tử.

Y cảm nhận được lời ca ngợi của tiểu đồng tây này là thực phát ra từ nội tâm, đã quá quen thuộc với những đối trá cùng nịnh hót tâng bốc, cho nên lời ca ngợi thực tâm này cứ như quỳnh tương⁸ chảy qua nội tâm của Mộ Phi Phàm, ngay lập tức làm điệu đi cổ lửa giận càng ngày càng dấy lên trong lòng y.

Quỳnh tương: rượu ngon

Hóa ra còn có người thực lòng thực dạ đối với mình, là người mà mình có thể tin tưởng dựa vào, không giống với tâm phúc Lục Bình và Tiểu Phàm, hần cứ như vậy mà vô điều kiện ủng hộ cùng thấu hiểu chính mình. Loại cảm giác này làm cho Mộ Phi Phàm trong nháy mắt cảm nhận được thế nào là tư vị tuyệt vời có tên là tình yêu.

“Mộ Phi Phàm, ta mệt, chúng ta quay về ngủ được không? Ngày mai còn phải đi ăn dê nướng nữa.” Vương Hổ dựa vào bờ vai rộng lớn của Mộ Phi Phàm, nói “Ừm, người không có chỗ nào để đi, ta đây cho phép người quay về phòng ngủ của ta, chúng ta cũng có thể ngủ chung trên một giường, nhưng mà không cho phép người lại động tay động chân với ta.”

Vương Hổ thì thào nói, không hề ý thức được chuyện này nguy hiểm cỡ nào với bản thân, ở trong lòng hần, vẫn đối lời nói của chính mình tràn ngập tin tưởng.

Mộ Phi Phàm không khỏi bật người, tiểu lão hủ này hiển nhiên còn chưa làm rõ tình huống của bản thân, chưa đến một ngày, Cảnh Lan Viện liền thành của hần, lại còn dùng kiểu khẩu khí ban ân này để nói với mình.

Y cúi đầu nhìn xuống Vương Hổ đã thiêu thiêu ngủ trên bờ vai của mình, bỗng nhiên cảm giác hần như vậy mới càng đáng giá để mình yêu, thẳng thắn, đáng yêu, không giống như người khác, nếu mình đem Cảnh Lan Viện cho các nàng, đã sớm đối mình nịnh hót, tâng bốc như trời.

Nhẹ nhàng ôm lấy Vương Hổ còn đang ngủ, Mộ Phi Phàm ha hả cười, sau đó khẽ hôn một cái lên mặt hần, ôn nhu nói “Được, chúng ta quay về ngủ, bảo bối của ta.”

6. Chương 6

Đã lâu không có ngủ ngon như vậy.

Mộ Phi Phàm mở to mắt, duỗi mạnh thắt lưng, thấy Vương Hổ nằm bên cạnh còn đang say ngủ, miệng thì mỉm cười ngọt ngào, một dòng nước từ khóe miệng chảy xuống, hình như là trong giấc mơ lại mơ thấy được ăn cái gì đó rất ngon.

Mộ Phi Phàm âm thầm lắc đầu, cảm thấy được bảo bối tiểu lão hổ của y thật sự là một con hổ đói, sao lại tham ăn như vậy chứ? Ánh mắt hướng trượt xuống phía dưới, lúc này mới phát hiện Vương Hổ không biết khi nào thì đem chăn đắp ra, mà đầu hấn thì cúi xuống, hai chân gấp lại, cuộn tròn, hai tay đặt hai bên đầu, cả người nằm úp sấp ngủ, giống như một con đại hoa miêu vậy.

Mộ Phi Phàm chăm chú nhìn bộ dáng đáng yêu này của hấn, trong đầu lại hiện ra bộ dáng rửa mặt của hấn hôm qua, còn có tiếng rống kinh thiên động địa tối qua, ánh mắt của y dần dần trở nên thâm thúy. Qua một lúc lâu, y mới lại nhoẻn miệng cười, vỗ vỗ lưng Vương Hổ, lẩm bẩm “Ha ha, tiểu lão hổ, chẳng lẽ người thực là một lão hổ sao? Người nha, cho dù thực là một lão hổ tinh, cũng nhất định là lão hổ tinh ngốc nhất. A, không đúng, tiểu lão hổ của ta ghét nhất chính là người ta nói hấn ngốc, phải nói là lão hổ thông minh nhất mới đúng.” y lại gần bên tai Vương Hổ nói nhỏ “Nếu ta mỗi ngày đều nói một trăm lần người thông minh, người sẽ yêu ta chứ? Tiểu lão hổ đáng yêu của ta.”

Thay Vương Hổ đắp lại chăn bằng gấm có thêu đồ án long phụng trình tường, Mộ Phi Phàm bình thản tự nhiên đi ra, bọn người hầu đã chuẩn bị sẵn sàng đồ dùng rửa mặt chờ đợi ở bên ngoài, y rửa mặt xong, chải đầu búi tóc, bỗng nhiên Lục Bình tiến vào nói “Gia, Vương đại nhân đến, đang chờ ở tiền thính.”

Y “Ừ” một tiếng, khoác thêm trường bào, rồi đi tới tiền thính, vừa đi vừa hỏi Lục Bình “Gã tới có việc gì?” hỏi xong chỉ thấy mặt mũi của tên tâm phúc này lại nhấn thành một đồng, y nhíu mi nói “Bản mặt này của người là ý gì? Tiểu lão hổ hiện tại đang say ngủ trong phòng, không thể nào lại bị người nhìn thấy hấn ngồi xổm trước chuồng gà đó chứ?”

Lục Bình lầu bầu nói “Đúng vậy, quả thật không có nhìn thấy, có điều, gia à, Vương đại nhân vừa vào cửa liền nói với ta tối hôm qua, từ trong phủ của chúng ta phát ra tiếng rống kinh thiên động địa, hỏi ta rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Gia, người tính nói như thế nào với Vương đại nhân đây?”

Trong lòng Lục Bình âm thầm nói không hay rồi, chính bọn họ rõ ràng đối với tiếng rống to kia còn mặc danh kỳ diệu nữa là, huyện lệnh đại nhân này mới sáng sớm đã chạy đến đây khởi binh vấn tội. Nói nào là tiếng rống to này khiến cho dân chúng toàn thành hoang mang sợ hãi, nhất định phải nhận được lời giải thích của phủ bọn họ. Nếu không sẽ tiến hành điều tra!

Hấn biết bởi vì chủ tử bình thường có chút kiệt ngạo, sau lưng lại có vị Hoàng đế trẻ tuổi kia chống lưng cho, vậy nên từ trước đến nay không hề có quả cáp gì cho vị huyện lệnh này. Lão gia hỏa này đã nhìn họ không vừa mắt từ lâu rồi, nhưng không có lí do để hạ thủ với họ. Lúc này thật khó khăn mới có một cơ hội tốt như vậy, tên kia không vội vàng đến khởi binh vấn tội mới là lạ!

Nhưng quan báo tư thù đúng là không có pháp lý mà, thật là buồn cười!

Lục Bình càng nghĩ càng tức giận cùng phần nộ, đem lời uy hiếp mà Vương huyện lệnh kia quẳng ra nhất nhất nói cho chủ tử nghe.

Mộ Phi Phàm nhíu mày, có điều sau một lúc, lại khôi phục như cũ, cười lạnh nói “Muốn dùng chuyện này báo thù ta? Hừ, lão gia hỏa này còn chưa đủ trình độ đâu. Xưa nay gã không đụng đến ta, ta cũng không xen vào việc quan trường của bọn họ, gã thật nghĩ rằng ta dễ ức hiếp đến thế sao? Hôm nay ta thật muốn nhìn gã sẽ làm sao mà thu dọn tàn cuộc này.”

Nói xong, bước chân của Mộ Phi Phàm cũng nhanh hơn, thẳng hướng tiền thính.

Vừa tới tiền thính, đập vào mắt là cảnh tượng Tiểu Phàm đang tự mình dâng trà với vẻ mặt đầy oán khí.

Mộ Phi Phàm ho khan một tiếng, thi thi nhiên nhiên cất bước tiến vào, không đợi Vương huyện lệnh kia đứng dậy, đã chấp tay hành lễ cười nói “Nghe nói Vương đại nhân đối với gia sản của Mộ mỗ cực kỳ hứng thú, tục ngữ có câu ‘dân không cùng quan đấu’, tiểu nhân một thân áo vải, sao dám đắc tội với huyện thái gia chứ? Xin mời Vương đại nhân sớm quay về nha phủ, điều động bộ khoái đến điều tra, người trong Mộ phủ ta xin đợi đại giá.”

Vương huyện lệnh còn chưa kịp mở miệng đã bị lời nói của Mộ Phi Phàm làm cho tức giận đến mặt đỏ tai hồng, gã đứng dậy phẫn nộ nói “Mộ công tử nói chuyện cũng cần phải có chứng cứ! Bồn huyện là bởi vì tối hôm qua từ trong phủ phát ra tiếng rống to rung trời, có thợ săn chứng thực đó là tiếng động do mãnh thú gây ra, bồn huyện sợ rằng súc sinh kia hiện tại vẫn còn ẩn náu ở trong lâm viên giả sơn của phủ người, âm thầm xuất hiện đả thương người, nên mới hảo tâm muốn thay người điều tra, có gì còn kịp thời ngăn chặn tai họa! Người lại vu cho bồn huyện có dụng ý riêng, thật sự là không phân thị phi!”

Mộ Phi Phàm nghe vậy cười lạnh nói “Thì ra là thế, hóa ra Vương đại nhân ngài đã sớm nhận định trong phủ của ta có mãnh thú ẩn náu, muốn đến điều tra. Nếu đã vậy, cần gì phải trước chạy tới đây cùng ta nói chuyện vô nghĩa, còn lãng phí của ta một ly trà thượng hạng nữa chứ?” Y vốn có khả năng kiềm chế vô cùng tốt, sẽ không vì chút chuyện nhỏ thế này liền tức giận, chàm chọc khiêu khích. Chẳng qua là Vương huyện lệnh này xưa nay có thái độ làm người lòng tham không đáy, khiến cho dân chúng kêu khổ thấu trời, y trong lòng sớm không ưng, muốn tìm một cơ hội ở trước mặt Hoàng đế tố cáo gã, nhưng lại không muốn cạy Hoàng đế mà nhúng tay vào chuyện của quan trường.

Hôm nay cũng là do gã tự mình đến gõ cửa.

Lúc này Mộ Phi Phàm chỉ sợ gã không chịu lục soát, một khi đã tiến hành lục soát, y nhất định có biện pháp lật đổ tên tham quan giao hoạt, âm hiểm vô cùng này.

Quả nhiên Vương huyện lệnh tức giận đến sắc mặt xanh mét, cười lạnh nói “Một khi đã như vậy, bồn huyện đành phải đắc tội.” Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Ngay tức khắc, Lục Bình nói “Xem ra Huyện thái gia này cũng là lão hồ đồ, gã đã quên phủ của chúng ta là nơi Hoàng thượng từng cư ngụ, sao còn dám đến đây để lục soát? Ta xem hẳn thật sự là trư du mông tâm⁹. Gia, chúng ta nên làm gì tiếp theo đây?”

Trư du mông tâm: bị heo làm cho mê muội

Mộ Phi Phàm vô vị lên tiếng “Không làm gì cả, cứ để chúng lục soát, phân phó hạ nhân trong phủ trông chừng là được, nói với chúng, nếu làm hư hại vật gì đáng giá, nhất định phải bồi thường. Đợi năm nay ta vào kinh, lúc ở trước mặt Hoàng thượng, ‘không cần thận’ nói ra chuyện này..... Hoàng thượng mặc dù thích chơi đùa, nhưng người cũng là một người không bao giờ dung thứ cho việc sai trái, sao có thể không tra rõ nguyên nhân sự việc? Đến lúc đó chuyện gã ăn hối lộ trái pháp luật cùng những việc làm xấu xa thói nát không thể phơi bày kia, còn có thể tránh được điều tra của ẩn vệ sao? Chỉ có như vậy mới đảm bảo gã không thoát được.”

Tiểu Phàm nói “Gia? Sao nghe ý của gia giống như hôm nay ngài không tính ở lại trong phủ vậy?”

Mộ Phi Phàm gật đầu nói “Đúng vậy, buổi trưa hôm nay quyết định đến Dã Vị Lâu nướng dê rừng, đã hứa với tiểu lão hổ, dẫn hắn đi ăn. Tuy rằng thời gian còn sớm, nhưng ta định mang theo hắn ra phố đi dạo, Lục Bình đi theo ta là được rồi, Tiểu Phàm người ở lại trong phủ trông coi mọi việc.” Nói xong lại quay qua Lục Bình “Đi, nhanh đi xem tiểu lão hổ đã dậy chưa.”

Quay về Cảnh Lan Viện, nghe bọn nha hoàn nói lại lục phu nhân đã sửa soạn xong đi ra ngoài rồi, hình như là đến viện của đại phu nhân.

Mộ Phi Phàm sắc mặt trầm xuống, không nói một lời xoay người bước đi, y không rõ rốt cuộc Vương Hồ tại sao lại làm vậy, nếu nói hẳn cùng phe với Như Ngọc, hẳn càng nên che giấu mối quan hệ của mình cùng Như Ngọc mới đúng, nào có như vậy nghênh ngang ba ngày hai lần chạy đến đó, nếu nói bọn họ không có quan hệ gì, vì sao hẳn hết lần này đến lần khác đối nghịch với mình, cứ qua lại với một người bị mình cố tình lạnh nhạt trả thù? Nếu là đồng tình thông cảm, vì sao hẳn lại không nói với mình, để mình đối xử tốt với ả ta hơn.

Mang theo nghi vấn đầy mình tiến vào sân trong viện của Như Ngọc, đúng lúc thấy Vương Hồ vén rèm đi ra, còn quay đầu lại hô lớn “Tỷ tỷ nhớ rõ nha, buổi chiều ta sẽ mang chân dê nướng về cho tỷ ăn, buổi trưa tỷ nhớ ăn ít một chút.” sau đó Hoa Chi đưa hắn đến trong sân, bực bội nói “Biết rồi biết rồi, buổi chiều người không cần mang chân dê nướng đến, tiểu thư nhà ta cũng ăn không hết nhiều như vậy.” nói xong bỗng nhiên thấy Mộ Phi Phàm, tiểu nha hoàn trên mặt vốn mang một chút tươi cười nhanh chóng biến mất, lạnh lùng hừ một tiếng, liền quay trở lại gian phòng.

Mộ Phi Phàm chờ Vương Hổ đi ra, thấy hôm nay hắn mặc một bộ la y màu vàng nhạt, càng tôn lên môi hồng răng trắng của hắn, mặt như quan ngọc, xinh đẹp đến nỗi không nên lời. Mà hắn vừa nhìn thấy mình, trên mặt không hề có một chút vẻ hoang mang xấu hổ, còn nhanh giơ tay nhào tới, một bên kêu to “Mộ Phi Phàm, người đến dẫn ta đi ăn dê nướng đúng không, a a a, người thật sự là người tốt, rất biết giữ lời đó.”

Dáng vẻ thiên chân đơn thuần hoạt bát của Vương Hổ như vậy, quả thực chính là tử huyệt của Mộ Phi Phàm, lúc này đã chuẩn bị sẵn một phen răn dạy cùng lãnh liệt chất vấn, toàn bộ đều hóa thành nhiều chỉ nhu tình.

Lục Bình đáng thương nhìn đến gia vô cùng thân thiết ôm hắn, hoàn toàn ngược lại với giọng điệu quyết tâm đánh ra nguyên hình của nghi phạm gian tế lúc này, lại còn cười nói với hắn một cách cứng chiều “Đúng vậy, hôm nay có một con chó dữ đến phủ, ta không thích nhìn thấy nó loạn sủa, cho nên chúng ta đi ra phố dạo chơi trước đã, xong rồi mới đi ăn dê nướng, người thấy được không?”

Vương Hổ vui sướng gật đầu “Được được, Mộ Phi Phàm, ta nói cho người biết, ta cũng ghét nhất là chó, hừ, nói cái gì mà chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, lang tâm cầu phước, còn có chó săn gì gì nữa, thử nhìn xem nhìn xem, những lời này có lời nào hay ho đâu, nhất là câu ‘hổ lạc bình dương bị khuyến khi’, người nghe đi. Bản chất của chó tồi tệ biết bao nhiêu, ngay cả lão hổ cũng dám khi dễ, hừ hừ, cho dù là từ trong rừng rậm đi ra đồng bằng đi nữa thì lão hổ vẫn là lão hổ thôi, dựa vào đâu sẽ bị chó khi dễ chứ? Cho nên từ lâu ta đã quyết định, đời này không bao giờ có quan hệ với người tuổi Tuất!”

“Vì..... vì sao?” Mộ Phi Phàm gian nan từ kẽ răng phun ra hai chữ, đã thấy Vương Hổ hùng hồn nói “Vì sao? Bởi vì ta là lão hổ, a, không đúng, ý của ta, ta là tuổi dần, hừ, đương nhiên ta không thể có dính dáng đến người tuổi Tuất rồi, ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải tránh kẻ đó xa thật xa, ngay cả một câu cũng không nói với kẻ đó.”

Đối với cái dạng lý luận kỳ quái này, Mộ Phi Phàm lựa chọn trầm mặc mà ứng phó, y không biết mình có nên nói với Vương Hổ rằng hắn luôn mồm nói phải tránh xa người tuổi Tuất, nhưng phu quân hiện tại của hắn lại là một nam nhân tuổi Tuất.

Thật là kỳ quái, tiểu lão hổ nếu để ý đến cảm tình của người khác như vậy, sao lại không hỏi thăm rõ ràng chứ? Hiện giờ hắn rơi vào tay của một người tuổi Tuất, còn gì mà không nói câu nào với kẻ đó?

Hắn cùng mình tiếp xúc trước giờ không có một trăm cũng có tám mươi câu đi? Vả lại bọn họ có thể cho là đã đồng giường cộng chẩm, chỉ kém bước cuối cùng....

Mộ Phi Phàm thầm thì tự nói: quyết định rồi, trước khi hoàn thành bước cuối cùng, y tuyệt đối không thể để cho tiểu lão hổ biết mình tuổi Tuất, tuyệt đối không thể!

Vừa định đến đây, y chợt nghe thấy Vương Hổ hít một hơi thật sâu, quay đầu lại, chỉ thấy bảo bối tròng đôi mắt đen tròn đầy khùng bố nhìn mình, một chữ một chữ lớn tiếng hỏi “Mộ Phi Phàm, người... người không phải là tuổi Tuất chứ?” nhìn điệu bộ của hắn, nếu đáp án của mình khẳng định là đúng, hắn có thể sẽ lập tức ngắt cổ hoặc là xông lên bóp chết mình.

“Không phải.” Mộ Phi Phàm không chớp mắt mà nói dối, sau đó y thấy Vương Hổ biểu tình như phát điên “Nói xạo, người đang nói xạo, Như Ngọc tỷ tỷ rõ ràng nói người hai mươi ba tuổi, hai mươi ba tuổi không phải chính là tuổi Tuất sao?”

Ô ô ô, tại sao lại như vậy? Không được, hắn phải trốn, nhất định phải trốn, hắn phải trốn tới trong khu thâm sơn đẹp đẽ kia, không bao giờ bước ra ngoài nữa!!

Ô ô ô, thành Bình Dương, còn lọt vào tay của một người tuổi Tuất, thành nam thiếp của y, ông trời sao có thể đối xử với hắn tàn nhẫn như vậy? Chẳng qua có một lần uống say, hắn ở Vụ Ấn Sơn hướng lên thượng giới kêu gào nói mình là yêu tinh thông minh nhất, ngay cả các yêu tiên của thượng giới cũng không thông minh bằng hắn.

Hắn là uống rượu say mà! Các yêu tiên của thượng giới sao có thể lòng dạ hẹp hòi như vậy, thừa dịp hắn đi tìm đáp án cho khảo đề liên hợp nhau trả tư thù chứ?

Ô ô ô, đừng cho hắn biết là yêu tiên nào làm như vậy, bằng không sau khi hắn phi tiên, chuyện đầu tiên hắn làm chính là tìm Yêu Tiên Đế cáo trạng!

“Ừ, Như Ngọc chỉ là đại khái biết tuổi của ta thôi, thực ra năm nay ta hai mươi bốn tuổi, là tuổi Hợi.” Mộ Phi Phàm tiếp tục mặt không đổi sắc mà nói dối.

Phủ nhận, nhất định phải kiên quyết phủ nhận!

Nhìn ánh mắt của tiểu lão hổ, đó là nơi dễ dàng xuyên thấu suy nghĩ của hắn nhất, nếu một khi mình lên tiếng thừa nhận, chỉ sợ hắn sẽ chạy đi mất tới trong thâm sơn cùng cốc nào đó “Tiểu lão hổ, chuyện kia, ta nghĩ rằng ngươi cũng biết? Ta và nữ nhân Như Ngọc kia có thù không đội trời chung với nhau, ta sao có thể để cho nàng biết tuổi thật của mình chứ? Cho nên ta là tuổi Hợi, điều này ngươi hoàn toàn không cần nghi ngờ, không tin ngươi cứ hỏi Lục Bình, hắn từ nhỏ đã đi theo ta, chuyện của ta phần lớn hắn đều biết.”

“Thật vậy chứ Lục Bình?” Vương Hồ quay đầu lại hỏi người hầu thoát nhìn thật trung thực kia, sau đó nghe được hắn quả quyết trả lời “Không sai chút nào, lục phu nhân, gia là tuổi Dậu, á, không đúng, là tuổi Hợi.”

Nói những lời dối trá lấp liếm thật đúng là không phải chuyện dễ dàng! Nhìn xem, không nghĩ tới xem chút nữa là phạm sai lầm. Lục Bình ở trong lòng thầm đưa tay lau mồ hôi, tuy rằng trán của hắn lúc này đến cả nửa giọt mồ hôi cũng không có.

“Mộ Phi Phàm nói chuyện của y, phần lớn ngươi đều biết, là thật chứ?” Nếu không phải là tuổi Tuất thì đối với mình sẽ không có uy hiếp gì, Vương Hồ đối với tuổi của Mộ Phi Phàm cực kỳ hài lòng, Hợi chính là thức ăn của lão hổ nha, hắc hắc, tuổi Hợi thật là tốt. Tâm tình của hắn thả lỏng, liền có tâm trạng nói chuyện phiếm thỏa mãn tính tò mò của mình.

“Hả dạ, đúng vậy, hắn là có thể nói như vậy..... Chuyện của gia đại khái ta đều biết.” liền bởi vì biết, cho nên ta mới không thể không lập tức giúp đỡ y lấp liếm, nếu không buổi trưa hôm nay y rất có thể để cho đầu bếp Trịnh đem ta ra nướng chung với con dê rừng kia luôn.

Ở trong lòng trộm nói thêm một câu, Lục Bình cho rằng ở tình huống tính mạng của mình bị uy hiếp, loại hành vi nói dối này không có gì đáng xấu hổ, cho nên hắn còn rất yên tâm ở trong lòng thoải mái thầm nghĩ: lục phu nhân, ngươi cũng không nên trách ta! Muốn trách thì trách người thật sự rất ngốc rất ngoan, loại chuyện như vậy sao ngươi có thể hướng ta, người dựa vào gia để kiếm cơm, mà hỏi thăm chứ?

“Tiểu lão hổ, vì sao cứ muốn tới nơi ở của Như Ngọc vậy?” sợ Vương Hồ lại tiếp tục hỏi tới thì Lục Bình nhất định sẽ để lộ ra dấu vết, cho nên Mộ Phi Phàm vội vàng lảng sang chuyện khác, mà chuyện này cũng là vấn đề mà y cực kỳ muốn biết.

“Ừ, ta thích Như Ngọc tỷ tỷ, lúc đầu là bởi vì đồng tình với nàng, cho rằng ngươi không nên đối xử với nguyên phối của mình tàn nhẫn như vậy, cho nên mới ghé thăm, bất quá ngày hôm qua sau khi ta nhìn thấy Như Ngọc tỷ tỷ, cảm thấy rất thích nàng, nàng ôn nhu như vậy mỹ mạo như vậy, cùng đại tỷ tỷ thật giống nhau, thành ra ta liền xem nàng như tỷ tỷ của ta.” hắn bỗng nhiên chuyển hướng Mộ Phi Phàm, nghiêm túc nói “Ta biết ngươi là người tốt, làm như vậy nhất định là có lý do của ngươi, Như Ngọc tỷ tỷ cũng nói ân oán trước đây giữa hai người là không thể nói rõ, cho nên ta mặc kệ, cũng không hỏi ngươi, cũng không yêu cầu ngươi nhất định phải đối tốt với tỷ tỷ, nhưng mà Mộ Phi Phàm, ngươi cũng không thể can thiệp vào chuyện ta thích nàng, muốn chiều cổ nàng, chúng ta chuyện ai nấy làm, được không hả?”

Mộ Phi Phàm âm thầm cười khỏ, thầm nghĩ: chuyện ai nấy làm, tiểu lão hổ nói thật là cỡ nào thoải mái. Chính là đối mặt với đôi mắt tràn đầy chờ mong kia, y ngay cả lời cự tuyệt cũng không nói ra miệng được.

Mộ Phi Phàm khẽ thở dài “Được thôi, tiểu lão hổ, ngươi có thể đi đến nơi đó, nhưng ngươi phải biết rằng, Như Ngọc tỷ tỷ của ngươi không phải là người thường, hơn nữa..... nàng cũng cực kỳ nguy hiểm, cho nên ngươi có thể cho phòng bếp giúp nàng sắc thuốc, đưa thức ăn, nhưng ngươi nhất định phải nhớ, quyết không hứa cho nàng máu, mặc kệ là cái gì máu gà, máu dê, vô luận thức ăn còn sống, đều quyết không hứa cho nàng, ai nha, còn có ngươi về sau vẫn là ít đi đến nơi ở của nàng thì tốt hơn, ngươi biết không? Ta không hy vọng ngươi gặp chuyện gì nguy hiểm.” y chăm chú nhìn hai tròng mắt linh động của Vương Hồ, trong lòng lại một trận cười khỏ, y đại khái lại bị hãm sâu thêm vài phần rồi, loại tâm tình không muốn để hắn chịu bất kỳ tổn thương nào, đại biểu cho điều gì đây?

Chẳng lẽ về sau thật sự rơi vào lưới tình do tiểu đồng tây vừa ngây ngốc vừa lơ ngơ này đan sao?

Đang trầm tư, bỗng nhiên Vương Hổ thấy quầy trà mát ven đường, liền tò mò chạy tới xin một chén, ai ngờ đó là trà đắng, mới vừa uống một ngụm nhịn không được mà phun ra, lại còn bị sắc đến ho khan không ngừng, khiến Mộ Phi Phàm hoảng sợ vội vàng thay hần vỏ lưng.

Tới bên ngoài cửa Dã Vị Lâu, ba người Mộ Phi Phàm cùng tiến vào lâu, đại lão bản của tửu lâu cùng với đầu bếp Trịnh đã đứng sẵn trong lâu chờ đợi với gương mặt tươi cười, đưa bọn họ vào trong tiểu hoa viên ở hậu viện, nơi đó có một căn phòng bố trí trang nhã, mà ở phía trước căn phòng cách đó không xa chính là một con dê béo ú đang được dùng một đồng lửa lớn để nướng, mỡ của dê giống như hạt mưa rơi xuống từng hạt, làm cho ngọn lửa kia thỉnh thoảng lại bùng lên kêu tí tách.

Vương Hổ “Ngao ô” một tiếng hoan hô, Mộ Phi Phàm không kịp kéo lại hần đã chạy loạn lên, vươn hai bàn tay trắng nõn thon dài chụp lấy chân con dê nướng. Lão bản của tửu lâu cùng với đầu bếp Trịnh và Mộ Phi Phàm còn có Lục Bình đồng thời phát ra tiếng kêu kinh sợ, ngay sau đó một tiếng thét thảm thiết ngân nga vang lên, trên hai tay bị bỏng của Vương Hổ nổi lên những cái mọng nước lớn, vạt áo phía trước cũng bị cháy, làm cho hần sợ tới mức nhảy nhót loạn xạ, Mộ Phi Phàm xông lên phía trước, bàn tay chạm nhẹ vào trên quần áo bị cháy, quả nhiên bàn tay vừa lướt qua, ngọn lửa kia cũng liền tắt, tuy là như vậy nhưng y phục ở phía trước cũng bị cháy vô cùng thâm.

“Người gấp cái gì?” Mộ Phi Phàm vừa đau lòng vừa tức giận, nhịn không được rống to với Vương Hổ “Một mình người có thể ăn hết con dê này sao, người thật tham ăn thành cái bộ dạng này sao? Chẳng lẽ kiếp trước người là quỷ chết đói đầu thai sao?”

Rống xong rồi, thấy Vương Hổ bộ dáng oan uất không dám lên tiếng, y lại cảm thấy mình thật sự rất hung hăng, vội vàng lôi kéo hần đến ghế ngồi xuống, ôn nhu nói “Người đó, cũng nên chú ý một chút, ta thật chưa từng gặp người tham ăn đến như vậy.”

Vương Hổ nghĩ thầm: nói thừa, một ngàn năm rồi ta không có ăn, có thể không tham sao, ai mà biết tay của nhân loại lại vô dụng như vậy đâu, lúc trước ở trong rừng rậm, sau trận đại hỏa, các loại động vật chết cháy làm gì phải đợi cho nguội? Nóng như vậy ta cũng đều dám ăn. Hiện tại chỉ là thử sờ một cái, liền nổi lên hai vết bỏng rộp. Phi! Còn nói cái gì mà mãnh thú sợ lửa, người không sợ lửa, ta hiện tại đã biến thành người, lửa kia không phải vẫn lan về phía ta đó sao? Hừ, nhân loại lại còn có thói quen gạt người, chỉ vì để biểu hiện bản thân cao minh hơn động vật nên nói bản thân không sợ lửa. Hừ! Ta nhìn thấy lửa ở đâu thì người liền trốn khỏi đó.

Đầu bếp Trịnh nghếch mặt ra nhìn, nhẹ nhàng hỏi Lục Bình đứng bên cạnh “Gia mang đến là thổ gia nhi của quán tiểu quan nào vậy? Sao lại đói thành như vậy? Là bị chủ quán ngược đãi sao? Sách, kỳ thật nếu sửa soạn lên chính là thiên tiên giáng phàm, tuy nhiên hơi gây một chút...” hần còn chưa dứt lời Lục Bình đã hung hăng liếc mắt cắt lời, nói “Không muốn bị gia đánh cũng đừng ở đó suy đoán bừa bãi, đây là lục phu nhân của chúng ta, gia xem như bảo bối vậy, hần thích ăn thịt, không thấy gia liền cố tình mang hần đến đây ăn nguyên con dê nướng sao?”

Hần nói xong, bên kia Mộ Phi Phàm đã thúc giục mang dê nướng lên.

Không còn cách nào khác, nếu không nhanh chóng mang lên, y lo rằng nước miếng của Vương Hổ có thể đem cả nơi này của Tiêu chưởng quầy dìm hết.

Đầu bếp Trịnh điều luyện cắt ra một cái chân dê đựng trong cái đĩa thật lớn bưng tới trước mặt Vương Hổ. Tay nghề của đầu bếp Trịnh đích thật không tồi, hương thơm của thịt nướng trong nháy mắt liền tràn ngập khắp tiểu hoa viên.

Con dê này vô cùng béo, một cái chân ước chừng nặng hơn mười cân nên đầu bếp Trịnh đoán thế nào cũng đủ cho hai vị gia ăn, ai ngờ Vương Hổ đem cái đĩa ôm đến vào lòng mình, nhìn chằm chằm không chớp mắt con dê kia “Những phần còn lại không phải của chúng ta sao?” hần vô cùng đau lòng hỏi.

“Tất cả đều là của người, nhanh ăn đi.” Mộ Phi Phàm thở dài, khoát tay cho phép đầu bếp Trịnh đã bị chết trân tại chỗ lui ra, đồng thời mời hảo bằng hữu của mình, Tiêu chưởng quầy, lại đây ăn chung

Ai ngờ đối phương nhìn nhìn Vương Hổ, sau đó hắc hắc cười nói “Thôi đi, ta bên ngoài còn có sinh ý phải giải quyết, Phi Phàm, người cùng với.... lục phu nhân thưởng thức đi.”

Tiêu chương quây và đầu bếp Trịnh cùng nhau rời đi, trên đường đi, nhỏ giọng nói với đầu bếp Trịnh “Ta cảm thấy được Phi Phàm đại khái đã cưới trúng một tên trư tinh.” vừa dứt lời, chợt nghe thanh âm Vương Hổ truyền đến “Ta đây mới không phải là trư tinh, con heo ngốc đó sao có thể độ sức ăn với ta được.”

Tiêu chương quây mắt trợn ngược, thầm nghĩ: được rồi, cái lỗ tai thật sự rất thính.

Vương Hổ vừa nói xong mình không phải là trư tinh, quay đầu lại nâng tay chuẩn bị xé cái chân dê ra.

Mộ Phi Phàm vội vàng ngăn cản, quả trách “Tay của bản thân còn chưa lành, ngay cả một chút giáo huấn cũng không học được.” vừa nói vừa cầm lấy cái dao nhỏ được chuẩn bị sẵn trên bàn để cắt thịt, dùng sức giắt lại chiếc đĩa từ trong khuỷu tay của Vương Hổ, rồi cắt một miếng thịt đặt ở trong đĩa nhỏ để trước mặt hắn.

“Không đủ không đủ, nhiều đây còn không đủ nhét kẽ răng nữa.” Vương Hổ lớn tiếng ồn ào, muốn cướp lại chiếc đĩa lớn kia.

Mộ Phi Phàm mắt trợn trắng, bất đắc dĩ nói “Người yên tâm, cái chân này ta đều sẽ cắt cho người ăn, ta một miếng cũng không ăn, đã được chưa?” y hung hăng cắt thêm một miếng thịt.

Mẹ nó! Mình nhất định là điên rồi, tại sao cái tên Vương Hổ ngu si như vậy lại có thể bắt mình cắt thịt cho hắn ăn?

Mẹ nó, tên này đúng là tiểu yêu tinh mà!

7. Chương 7

Vào lúc đầu bếp Trịnh cùng Tiêu chương quây lần nữa xuất hiện ở hậu viên, bọn họ bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Vương Hổ đang cầm một cái chân dê siêu lớn để trên miệng hết gặm lại cắn, xương cốt đáng thương đã không còn miếng thịt nào, chỉ còn lại mấy sợi gân, hiện tại Vương Hổ chính là đang cùng mấy sợi gân ấy hăng hái chiến đấu. Mộ Phi Phàm chính là vẻ mặt bất đắc dĩ đứng ở bên cạnh.

Lục Bình thấy bọn họ, lặng lẽ chạy tới kể rõ nguyên do sự tình “Lúc này gia cắt thịt cho lục phu nhân ăn, chẳng qua lục phu nhân chê y cắt quá chậm, liền dứt khoát tự mình xé ăn, cuối cùng thành ra cái dạng này đây.”

Sau khi Lục Bình nói xong, một màn càng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi xuất hiện, Vương Hổ gặm xong để cục xương xuống, đưa cho Mộ Phi Phàm nói “Mộ Phi Phàm, cục xương sụn này cho người, ăn ngon lắm đó, còn có thể nhai lại.”

Mộ Phi Phàm hiện tại có thể khẳng định tiểu lão hổ của mình không phải phạm nhân, y kinh ngạc nhìn cục xương lớn hơn bài tay kia đặt trên bàn, sau một lúc lâu mới ngơ ngác hỏi “Tiểu..... tiểu lão hổ, người nói đây là xương sụn? Người..... người cảm thấy được rằng nanh của ta có thể nhai nát nó nuốt xuống sao?”

Ai, tiểu lão hổ này nếu còn không nhìn ra hắn là yêu tinh thì đúng là nhãn lực không tốt rồi!

Mộ Phi Phàm trong lòng cảm thán, nhưng vì thể diện mình không hề ghét bỏ nước miếng của hắn, y vẫn là ở trên khối xương cốt kia cắn một ngụm, sau đó liền nghe thấy tiếng có người ngà xuống đất.

Thảm! Mình đã quên loại xương này đối với răng của nhân loại mà nói thật có chút cứng....

Vương Hổ chợt dạ đoạt lại cục xương kia, hắc hắc cười nói “À chuyện này..... Ta chỉ là định giỡn với người mà thôi, hắc hắc.” hắn nói xong, vội vàng chạy lại dùng dao cắt một cái chân dê khác xuống, lấy lòng cắt một miếng thịt nhỏ đưa cho đối phương “Nha, cái này cho người ăn đó.”

“Tiểu lão hổ, người..... người hãy thành thật nói cho ta biết đi, người có phải là yêu tinh không?” Mộ Phi Phàm khó khăn nhìn tới cái chân trong tay Vương Hổ “Người đã ăn mười cân thịt chân dê, bây giờ còn có thể tiếp tục ăn sao?”

Nhìn đến bộ dáng suýt giết mình của Mộ Phi Phàm, Vương Hổ biết bản thân cũng nên có chừng có mực, hắt vội vàng vỗ vỗ cái bụng “A, ha ha ha, Mộ Phi Phàm, ta sao lại có thể là lão hổ tinh chứ? Ha ha ha, chuyện đó thực không có khả năng nha, ta chỉ là từ nhỏ có sức ăn hơn người mà thôi, với lại..... ta đã ăn no rồi, ha ha ha, chúng ta trở về đi, đừng quên kiểm vài người đem thịt dê này nâng về nha! Ha ha ha.”

Nói xong, Vương Hổ lưu luyến nhìn về phía thịt dê nướng còn dư kia, nhin không được nuốt nước miếng.

Lão hổ tinh?

Mộ Phi Phàm sâu kín nhìn về phía Vương Hổ thật nhanh liều mạng làm sáng tỏ thân phận của mình. Trong lòng thầm thở dài: cái gì gọi là không đánh đã khai? Chính là thế sao! Xem ra hẳn thật là yêu tinh, nhưng lại là một lão hổ tinh.

Như vậy, hành động tấn công mình của hắn vào đêm tân hôn, rồi thói quen thường xuyên ngồi xổm trước chuồng gà, tiếng rống kỳ quái kia, còn có hắn luôn luôn nói những lời hay về lão hổ, hỏi số lượng uyên ương, sợ người tuổi Tuất..... Hết thấy mọi chuyện dường như đều có thể hiểu được rồi.

Mộ Phi Phàm nhìn không chớp mắt về phía Vương Hổ, thấy ánh mắt y dường như lóe sáng, thậm chí lộ ra vẻ mặt không hề có ý định chạy trốn, Mộ Phi Phàm khẳng định suy đoán không thể tưởng tượng này.

Phải làm sao bây giờ? Phải buông tha cho hắn sao? Một lão hổ tinh vừa ngốc vừa tham ăn, lại đơn thuần đến bị người ta đem đi bán còn có thể giúp người ta đếm bạc..... Không! Y không nỡ buông tay, hổ lạc Bình Dương vì khuyến thê, đây là lão thiên gia thay y an bày nhân duyên này, y mới không cần ngốc đến nỗi vì đạo lý luân thường mà buông tha cho lão hổ tinh đáng yêu này.

“Ha, người đương nhiên không phải là yêu tinh rồi. Ta cũng nói giống với người thôi.” Mộ Phi Phàm thông dong cười, ngoài ý muốn nhìn đến vẻ mặt nháy mắt đã thả lỏng của Vương Hổ, cũng may ba người phía sau đều là tri kỷ tâm phúc của mình, cho dù bị bọn họ đoán được cũng không sao, nếu không Mộ Phi Phàm không phủ nhận bản thân có thể sẽ giết người diệt khẩu.

Ai cũng đừng mong tổn thương tiểu lão hổ của y, ai cũng đừng mong chia rẽ họ!

Trên đường hồi phủ, Vương Hổ phi thường vui vẻ nhìn bọn gia đình nâng dê nướng đi theo phía sau, miệng cười đến không khép lại được.

Mộ Phi Phàm thật sự không nhin được, vặn lại người của hắn nói “Người đi như vậy thật không thấy mệt sao? Tiểu lão hổ, được rồi được rồi, coi như ta phục ngươi rồi, ngươi chỉnh lại dáng đi đi, trên đường mọi người đều nhìn ngươi kìa.” y phát tay ý bảo gia đình nâng chân dê đi lên phía trước, như vậy mới có thể làm cho Vương Hổ chỉnh lại dáng đi của mình.

Mộ Phi Phàm nhìn đến ánh mắt của Vương Hổ ẩn ý đưa tình với dê nướng, trong lòng cực kỳ buồn bực.

Khi nào thì hắn mới có thể dùng ánh mắt như vậy mà nhìn mình đây? Chẳng lẽ hiện tại các yêu tinh đều phải chịu đói sao, hoặc là gặp phải cái gì thiên tai nhân họa nên các động vật thông minh lanh lợi đều sớm chết hết, chỉ còn lại tiểu lão hổ chậm chạp ngốc nghếch này có thể thành tinh sao?

Ừm, điều này rất có thể đi, liền giống như nhân loại, bình thường, những người luôn tinh ranh tính kế vĩnh viễn không có khả năng tu thành chính quả, còn những người càng thanh tịnh vô âu, thanh tâm quả dục thì có thể trở thành cao tăng đắc đạo..... Chắc hẳn thế giới động vật cũng như vậy nhỉ, ừm, sau này sẽ tìm cơ hội hỏi thăm bảo bối tiểu lão hổ thử xem!

Hồi phủ, chỉ thấy Tiểu Phàm nghênh diện đi đến, vừa cười vừa nói, nói cái gì Huyện lệnh kia vào phủ lục soát hồi lâu, cuối cùng không lục soát được gì cả, đành phần nộ ly khai.

Mộ Phi Phàm cười lạnh, thầm nghĩ cuối cùng cũng có thể viết thư gửi cho Hoàng đế về chuyện có người tổn hại bằng hữu, lúc đó còn sợ lão già tham quan kia không rút dài.

Bởi vì trong thư phòng chồng chất sổ sách thảng trước do các cửa hàng trình lên, Mộ Phi Phàm bất đắc dĩ phải thả Vương Hổ tự trở về phòng.

Lục Bình thấy hắn cắt xuống một cái chân dê, vô cùng ngạc nhiên, không khỏi kỳ quái hỏi “Ta còn nghĩ hắn có thể sẽ đem toàn bộ thịt dê này mang đi chứ, ai ngờ chỉ lấy đi một cái chân dê.” Vừa dứt lời, Mộ Phi

Phàm nhện không được cười nói “Người nói đúng, hần không có khả năng chỉ lấy đi một cái chân dê, nếu ta đoán không lầm, chân dê này hần là hần lấy đưa cho Như Ngọc.”

Y nói xong không cam lòng lắc lắc đầu “Thật là, hà có gì tiểu lão hổ vừa nhìn thấy cái nữ nhân kia liền vừa mất chứ?”

Lục Bình cười nói “Đây cũng có thể cho là một loại duyên phận.....” Không chờ Lục Bình nói xong đã bị Mộ Phi Phàm hung hăng trừng mắt “Cái gì mà duyên phận? Cho dù là duyên phận cũng chính là nghiệt duyên, hần cùng ta mới chính là lương duyên.”

Lục Bình mắt tròn trắng, nghĩ thầm: chủ tử à, người tự nhìn lại chính mình đi, đã biến thành hạng người gì không biết? Ngay cả loại từ ngữ giống y như hài tử bị chọc tức mà cũng có thể nói ra.

Tuy vậy cũng không dám nói ra miệng, đành phải vâng vâng dạ dạ đi theo Mộ Phi Phàm vào thư phòng.

Mặt khác, Vương Hồ cực kỳ hưng phấn giờ một cái chân dê chạy về phía viện của Như Ngọc, từ rất xa Hoa Chi cùng Như Ngọc ở trong phòng đã thấy.

Hoa Chi kỳ quái nói “Tiểu thư, lão hổ tinh kia đang giờ cái gì vậy chứ? Đường như là chạy về phía chỗ chúng ta, thật dài, giống như là cây gậy vậy.” Nói xong Như Ngọc liền tiếp lời “Nói vậy, có cây gậy nào thô như vậy đâu, chẳng lẽ là thiết côn? Hần cảm những thứ đó chạy tới đây, chẳng lẽ là vì biết thân phận của chúng ta, cho nên giúp đỡ Mộ Phi Phàm đến đánh giết chúng ta sao?”

Hoa Chi mắt tròn trắng nói “Tiểu thư, thiết côn cũng không thô hơn cây gậy bao nhiêu cả.” Nói chuyện một lúc, Vương Hồ đã dần dần đến gần. Như Ngọc cùng Hoa Chi vội vàng xoay người đi vào cửa, tiếp theo liền truyền đến một mùi hương, Hoa Chi nghi hoặc nhìn về phía Như Ngọc “Tiểu thư à, cái kia..... từ lúc người bước chân vào Mộ Phủ, ta cũng chưa từng ngửi qua mùi thịt, này..... này sẽ không là nó chứ.” Vừa dứt lời, trong viện liền vang lên giọng nói của Vương Hồ “Như Ngọc tỷ tỷ, tỷ xem này, ta mang chân dê nướng đến cho tỷ đây.” Vừa nói vừa hưng phấn chạy vọt vào trong phòng, đem chân dê nướng để lên bàn gỗ bóng loáng.

Như Ngọc cùng Hoa Chi nhìn nhau một lúc lâu, Như Ngọc dùng giọng nói run rẩy lên tiếng “Đây là..... thịt nướng?” Vừa dứt lời Hoa Chi ở bên cạnh liền bổ sung “Chẳng những là thịt nướng, hơn nữa đây là thịt dê nướng, phải..... đây là thịt chân dê nướng.”

Vương Hồ hưng phấn gật gật đầu “Đúng đó đúng đó, hôm nay Mộ Phi Phàm dẫn ta đi ăn dê nướng, ta đem theo toàn bộ trở về, đặc biệt cắt ra chân này đem cho tỷ, Như Ngọc tỷ tỷ thân mình gầy yếu như vậy.....” Chưa nói xong bỗng nhiên thấy Như Ngọc mãnh liệt ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm mình, thật lâu sau, mới dùng thanh âm mang chút bi thương hỏi “Người vì sao lại đối xử với ta tốt như vậy? Ta không tin người nhìn không ra thân phận thật sự của ta, trước người biết được có mấy chục oan hồn lệ quỷ quay xung người của ta, vậy người vì sao còn dám tiếp cận ta? Ngoại trừ Hoa Chi cùng nãi nương, từ nhỏ đến lớn không có ai dám đến gần ta cả, người có biết không?” Vừa nói xong, nàng đột ngột vươn tay ra, móng tay trong nháy mắt dài ra nhanh chóng, siết chặt lấy cổ Vương Hồ, khuôn mặt luôn luôn ôn nhu uyển chuyển của nàng lúc này bị che kín bởi vẻ tàn nhẫn, thanh âm xưa nay dịu dàng cũng bỗng cất cao vài phần, thậm chí vô cùng bén nhọn rít gào lên “Nói, người rốt cuộc có phải do Mộ Phi Phàm phái đến đây hãm hại hai người chúng ta hay không? Người cố tình đối xử tốt với chúng ta, người là cố tình phải không? Nói!”

Vương Hồ ngơ ngác nhìn đôi tay ngà ngọc gây trở xương, trắng bệch đặt ở trên cổ của mình, hần không có giây dựa, cũng không có sợ hãi, thậm chí ngay cả la hét cũng không có, chính là trở mình nghiêng đầu mắt tròn ngược, cũng không biết hần đang suy nghĩ cái gì.

Cứ như vậy không biết đã qua bao lâu, Như Ngọc trước hoảng hốt thu lại tay, vội vàng đối Hoa Chi la lên “Ta..... ta vừa rồi quá kích động, có phải đã bóp chết hần không? Ai nha như vậy phải làm sao bây giờ?” Nàng giữ chặt tay Vương Hồ, trên mặt hiện ra một tia không muốn “Hoa Chi, nhanh đi gọi đại phu đến, nói lục phu nhân ở đây..... nói lục phu nhân bỗng dưng té xỉu, hần là sẽ có người đến..... Ai nha, cái này..... ta thật không phải cố tình.” Nàng gấp đến độ sắp khóc ra, một bên Hoa Chi lại lâm bầm “Không đúng, nhìn thể nào hần cũng không giống như là té xỉu, người xem hần bây giờ có vẻ còn rất khỏe mà, kỳ quái, sao lại như vậy?”

Vừa dứt lời, chợt thấy Vương Hổ nhảy dựng lên cao giọng nói “A, ta nhớ ra rồi!” Hắn vui vẻ lôi kéo tay Như Ngọc nói “Tỷ tỷ, tỷ là dịch quỷ sư, đúng không hả? Ha ha ha, không sai, chính là dịch quỷ sư! Hô hô, cuối cùng cũng nghĩ ra, nếu không phải móng tay này mang theo oan hồn lệ khí, ta thật sự quên mất có một loại người được dịch quỷ sư nữa chứ.”

Hắn nhìn thấy Như Ngọc cùng Hoa Chi như lung lay sắp ngã, ha hả cười nói “Thật là xấu hổ, Như Ngọc tỷ tỷ, chuyện này..... Bởi vì ta lúc ở trên núi chỉ có xem qua một lần bộ sách nói về dịch quỷ sư, vẫn là hơn sáu trăm năm trước rồi, cho nên nhất thời không nghĩ ra.” Nhìn đến Như Ngọc rót cuộc vô lực ngã ngồi ở trên giường, hắn vội vàng biện bạch “Chuyện này không phải là ta không có thông minh, trí nhớ của ta thực không tồi, nếu là lão hồ tinh, có lẽ đến giờ hắn cũng không nhận ra đâu.”

Hoa Chi lắc đầu, rên rỉ nói “Không phải vì chuyện này, ta hỏi ngươi, vừa rồi ngươi trở mình nghiêng đầu mắt trợn ngược, đó là đang làm gì hả? Đừng nói với ta mỗi lần ngươi suy nghĩ đều là biến thành dáng vẻ kia.....”

Ông trời, cô thật là khâm phục lão hồ tinh này, không phải có một thân pháp lực cao cường sao, như thế nào..... như thế nào lại giống như một con yêu tinh ngờ nghệch mới nhập đạo vậy?

“Đúng, lão hồ chúng ta mỗi khi suy nghĩ đều là như vậy.” Vương Hổ sợ rằng các nàng không tin, vội vàng diễn lại động tác vừa rồi nghiêng đầu trở mình trợn ngược mắt một cách cường điệu nói “Thấy được chưa? Đầu là như vậy.” Vừa mới dứt lời, hắn đột nhiên tỉnh ngộ lời nói của chính mình, nhất thời sợ tới sắc mặt đại biến, cuống quýt cứu chữa nói “Chuyện kia..... ta không phải là lão hồ tinh, ta không có quan hệ gì với lão hồ cả, các ngươi phải tin tưởng ta.”

Như Ngọc cười, kéo hắn ngồi xuống, ôn nhu nói “Chúng ta đã sớm biết ngươi là lão hồ tinh rồi. Ngươi đó, đơn thuần như vậy, căn bản không biết tới lòng người hiểm ác, sợ rằng không chỉ chúng ta biết, ngay cả Mộ Phi Phàm đều đã sớm phát hiện thân phận yêu tinh của ngươi rồi, con sói kia cũng không phải loại người cơ trí bình thường mà rất thâm trầm khó dò, một người khôn khéo như cha ta mà cũng bị hắn làm cho táng gia bại sản, ai.....”

Vương Hổ nhìn đến bộ dáng bị thương của Như Ngọc, nhất thời quên mất chuyện thân phận của mình bị bại lộ có bao nhiêu nguy hiểm, tiến đến từng bước ôm lấy Như Ngọc an ủi “Tỷ tỷ đừng khóc, đừng khóc nữa, có ta ở đây, hết thấy đều đã có ta, tỷ tỷ có gì ủy khuất đều nói cho ta biết, cho dù là Mộ Phi Phàm, ta cũng nhất định giảng đạo lý với hắn, ta sẽ bảo y đối xử tốt với tỷ, được không tỷ tỷ?”

Nói tới đây, hắn không biết tại sao bỗng nhiên nhớ đến tình cảnh con sói kia thay mình cắt thịt, tuy rằng cắt miếng thịt rất nhỏ, nhưng lúc đó, cái loại cảm giác được quan tâm được sủng ái đó thật sự rất ấm áp. Tiểu tâm can của lão hồ thoáng co rút đau đớn.

Không muốn, không muốn đem Mộ Phi Phàm cho bất kỳ kẻ nào! Chính là Như Ngọc tỷ tỷ cũng rất đáng thương, mình hắn là nên nhịn đau.....

Tất cả tình tự của hắn trong phút chốc đều biểu lộ ra nơi ánh mắt, nhìn vào trong mắt Như Ngọc, nơi đã sớm bị cừu hận lãnh khốc che mờ, thế nhưng lại giống như hàn băng gặp được xuân phong làm cho tan chảy ra, nàng kéo Vương Hổ lại, nhẹ giọng nói “Cảm ơn ngươi, Tiểu Hồ, nhiều năm trôi qua, ngoại nãi nương cùng Hoa Chi, không ai đối xử tốt với ta như vậy, ngay cả cha nương của ta đều.....” Nàng không nói thêm gì nữa, chính là khế thổ dài “Quên đi, không nói chuyện này, Tiểu Hồ, ngươi thật sự rất đơn thuần, cho nên ngươi phải cẩn thận Mộ Phi Phàm, y là loại người tàn nhẫn mà ngươi không thể tưởng tượng được đâu. Ai, tỷ tỷ cảm giác ngươi chính là thích y, nhưng mà ngươi nhất định phải cẩn thận.....”

Không đợi nàng nói hết, Vương Hổ liền nhảy dựng lên, lớn tiếng nói “Không có, ta mới không thích y, tỷ tỷ, ngươi biết ta là yêu tinh, ta chẳng bao lâu nữa sẽ phi tiên, sao có thể thích y chứ?” Hắn nói xong, đứng lên dùng sức vỗ ngực chứng minh lời tâm huyết của mình, nhưng không biết vì sao, tiếng vang từ cái đánh vào ngực làm cho chút chợt dạ trong đáy lòng lại càng lớn hơn.

“Vậy thì tốt.” Như Ngọc nghiêm túc nhìn hắn một lúc lâu. Bỗng nhiên mím môi cười, cũng đứng dậy nói “Nếu đã như vậy, ta an tâm.” Nàng nhìn cái chân dê ở ngoại thất kia, lẩm bẩm nói “Thật lâu rồi không có nếm qua, ta vốn không thích ăn thịt, sao lúc này lại cảm thấy được sâu dúi trong bụng bắt đầu hoạt động

chứ?” Vừa dứt lời, Vương Hổ liền ha hả cười nói “Được rồi, ta không quấy rầy tỷ tỷ ăn cơm, về sau có cần gì, cứ việc tìm ta, yên tâm đi, ta nhất định cho tỷ.”

Như Ngọc gật gật đầu, nhìn thấy bóng dáng của Vương Hổ sung sướng chạy đi, đôi mắt của nàng lại mãnh liệt ứa át lên, lẩm bẩm “Thế nhưng còn có người không sợ chúng ta, Hoa Chi, thế nhưng còn có người biết thân phận thật sự của chúng ta mà không sợ chúng ta, hơn nữa người này lại là yêu tinh.” Nàng kích động ôm cổ Hoa Chi “Hoa Chi, người xem thấy không? Tiểu Hổ, hắn không sợ chúng ta, hắn một chút cũng không sợ chúng ta, hắn..... hắn lại còn đem chân dê đến cho chúng ta, còn nói sẽ thay ta trút giận, Hoa Chi.....”

Hoa Chi ôm lại tiểu thư đang khóc đến hoa lê dầm mưa “Ta biết tiểu thư, tất cả ta đều biết, người không cần rung động, ai, tiểu thư, người sao lại khóc đến như vậy, sẽ không phải là bị con yêu tinh ngốc đó lấy bệnh chứ, tiểu thư, người đừng khóc, hôm nay vừa mới đổi quần áo, đều bẩn.....”

Vì có thể giúp được Như Ngọc mà vô cùng khoái hoạt, Vương Hổ vừa ra khỏi cửa, liền chạy đến chỗ dê, kết quả lại phát hiện dê nướng không thấy đâu. Chuyện này dọa hắn không ít, rống lên một tiếng “Ngao ô”, hét lớn lên “Ai? Là ai động đến dê nướng của ta? A a a, là người nào không có mắt hả? Tử long xú long, có phải là người không? Ta biết mà, trong mười hai yêu tinh chúng ta có người thích nhất ăn thịt.....”

Lời còn chưa dứt, phía sau liền vang lên thanh âm của Lục Bình “Phu nhân, thịt dê của người được gia sai người nâng vào thư phòng rồi, người tới đó liền có thể thấy được.”

Vương Hổ rùng mình, thầm nghĩ: thảm rồi! Mình quá sốt ruột, đã quên mất nơi này là nhân gian.....

Hắn sợ tới mức liếc cũng không dám liếc Lục Bình một cái, một đường chuồn vào trong thư phòng.

Vào thư phòng, lọt vào mắt hắn là Mộ Phi Phàm ngồi trên chiếc ghế bằng hồng mộc, đang cầm một quyển sổ sách nhìn nhìn, dê nướng ở ngay bên cạnh y.

Nghe thấy tiếng bước chân, Mộ Phi Phàm cũng không ngẩng đầu lên liếc Vương Hổ một cái, chính là nhân nhĩ nói “Tiểu lão hổ, người vừa nãy mới nói gì? Nói là người nào không có mắt dám động vào thịt dê của người? Còn có xú long tử long là ai hả?”

“A, ta..... ta không có nói vậy mà, Mộ Phi Phàm người nhất định là nghe lầm rồi.” Vương Hổ nháy nháy mắt ra vẻ vô tội, quyết định giả ngu tới cùng.

Theo như hắn xem qua các thư tịch của nhân gian đều viết như vậy! Chết không thừa nhận thường hay giành được thắng lợi cuối cùng.

Mộ Phi Phàm buông ra sổ sách, ôm hắn ngồi vào bên cạnh mình, cười nói “Quên đi, người không muốn nói, ta sẽ chờ tới lúc người muốn nói cho ta nghe. Ừm, người đi đến nơi ở của Như Ngọc, bọn họ nói gì với người?”

“Nàng muốn ta cẩn thận với người, còn nói ngàn vạn lần ta không thể thích người được.” Vương Hổ nhất thời quên xem xét đã nói ra, muốn che dấu cũng không kịp nữa, quả nhiên nghe thấy Mộ Phi Phàm oán giận nghiêng răng nghiêng lợi nói “Phi, nàng có tư cách gì mà kêu người cẩn thận ta, nàng mới là người có tâm địa rắn rết, độc nhất phụ nhân tâm.” Y lại chuyển hướng Vương Hổ “Tiểu lão hổ, người ngàn vạn lần không thể nghe lời nữ nhân kia, biết không? Nữ nhân kia mới là người sẽ làm tổn thương người, người biết không? Nàng căn bản không có nhân tính, chính là dịch quỷ sư vô đạo đức, hạ lưu, không biết xấu hổ, người về sau không cần tiếp xúc với nàng.”

Vương Hổ gật gật đầu “Ta biết nàng là dịch quỷ sư, Mộ Phi Phàm, trông nàng không có xấu xa như người nói, à, nghe cũng thật giống khi nàng nói về người, xấu xa, rốt cuộc giữa hai người các người đã xảy ra chuyện gì vậy? Cho dù nàng có là dịch quỷ sư, cũng không liên quan đến người mới đúng chứ.” Vương Hổ nghiêng đầu nói “Mộ Phi Phàm, người nói cho ta biết chuyện trước đây của hai người đi, để ta giúp các người phân xử công bằng, được không?”

Mộ Phi Phàm nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười nói “Tiểu lão hổ, vì sao lúc nào người cũng hành xử ngoài dự đoán của mọi người vậy?” Y chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng chợt trở nên sâu thẳm thâm thúy như hồ nước phẳng lặng lạnh lẽo, thật lâu thật lâu sau mới trầm giọng nói “Ấn oán của ta cùng Như Ngọc, là không thể nói rõ, ta hận nàng tận xương tủy, nàng cũng như vậy mà hận ta tận xương tủy. Chẳng

qua sai là ở nàng, hừ, ta đã quyết sẽ không bỏ qua cho nàng, ta phải để nàng ở lại đây, một thân bản lĩnh không thể thi triển, để nàng ngày ngày chịu tra tấn, đến lúc nàng suy yếu cuối cùng cũng không thể chống chọi được quỷ hồn trên người bị phản phệ mà chết, mới có thể giải được mối hận trong lòng ta.”

Vương Hồ không kiên nhẫn nói “Ta biết người hận nàng, cho nên không cần phải nói nhiều cùng nhẫn nại người có bao nhiêu hận nàng, ta chính là muốn nghe nguyên nhân, vì sao người lại hận nàng như vậy chứ?” Hắn bắt tri bất giác ngồi thẳng dậy, xem ra vấn đề này thực làm cho hắn rất hứng thú.

“Kỳ thực đây cũng không phải là chuyện gì đặc sắc.” Nhìn thấu suy nghĩ của hắn, Mộ Phi Phàm thản nhiên nói “Năm ấy ta mười lăm tuổi, nãi nương vẫn luôn chiều cố yêu thương ta qua đời, tiểu lão hổ, người có lẽ không biết, tình cảm của ta đối với nãi nương không ít hơn là bao so với nương của ta. Đó là lần đầu tiên ta ném qua tư vị bị thương cực độ. Ta đã thay nãi nương cử hành tang lễ long trọng nhất thành Bình Dương, có điều nghi thức long trọng cũng không làm giảm được phần nào đau xót trong nội tâm ta, ta chọn nơi chôn cất nãi nương ở một nghĩa địa có phong thủy tốt lắm, ta ở nơi đó quỳ suốt một ngày mới thất hồn lạc phách mà quay về nhà, lão nương sợ tới mức kêu khóc nói nàng nhất định sẽ sống tới trăm tuổi, phải chết sau ta mới được. Cứ như vậy, nãi nương cuối cùng cũng rời khỏi ta, ta cũng dần dần tiếp nhận sự thật này....”

“Ừ, vậy thì tốt, thọ mệnh của nhân loại vốn rất ngắn, Mộ Phi Phàm người thông minh như vậy chẳng lẽ còn không nhận thấy điều này sao?”

Vương Hồ thật sự không nhịn được, hắn là muốn nghe chuyện của Như Ngọc tỷ tỷ, sao Mộ Phi Phàm lại cứ nói về nãi nương của hắn?

Chẳng qua nhìn thấy bộ dạng vô cùng thương tâm của y, hắn cũng không thể không biết xấu hổ mà cắt ngang. Thật ra, hắn rất muốn ôm Mộ Phi Phàm một cái để an ủi. Chính là nhìn đến thân hình mảnh khảnh thướt tha của mình rồi nhìn lại thân hình cao lớn cường tráng của Mộ Phi Phàm, hắn tự nhiên từ bỏ ý định này.

Lúc này hắn thật sự phần hận vô cùng, vì sao mình đường đường là một lão hổ tinh, sau khi biến thân không khác gì lão thử, đều là cái bộ dạng tiểu mỹ nhân yếu đuối mong manh giống nhau.

Chuyện này thật sự rất rất không công bằng!

“Đúng vậy, ta cũng dần dần nghĩ thông suốt, đả kích này cũng dần dần biến mất. Chính là....” Mộ Phi Phàm giọng điệu bỗng nhiên trở nên kích động, hai tay nắm chặt thành quyền, răng nanh nghiến lại nghe khanh khách, lão hổ tinh đang dựa vào người y sợ tới mức giật mình một cái lập tức ngồi thẳng dậy, trong giây lát, hắn còn thật sự nghĩ rằng Mộ Phi Phàm muốn ăn luôn mình.

“Chính là một năm sau, ta lại đi trên đường nhìn thấy nãi nương.” Ánh mắt y dường như phần nộ tới mức muốn nứt ra, nhưng lão hổ tinh vẫn chưa phát hiện mà hỏi “A? Nãi nương của người chẳng lẽ là giả chết gạt người sao? Mộ Phi Phàm có phải người không chịu ngoan ngoãn đọc sách hay không, cho nên nãi nương của người liền giả chết khích lệ người, đúng đó, ta ở trên núi có xem qua giả dụ như vậy, có điều người ta thường chỉ giả chết vài ngày, nãi nương của người lại giả chết đến một năm, thật là kiên định đó nha.”

“Tiểu lão hổ, người....” Mộ Phi Phàm đang bị một bụng phần nộ trào dâng đột nhiên thả lỏng ngã xuống ghế, đối mặt với Vương Hồ, phần nộ thật không thể dâng lên nổi....

Đối với ý tưởng kỳ quái trong đầu Vương Hồ, Mộ Phi Phàm vô lực phát phát tay, thở dài nói “Không phải như vậy, nãi nương không phải là giả chết, mà chính là Như Ngọc nữ nhân nhẫn tâm kia, nãi nương của ta mất cùng ngày, chẳng qua là nãi nương của ta về nơi chín suối vì bị đại hỏa thiêu cháy, hài cốt không còn, dựa theo lời đạo sĩ do ta thỉnh về thì bởi vì nãi nương của ta cùng nãi nương của ta hai người có khí hợp nhau, cho nên nữ nhân kia liền lợi dụng thân phận dịch quỷ sư của mình đem hồn phách nãi nương của ta lưu giữ lại, sau đó sai khiến quỷ hồn nàng nuôi dưỡng trên người tìm kiếm thi thể có thể giúp cho nãi nương của ta thi hoàn hồn ở khắp nơi, kết quả chúng tìm được thi thể nãi nương của ta..... Nữ nhân kia cứ như vậy để cho hồn phách nãi nương của ta nhập vào thi thể nãi nương, nàng..... nàng..... nàng thật là nữ nhân độc ác, vì tâm tư của chính mình mà ngay cả người đã nhập thổ vì an cũng không buông tha! Cho nên ta đã thề, ta nhất định phải làm cho nàng sống không bằng chết, nếu không thật khó

tiêu trừ mối hận trong lòng ta. Tiểu lão hổ, hiện tại ngươi đã biết vì sao ta lại hận nàng như vậy, vì sao lại đối đãi với nàng như vậy?”

Vương Hổ dùng sức vẩy vẩy đầu, nhìn thấy ngọn lửa cừu hận một lần nữa bốc cháy trong mắt Mộ Phi Phàm, hồi lâu không thể không thành thật đáp “Không, rất không hiểu được, à ừm, không phải là ta không thông minh, thật sự là ngươi nói cái gì mà hết nãi nương lại nãi mụ, làm cho ta đầu óc ta lung tung hết cả lên. Đến cuối cùng là các bà chưa mất hay là đều đã mất? Sao cứ một lát thì mất một lát thì sống, còn lộn xộn đến đâu nữa?”

Mộ Phi Phàm kinh ngạc nhìn Vương Hổ, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi Lục Bình “Ngươi cảm thấy ta nói rất khó hiểu sao?”

Lục Bình vội vàng nịnh nọt cười nói “Sao lại như vậy? Gia đã nói rất rõ ràng.”

Mộ Phi Phàm nghiêm túc gật gật đầu, nói “Không sai, ta cũng cho rằng ta nói rất rõ ràng. Vì muốn làm rõ hơn một chút ta đã cố ý xưng nãi nương của ta là nãi nương, nãi nương của Như Ngọc là nãi mụ, tiểu lão hổ thế nhưng còn nghe không hiểu, vậy không phải là sai lầm của ta.” Y lấy dao cắt thịt chân dê ước chừng năm cân “Được rồi, tiểu lão hổ, bảo bối ngoan ngoãn của ta, lại đây ăn nào, nếu ngươi còn chưa hiểu rõ, hôm nào ngươi đi hỏi Như Ngọc cũng được thôi.”

“Ta hiện tại phải đi hỏi.” Vương Hổ tức giận xoay người bước đi.

Thật là, mình là vì cái gì chứ, còn không phải là vì muốn giúp cho bọn họ hòa hảo sao? Kết quả nhìn xem! Thái độ của Mộ Phi Phàm là sao hả, mới nói một lần, thấy mình không hiểu hết thế nhưng lại phất mình tự đi?

Vương Hổ hậm hực xuất môn, đi tới cửa rồi lại quay trở vào, đem chân dê trên tay Mộ Phi Phàm đoạt lấy, lúc này mới lại xoay người nghiêng ngàng rời đi.

Sau khi Vương Hổ tới viện của Như Ngọc rồi, nhận được đáp án lại làm cho đầu óc hắn một trận choáng váng oán giận.

Vương Hổ nghe thấy sao lại giống y như Mộ Phi Phàm nói, cái gì mà nãi nương với nãi mụ, còn nói Mộ Phi Phàm rất ngoan độc, người đều đã chết, nàng chẳng qua chỉ mượn một cái xác mà thôi! Cho dù y có tức giận muốn trả thù, thì hướng về nàng là đủ rồi, cần gì phải đem toàn bộ sản nghiệp của cha nàng phá sập, sao còn trù tính làm cho phụ thân nàng nghiện bài bạc? Làm hại cha nàng ngay cả nữ nhi cũng đem tặng cho Mộ Phi Phàm y, không nói những chuyện này, nãi nương cũng bị y mời đạo sĩ đến giết chết! Hiện tại, người nhà của nàng chỉ có thể phiêu bạt tứ phương. Đến bây giờ, ngay cả bọn họ cũng không biết cha nương nàng đang ở phương nào.

Nhận được một đáp án như xâu chuỗi dài làm hắn đau đầu đến muốn nứt ra, Vương Hổ tự hỏi hồi lâu, cuối cùng mới miễn cưỡng hiểu được mấu chốt ân oán của hai người bọn họ.

Thật ra bọn họ đều là vì nãi nương của mình mà tranh đấu với nhau.

Mộ Phi Phàm hy vọng nãi nương của mình nhập thổ vi an, Như Ngọc hy vọng nãi nương của mình có thể sống lại.

Vì hai người kia, Mộ Phi Phàm cùng Như Ngọc tranh đấu một trận, chính là Như Ngọc thua, cho nên bị nhốt ở tại kết giới được bố trí mạnh mẽ trong viện này.

Vương Hổ thở dài, mối ân oán này nói thâm không thâm, nhưng thật rối rắm vô cùng.

Rơi vào đường cùng, Vương Hổ quyết định vẫn là giống như bây giờ thì tốt rồi, hắn không thể nhúng tay vào chuyện giữa hai người họ được, chỉ có thể dựa theo lương tâm của mình mà cố gắng chu toàn vậy.

Từ trong viện của Như Ngọc đi ra, lúc này trời đã đầy sao.

Vương Hổ ngồi ở trên núi đá nhìn bầu trời đêm đến gần người, hắn suy nghĩ sinh mệnh của nhân loại ngắn như vậy, cho dù Như Ngọc có là dịch quỷ sư đi chăng nữa cũng không thể trường sinh, vì sao bọn họ lại cam tâm lưu giữ loại cừu hận tràn đầy khó chịu cùng nhiều cảm xúc như vậy mà sống qua ngày? Trong lúc đang suy tư, bỗng nhiên từ phía sau xuất hiện một trận âm áp, hắn nhìn lại, thì ra là Mộ Phi Phàm, chỉ

thấy y mỉm cười nhìn mình nói “Sao vậy? Tiểu lão hồ không đến trước chuồng gà ngồi chồm hổm mà lại chạy tới đây ngắm trăng sao?”

Vương Hồ hơi méo méo miệng, mơ màng nói ra suy nghĩ của mình.

Ngữ khí cùng nội dung vô cùng nghiêm túc làm cho Mộ Phi Phàm thu lại tươi cười, sau một lúc lâu mới chậm rãi lên tiếng “Có lẽ tiểu lão hồ của ta nói chuyện rất có đạo lý, chỉ là hiện tại ta vẫn chưa thể buông xuống được, có lẽ sẽ có một ngày, ta vì người mà tiêu trừ khúc mắc này đi.” Y kéo Vương Hồ dậy “Đi thôi, trời cũng đã sắp vào thu, ban đêm thật rất mát, đừng ở chỗ này để cho đông lạnh ảnh hưởng không tốt đến thân thể.”

Đêm hè đã nhanh chóng vào thu, một vầng trăng tròn treo trên ngọn cây, gió nhẹ thổi, bóng cây lung lay làm nhộn nhạo không gian yên tĩnh khắp sân vườn.

Mộ Phi Phàm nắm tay Vương Hồ, hai người bước từng bước một qua đường mòn trải đầy đá sỏi, không ai lên tiếng, trong không khí yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

Vương Hồ trộm nâng mắt nhìn Mộ Phi Phàm, tiểu tâm can của hắn càng đập mạnh không thể khống chế được: sườn mặt của Mộ Phi Phàm sao lại đẹp như vậy? Y là người, nhưng y nắm tay mình lại mạnh mẽ kiên định như vậy, ngay cả mình thân là yêu tinh cũng không có được khả năng kiên định như vậy. Còn có, trên người vì sao lại cảm thấy khô nóng, đây là xảy ra chuyện gì? Vì sao càng nhìn y trên người lại càng nóng?

Ánh mắt của Vương Hồ dần dần trở nên mê mẩn: chẳng lẽ ánh trăng có chứa pháp lực kỳ quái gì sao? Chẳng lẽ mình cũng ở trong đêm trăng tròn mà động dục giống như sói sao? Nếu không loại suy nghĩ muốn nhào vào lòng ngực của Mộ Phi Phàm là gì đây? Vì sao trong đầu thoáng hiện lên đều là hình ảnh y đối xử thật tốt với mình, hôm qua rõ ràng mình không chịu sinh hoạt vợ chồng với y, hôm nay y vẫn vì mình mà cẩn thận cắt thịt dê, còn có cổ lực đạo ôn nhu khi y vỗ vỗ mình lúc gặp xui xẻo, ngay cả thanh âm oán trách kia cũng đều hàm chứa lo lắng.....

Không! Sẽ không, mình sao có thể mới hạ phàm ngày thứ ba liền thích một nam nhân kia chứ? Ông trời ạ, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng xảy ra! Yêu tiên tiên bối, người không thể quan báo tư thù như vậy được!

Vương Hồ ở trong lòng âm thầm kêu rên, tâm tình của Mộ Phi Phàm cũng đã phát sinh biến hóa, đêm nguyệt minh phong thanh, vốn là thích hợp cho chuyện khanh khanh ta ta, ai nào biết giữa y và tiểu lão hồ ngay cả khanh khanh ta ta cũng không có, chính là nắm tay nhau sóng vai bước đi như vậy mà thôi, cảm giác ấm áp hạnh phúc đã dâng lên trong lòng.....

Mộ Phi Phàm muốn đọc vài bài thi thư, cuối cùng mới tự cảm nhận được đây là cảnh giới hoàn mỹ vô thanh thắng hữu thanh.

Làm sao đây? Đường như càng lúc càng không thể khống chế được, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ khi đi đến Cảnh Lan Viện, y sẽ đem tiểu lão hồ ăn sạch vào bụng mất.

Nghĩ đến Vương Hồ đối với tính sự10 sợ hãi, Mộ Phi Phàm không khỏi đối với dục vọng càng ngày càng dâng tràn của mình mà cảm thấy hoảng loạn, ai ngờ vừa cúi đầu nhìn thấy Vương Hồ cũng đang nhìn mình, đối diện ánh mắt mê ly của hắn, lập tức thấy yêu cầu của thân thể dựng lên.

Tính sự: chuyện tình dục

Trời mới biết Mộ Phi Phàm có bao nhiêu suy nghĩ muốn lập tức ôm lấy hắn trở về Cảnh Lan Viện mà cưỡng bức tiểu yêu tinh đơn thuần ngốc nghếch này. Nhưng y lại chỉ hít thở thật sâu mấy hơi, cuối cùng lấy tay che lại ánh mắt của Vương Hồ, trầm giọng nói “Tiểu lão hồ, ta thực thích người, cũng rất muốn người, nhưng mà ta càng thích người, lại càng không muốn để cho người tương lai phải hối hận, nếu người hiểu rõ, nếu..... người không yêu ta, thì ngàn vạn lần..... đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, như vậy ta sẽ không khống chế được, người..... hiểu chứ?” Lúc nói ra, trong lòng y tràn ngập chờ mong.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Hồ vẫn thủy chung im lặng, phảng phất như đã mấy năm, mới thấy hắn dứt khoát xoay người, nhẹ giọng nói “Cảm ơn người, Mộ Phi Phàm, ta sẽ cảm kích tấm lòng của người.”

Nói xong hắn thoát ra cái tay đang nắm chặt của Mộ Phi Phàm, thoáng do dự, cuối cùng vẫn không quay đầu lại chạy về phía Cảnh Lan Viện. Ở đằng sau hắn chính là Mộ Phi Phàm với con ngươi tràn đầy thất vọng.

8. Chương 8

Ngày cứ như nước chảy chậm rãi trôi qua.

A, có lẽ dùng nước chảy để hình dung cũng không chuẩn xác lắm, hắn là nên dùng như đại dương để hình dung cuộc sống sau hôn nhân của Mộ Phi Phàm cùng Vương Hổ — cuộc sống của bọn họ tuy rằng ngoài mặt thì yên bình êm ả, nhưng ở bên trong luôn luôn có gì đó mãnh liệt bành trướng.

Tóm lại, Mộ Phi Phàm vẫn là Mộ Phi Phàm, đối với Vương Hổ vẫn sẵn sàng, yêu thương một chút cũng không thay đổi, vả lại có khuynh hướng càng ngày càng sâu sắc. Còn Vương Hổ thì ở giữa việc tiến hay lui mà vùng vẫy dữ dội, càng vùng vẫy hắn lại càng phát hiện nguy hiểm chính mình có thể bị hãm sâu vào vùng bùn không thể rút ra được.

Có phải Mộ Phi Phàm đã biết chuyện gì rồi không, nói chung sau ngày ăn xong con dê nướng, Mộ Phi Phàm mỗi bữa cơm đều chuẩn bị cho hắn hơn mười cân thịt chưng, thịt nướng, thịt hầm, thịt quay..... ăn đến thân thể vốn gầy yếu của Vương Hổ cũng dần dần đầy đặn hơn, nhưng mà khoảng cách để trở thành khối cầu vẫn còn rất xa.

Ở phương diện này, hắn xác thực được trời ưu ái nhiều.

Vương Hổ cực kỳ hoài nghi, Mộ Phi Phàm có phải đã nhìn thấu thân phận của mình hay không, cho nên y dự tính đem mình nuôi thành khối cầu, như vậy một khi y tìm hòa thượng hay đạo sĩ đến hàng yêu, mình liền ngay cả tay chân đều duỗi không ra, đừng nói tới phản kháng giãy dụa?

Hắn đem suy nghĩ của mình nói cho Như Ngọc nghe, ngay lập tức khiến cho Như Ngọc cùng Hoa Chi cười đến ngã ra giường.

Hoa Chi cười đến lăn ra trên mặt đất thở hổn hển từng cơn nói “Tiểu lão hồ..... người..... người yên tâm đi, gia cho dù..... muốn hàng người, cũng tuyệt..... không dùng..... loại biện pháp ngốc đến như vậy đâu, người đừng bởi vì..... y đối với người tốt liền nhận định y là người tốt, y nếu..... đối với người sử dụng mưu kế, một ngàn người..... như người..... cũng sẽ bị y ăn sạch sẽ.”

Tuy rằng Vương Hổ đối với loại lời nói vũ nhục trí tuệ mình như vậy phi thường bất mãn, bất quá biết Mộ Phi Phàm không có đối mình tính kế, hắn vẫn thực vui vẻ.

Hắn cũng không biết sao lại như thế, hiện tại quả thực không dám gặp Mộ Phi Phàm, mỗi lần cùng y ở bên nhau, sẽ không tự chủ được muốn y đối xử tốt với mình, thậm chí rõ ràng lúc đó là ban ngày, hắn tình cờ ngồi bên cạnh Mộ Phi Phàm, yên lặng nhìn y viết chữ, xem sổ sách và gì gì đó, trong lòng hắn đều nhanh hiện ra đồng cung đồ đã từng xem qua khi ở trên núi, lại còn tự đem khuôn mặt của đôi nam nam kia đối thành mình cùng Mộ Phi Phàm.....

Chuyện này khiến hắn cực kỳ sợ hãi: chẳng lẽ tính tình của hắn lại bạc nhược như vậy sao? Chẳng lẽ hắn so với sói đêm trắng tròn còn胆小 hơn sao? Nếu không vì sao sói nhà người ta tốt xấu gì cũng chỉ đêm trắng tròn mới động dục, mà hắn cũng không kể trắng tròn hay khuyết, thậm chí không kể ngày hay đêm, chỉ cần nhìn thấy Mộ Phi Phàm, trống ngực liền tăng nhanh, khuôn mặt cũng phồng hồng, thân mình thì cứ muốn dựa về phía y, lại còn khát vọng y ôn nhu đối mình làm chuyện kia chứ?

Đang lúc Vương Hổ phát hiện kiểm chế cùng đè nén hết lần này đến lần khác chỉ có thể khiến mình càng ngày càng thích Mộ Phi Phàm hơn, rất sợ nhất thời không khống chế được liền đem bản thân dâng đến miệng người ta, lão hồ tinh cuối cùng dừng cảm đưa ra quyết định — hắn phải chạy trốn!

Đúng vậy, hắn chính là phải chạy trốn!

Vương Hổ quyết định chạy trốn tới tòa núi thanh tú kia, vượt qua năm năm, sau đó trở về cùng nhóm hảo bằng hữu phi tiên.

Chỉ cần không cùng Mộ Phi Phàm gặp nhau, hẳn rất nhanh sẽ quên Mộ Phi Phàm thôi!

Vương Hổ trong lòng kiên định như vậy.

Đúng vậy, cùng Mộ Phi Phàm gặp nhau chẳng qua là việc ngoài ý muốn mà thôi, sao có thể dùng đạo hạnh ngàn năm cùng con đường phi tiên của mình ra đánh đổi? Cho nên lão hổ tinh âm thầm hạ quyết định, hẳn liền ngầm chọn ngày tốt để chạy trốn, nhất định phải chọn một ngày mà mọi chuyện đều phải thuận lợi, cần phải một lần liền trốn thành công — mãi đến thật lâu thật lâu về sau, lão hổ tinh đơn thuần cũng không nghĩ ra, mình rõ ràng đã chọn ngày tốt mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng cơ sao chuyện chạy trốn lại hỏng chứ? Chẳng những mất đi cơ hội chạy trốn, bị thất thân, còn..... mất luôn cả tâm can.

Mới nói liền tới rồi, buổi sáng hôm nay là ngày mà Vương Hổ chọn để chạy trốn, vừa khéo Mộ Phi Phàm đi ra ngoài xã giao, một đêm rồi chưa về.

Vì thế Vương Hổ dậy thật sớm, đến chuồng gà xách hai con gà, lại vào trong ao bắt hai đôi uyên ương, ở trong viện túm một đôi tiên hạc vừa mới tỉnh ngủ, cột lại bao hành lý so với hẳn còn muốn lớn hơn.

Tiên hạc, gà còn có uyên ương bởi vì đôi mắt chính là lão hổ tinh cho nên sợ tới mức ngay cả thanh âm cũng không có, giống y như phàm mã gặp Tôn Ngộ Không. Đương nhiên, con ngan dũng cảm kia là ngoại lệ, cho nên Vương Hổ vẫn cứ có chút luyến tiếc, vẫn không thể không đem nó theo.

Lúc này đây, vạn sự sẵn sàng!

Vương Hổ vác một bao hành lý lớn trên lưng đi ra khỏi Cảnh Lan Viện, trên đường lén lút núp sau cây cối hoa cảnh ở trong viện chuẩn về phía đại môn.

Đang kỳ quái sao lại thuận lợi như vậy, ngay cả bóng một người hầu cũng không thấy, rút cuộc đến lúc cách đại môn còn có mấy trăm thước, hẳn liền dừng bước, đem thân mình dấu ở sau một gốc cây cổ thụ trăm năm, lén lút lộ đầu ra nhìn.

Quả nhiên, mọi chuyện này giờ diễn ra thật có chút không hợp lý.

Vương Hổ kinh ngạc nhìn thấy Như Ngọc ở trước cửa tào nhã bước đi, còn có Hoa Chi dường như đang hưng phấn vô cùng.

Quái lạ, các nàng không phải bị nhốt ở trong viện sao? Vì sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ Mộ Phi Phàm hảo tâm thu hồi kết giới sao? Cũng không giống, tuy rằng Như Ngọc tỷ tỷ biểu tình dường như rất bình tĩnh, nhưng sát khí ở trong mắt kia chính là không thể qua mặt được lão hổ tinh hẳn.

Chợt nghe một tiếng “cót két”, đại môn mở ra, thanh âm lãnh liệt của Mộ Phi Phàm truyền đến “Người đâu, lúc này mà còn dám lười biếng” Lời nói của y còn chưa xong đã bị tắc nghẽn, Vương Hổ thấy thần sắc vô cùng kinh ngạc ở trên mặt y, sau đó hẳn nghe thấy Như Ngọc cười khanh khách, dùng thanh âm vẫn ôn nhu như trước nói “Mộ công tử, biệt lai vô dạng. Người không cần giận đám người hầu, bọn họ thực rất tận tâm với cương vị, chẳng qua ta nghĩ có một số việc không cần thiết dọa đến bọn họ thì hơn, cho nên giúp tất cả họ vào chủ ốc, chỉ sợ hiện tại nơi này ngoại trừ ba chúng ta ra, khắp phủ không có lấy một người thanh tĩnh.”

Vương Hổ bất mãn nghĩ trong bụng: ai nói không có người thanh tĩnh hả? Chẳng lẽ ta không phải là người sao? Á, ta xác thực cũng không phải người, ta là một lão hổ tinh.

Giác ngộ thân phận của mình, bất mãn đối với Như Ngọc về điểm này đều tiêu tán, hiện tại hẳn lại tương đối tò mò Như Ngọc rốt cuộc là muốn làm gì?

Về mặt kinh ngạc của Mộ Phi Phàm rất nhanh biến mất, nhưng mà sắc mặt lại nhanh chóng trầm xuống.

Y ung dung xoay người lại đóng cửa, dùng thanh âm lãnh liệt đến bình tĩnh không dậy nổi một tia gợn sóng hỏi Như Ngọc “Cuối cùng người cũng thoát ra được, là tiểu lão hổ nhẹ dạ tin lời người nói, đem máu đưa cho người phải không?”

Tên Mộ Phi Phàm chết tiết này, y sao có thể không chịu trách nhiệm lời nói của mình mà nói lung tung như thế chứ? Ta đem máu cho Như Ngọc tỷ tỷ khi nào hả?

Vương Hổ bất mãn nghĩ, ai ngờ ngay sau đó, hắn lại nghe thấy Như Ngọc khí định thần nhân nói “Đúng vậy, là tiểu lão hổ đem cho ta, Mộ Phi Phàm, hiện tại người có hối hận vì đã cưỡng chiều hắn đến vô pháp vô thiên như vậy không? Chiều đến cho phép hắn tùy ý ra vào viện của ta?”

Mộ Phi Phàm giọng điệu than thở cười khổ nói “Hối hận? Ta chỉ hối hận chiều hắn còn chưa đủ, có lẽ về sau, không còn thể cưỡng chiều hắn nữa.” Ánh mắt của y hướng về phía Cảnh Lan Viện, lưu luyến cùng thâm tình nói không nên lời “Như Ngọc, người hắn phải biết, trong phủ này, người duy nhất đối xử tốt với người chính là tiểu lão hổ, cho nên người không thể tổn thương hắn, ân oán của hai người chúng ta không cho phép người liên lụy đến hắn, hắn chính là lão hổ tinh hơi gốc.....” Nói đến đây, biểu tình của Mộ Phi Phàm lại thay đổi “Nếu người còn không đáp ứng ta chuyện này, ta thà cùng người đồng quy vu tận, người đại khái không cần hoài nghi, bản lĩnh đó ta tất phải có.”

Y..... y đã biết, y đã biết ta là lão hổ tinh!

Vương Hổ sợ tới mức nháy mắt toàn thân đã lạnh ngắt, suýt nữa ngã nhào ra ngoài, vội vàng ổn định thân thể.

Vì sao Mộ Phi Phàm có thể biết? Không, không đúng, chuyện này không quan trọng nhất, quan trọng chính là..... Mộ Phi Phàm đã sớm biết mình là một lão hổ tinh, nhưng y vì sao còn có thể đối xử tốt với mình vậy? Y không phải nên thỉnh đạo sĩ hay hòa thượng gì đó đến hàng yêu sao? Tốt xấu gì cũng phải đánh cho hắn ra nguyên hình rồi nhốt lại giống như Như Ngọc tỷ tỷ chứ! Không, không đúng, chuyện này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng chính là..... Như Ngọc tỷ tỷ sao có thể nói dối chứ? Rõ ràng mình không có đem máu cho nàng mà, nàng sao có thể nói như vậy chứ?

Đang lúc lão hổ tinh lâm vào một đồng suy nghĩ lung tung loạn xạ của mình, hắn nghe thấy thanh âm cuồng tiếu của Như Ngọc, cái loại thanh âm này hoàn toàn trái ngược với hình tượng tao nhã từ trước đến nay của nàng, tựa hồ ủy khuất cùng phẫn hận mà nàng kìm nén suốt ba năm đều theo cơn cuồng tiếu này mà phát tiết ra.

Thời điểm tiếng cười ngừng lại, hắn nghe được Như Ngọc cười lạnh nói với Mộ Phi Phàm “Mộ Phi Phàm, người cũng có ngày hôm nay, người không phải từ trước đến nay đều tàn nhẫn vô tình sao? Người không phải từ trước đến nay đều lãnh khốc trầm tĩnh sao? Không nghĩ đến người cũng có một ngày hăm sâu vào lưới tình, ha ha ha, tiểu lão hổ thật sự rất tài giỏi, rất tài giỏi, ha ha ha.....”

Tiếng cười lãnh liệt mà bén nhọn đột nhiên tắc nghẽn, Vương Hổ kinh ngạc nhìn hào quang âm u bỗng nhiên phát ra quanh thân Như Ngọc, đến cả trên người Hoa Chi cũng tỏa ra u quang màu xanh nhạt. Đạo hào quang màu đen kia trong giây lát liền hóa thành kiếm quang, quán lấy thân thể của Mộ Phi Phàm.

Trong tay của Mộ Phi Phàm bỗng nhiên phát ra huỳnh hỏa màu vàng, ánh mắt y tỏa ra hàn khí tàn khốc trước nay chưa từng có “Người vẫn chưa đáp ứng ta, nếu như người không đáp ứng, ta đã nói rồi, ta nhất định sẽ cùng người đồng quy vu tận.” Y gian nan nâng tay lên, huỳnh hỏa kia lại sáng thêm vài phần.

Như Ngọc trầm mặc nhìn huỳnh hỏa càng ngày càng sáng ngời kia, nàng oán hận nói “Đại quang minh diêm, người lại có bản lĩnh tới vậy!” Ngữ khí trở nên lạnh lẽo “Vậy người cứ trực tiếp cùng ta đồng quy vu tận là được rồi, thế thì tiểu lão hổ của người sẽ không bị ta thương tổn, còn cần chi câu hứa hẹn của ta chứ? Chẳng lẽ người lại tín nhiệm ta như vậy?”

Mộ Phi Phàm gật đầu “Đúng vậy, chỉ cần người nói, ta sẽ tin. Ta hận người không có nghĩa là ta không biết người là hạng người gì. Như Ngọc, người nên hiểu rằng, nếu không phải vì cả hai chúng ta đều chết, tiểu lão hổ nhất định sẽ rất thương tâm thì người nghĩ rằng ta nguyện ý buông tha cho người sao? Nếu trong chúng ta chỉ có một người chết đi, hẳn dù sao cũng sẽ..... ít thương tâm hơn.” Y rũ mắt xuống “Ta biết người không có khả năng từ bỏ việc trả thù ta, cho nên ta sẽ tha cho người. Dù sao người cũng đã chịu khổ ba năm, còn ta lại nhờ tiểu lão hổ mà có được mấy tháng này thật hạnh phúc, cũng không còn gì tiếc nuối.”

Như Ngọc bình tĩnh nhìn y, một giọt lệ từ cặp mắt to xinh đẹp kia chảy xuống “Không sai, chịu khổ ba năm, chưa kể nãi mụ mắt, còn có người nhà của ta bị người hại cho lưu lạc tứ xứ. Mộ Phi Phàm, người nói rất đúng, ta không có khả năng tha cho người.” Nàng bỗng nhiên siết chặt chùm ánh sáng đang không

chế Mộ Phi Phàm, nhìn y sắc mặt không còn chút máu, môi tái xanh, nàng mới sâu kín nói “Ta sẽ không thương tổn Tiểu Hồ, hơn nữa, máu này cũng không phải Tiểu Hồ cho ta. Mộ Phi Phàm, người ngàn tính vạn tính, nhưng lại tính không tới chuyện chim chóc vì tham ăn sẽ bay vào viện của ta, ta tích góp suốt ba năm, cuối cùng cũng tích đủ máu tươi để phá vỡ kết giới, cho nên chính là trời cao cho ta cơ hội báo thù, người..... đi chết đi.” Nàng cắn răng một cái, chỉ cần những oan hồn quỷ tác kia buộc chặt chút nữa, Mộ Phi Phàm nhất định sẽ chết.

Quả nhiên, nghe được lời hứa của nàng, huỳnh hỏa trên tay y từ từ giảm xuống, ánh mắt của y lưu luyến nhìn về hướng Cảnh Lan Viện, nơi đó có tiểu lão hồ đáng yêu của y, sau khi y chết, tiểu lão hồ sẽ không cần lo lắng nữa, cũng sẽ không đào tẩu nữa chứ?

Như vậy, hắn sẽ vĩnh viễn là thê tử của mình, cho dù không phải là phu phu thật sự, hắn cũng sẽ vĩnh viễn là thê tử của mình.....

Mộ Phi Phàm nghĩ đến đây, cảm thấy thỏa mãn hạnh phúc kỳ lạ.

Cứ như vậy kết thúc đi, y cảm thấy ngạt thở đau đớn, nhưng đầu óc lại vô cùng thanh tĩnh, chỉ là có chút không nỡ đối với yêu tinh ngốc nghếch đáng yêu kia, hắn thật sự không nỡ.

Ngay tại thời điểm cuối cùng, bỗng nhiên một đạo quang tiễn như sao băng từ đại thụ ở cách trăm thước bay tới, sau đó y cảm thấy cổ được thả lỏng, quỷ tác của Như Ngọc bị đạo quang tiễn này hoàn toàn cắt đứt.

Nàng kinh hãi quay đầu lại nhìn, sau đó nàng thấy được một cảnh tượng cả đời khó quên.....

Chính là Vương Hồ từ sau đại thụ nghiêng ngã lão đảo hiện thân, bao hành lý khổng lồ làm cho lưng của hắn cũng bị đè cong, lão đảo đi được vài bước, dường như mới phát hiện hành lý này thật cản trở, vội vàng tháo xuống.

Bao hành lý vừa rơi xuống đất, từ bên trong liền nhảy ra hai con gà, hai đôi uyên ương, một đôi tiên hạc, đều khanh khách xì xào vỗ cánh phành phạch chạy trốn tứ phía, cảnh tượng này thật là hùng tráng.

Mộ Phi Phàm cùng Như Ngọc đều ngây ngẩn cả người, nếu không phải đang đối mặt sinh tử, bọn họ chắc chắn cười một trận như điên. Bất quá lúc này là thời khắc quan trọng. Mà Vương Hồ sau khi tháo xuống hành lý, vẻ mặt lo lắng bay tới chỗ Mộ Phi Phàm, đúng vậy, hắn đích thật là bay tới, lập tức chắn trước Mộ Phi Phàm, lớn tiếng nói “Như Ngọc tỷ tỷ, tỷ không thể giết y.”

Bị tiếng nói làm cho bừng tỉnh, Như Ngọc một lần nữa ngưng tụ quỷ tác trong tay, lạnh lùng “Tiểu Hồ tránh ra, tỷ tỷ cùng y không đội trời chung, hôm nay không phải y chết chính là ta chết, ba năm ân oán, ta không nghĩ sẽ buông tha, nếu người cố ý ngăn cản, đừng trách tỷ tỷ không khách khí với người.”

Nàng bày ra tư thế chiến đấu, nhưng trong lòng lại bắt đầu do dự, không thể không thừa nhận, đối Vương Hồ, nàng chính là không hạ thủ được.

“Tỷ tỷ, ân oán của các người, hai bên đều có lỗi, nhưng mà lỗi đó đều không đáng chết.” Vương Hồ cuối cùng cũng có thể biểu hiện thông minh tài trí của mình, bình thường hắn luôn ồn ào làm cho người khác không hiểu được điều này “Nãi nương của các người đều đã mất rồi, sao còn phải tính toán với nhau làm gì? Nếu nhất định phải tính, Như Ngọc tỷ tỷ, người vì sao chưa từng nghĩ qua, nếu người không có chiếm đoạt thì thể nãi nương của y, những chuyện này đã không xảy ra. Tuy rằng Mộ Phi Phàm trả thù quá mức quyết liệt là lỗi của y, nhưng căn nguyên mọi chuyện không phải đều là từ người mà ra sao, người nếu muốn thoát khỏi đau khổ này, có thể cho y ném chút mùi đau khổ, nhưng người không nên giết y, y..... y là người tốt mà người cũng là người tốt, ta hy vọng hai người không ai bị thương tổn, Như Ngọc tỷ tỷ, xin tỷ, buông tha y đi.”

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Quỷ tác trong tay Như Ngọc lại tăng vọt vài phần hào quang “Nãi nương mất, người nhà gặp họa, ba năm nay không biết bao nhiêu lần bị oan hôn phản phệ cơ thể đau đớn vô cùng, sao có thể cứ như vậy mà buông tha cho y? Tiểu Hồ, nếu ta nhất quyết không đồng ý buông tha cho y thì sao? Người sẽ không vì nam nhân này mà đối nghịch với tỷ tỷ chứ, không phải người rõ ràng đã nói người không thích y sao? Không phải người rõ ràng nói y sẽ ngăn trở con đường phi tiên của người sao? Người

còn muốn cứu y sao?” Thanh âm của nàng bỗng nhiên trở nên nghiêm túc “Người có nghĩ đến hậu quả không? Người chẳng lẽ không muốn phi tiên nữa sao?”

“Ta.....” Vương Hổ bị khí thế của Như Ngọc làm cho hơi hơi dao động co rút lại, nhưng vẫn như cũ ngẩng đầu lên, giọng run run nói “Đúng..... đúng..... đúng vậy, ta..... ta..... ta không muốn..... không muốn..... không muốn phi tiên nữa.”

Thanh âm run rẩy này khiến cho người khác nhìn được trong nội tâm hắn đã trải qua tranh đấu ra sao mới nói được những lời này.

Vương Hổ quay đầu lại nhìn Mộ Phi Phàm, chỉ thấy y sớm bị cảnh tượng kinh hãi này làm cho ngây ngẩn, mắt nháy cũng không nháy mà cứ như vậy dừng ở trên người mình, trong lòng hắn bỗng nhiên cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua, không hiểu sao liền xoa dịu mâu thuẫn tranh đấu này.

Hắn quay đầu đối mặt với Như Ngọc, nhẹ nhàng nhưng tràn đầy kiên định nói “Đúng vậy tỷ tỷ, ta không muốn phi tiên nữa, nếu tỷ nhất định không buông tha cho y, ta chỉ có thể lựa chọn đối nghịch với tỷ, bởi vì ta cũng không thể buông tha cho Mộ Phi Phàm.”

Ta không muốn trốn tránh nữa, thích thì thích vậy, liền vì y trước lúc chết còn nhớ đến tình yêu đối với ta, con đường phi tiên..... ta từ bỏ. Hắn có chút bất ngờ, giờ phút này nói không muốn phi tiên thế nhưng bản thân không hề có cảm giác luyến tiếc.

Vương Hổ chậm rãi giơ tay lên, mười đầu ngón tay hiện ra quang hoa “Người biết không tỷ tỷ, lúc ta cùng các bằng hữu chia tay, từng ước định, không đến giờ phút sinh tử trước mắt không được sử dụng pháp lực, nhưng hiện tại, ta nguyện ý vì Mộ Phi Phàm mà ngoại lệ, bởi vì sinh tử của y chính là sinh tử của ta.”

Quỷ tác trong tay Như Ngọc lập lờ bất định, nhưng lại trì trệ không bắn ra, đạo hào quang màu đen kia bắt đầu bay tán loạn, đương nhiên là do oan hồn lệ quỷ hợp thành quỷ tác đã không còn kiên nhẫn sau một thời gian dài yên phận.

Như Ngọc cố gắng khống chế, một đôi mắt to xinh đẹp oán hận nhìn chằm chằm Vương Hổ. Đột nhiên nàng dậm chân, nháy mắt tất cả quỷ tác trong tay đều biến mất, nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Được, Tiểu Hổ, người có ân với tỷ tỷ, tỷ tỷ không muốn đối nghịch với người, người đã nói thích y, vậy người hãy bảo hộ y thật kỹ, nếu có một ngày, ta phát hiện người rời khỏi y, điều đó chứng tỏ là người cùng y đoạn tuyệt tình nghĩa, đến lúc đó, cũng đừng trách ta tìm y tính nợ này.”

Dứt lời, Như Ngọc kéo theo Hoa Chi, quay đầu lại liếc nhìn Vương Hổ một cái, nhẹ giọng nói “Ta sống ở tòa nhà bỏ hoang trong hoa viên Sở gia nơi thành bắc, nếu người có chuyện gì, có thể đến đó tìm ta, Hoa Chi, chúng ta đi thôi.”

Nhìn Như Ngọc cùng Hoa Chi nói đi liền đi, thoáng chốc đã rời khỏi tầm mắt, Mộ Phi Phàm vốn định bắt hai người lại, nhưng suy nghĩ một hồi liền thôi đi. Sau này ngày tháng còn dài, hiện tại y còn có việc quan trọng hơn phải làm!

Y phải đem toàn lực lưu lại tiểu lão hổ không biết nghe lời này!

Hừ, nếu không có chuyện ngày hôm nay, y thật đúng là không biết bảo bối của mình đã sớm có chủ ý chạy trốn, lại còn thuận tay mang theo gà, uyên ương, tiên hạc.....

Nhìn đến uyên ương, tiên hạc..... ở trước mắt, sắc mặt của Mộ Phi Phàm liền trở nên u ám, trong lòng thầm nghĩ: xem ra đối với tiểu lão hổ này, phải càng ngày càng quản lý chặt chẽ mới được!

Nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Mộ Phi Phàm, Vương Hổ đột nhiên nhớ đến màn biểu diễn hỗn loạn lúc nãy của mình. Hắn nhẹ nhàng từng bước từng bước lui về phía sau, rồi lại từng bước từng bước lui về phía sau nữa, không được, còn chưa đạt được khoảng cách an toàn!

Ta lui ta lui ta lui lui lui.....

“Tiếp tục lui nữa người sẽ rơi vào trong hố.” Mộ Phi Phàm lo lắng mở miệng, tiến lên giữ chặt hắn “Ta thật sự hoài nghi, rốt cuộc người làm cách nào có thể tu luyện thành tinh? Chẳng lẽ lúc người đi ra không có nhìn thấy cái hố to này sao?”

Vương Hổ nghe vậy nhìn xuống phía dưới, sắc mặt nhất thời tái xanh, chỉ thấy gà hạc các loại lúc này chạy trốn giờ này đều nằm ở trong cái hố to.

9. Chương 9

“Ai, là ai dám ở trong viện đào một cái hố lớn như vậy hả?” Vương Hổ ngoài miệng yếu giả vờ hét lên, ý đồ dời đi lực chú ý của Mộ Phi Phàm.

Bất quá chiêu này hiển nhiên là thất bại, bởi vì Mộ Phi Phàm khí định thần nhàn thản nhiên đáp “Là ta. Vốn định cho các hạ nhân ở trong này trồng một gốc cổ mộc trầm hương quý hiếm, nhưng mà hiện tại nó dường như có tác dụng tốt hơn.....” Y mỉm cười nhìn về phía Vương Hổ “À, tiểu lão hồ, người nói xem, ở trong viện chúng ta đào thêm mấy cái hố to, mặt trên trải một tầng đất mỏng rồi rắc ít lá cây có được không?”

Vương Hổ nghe vậy mở to hai mắt “Cái đó không phải là hố bẫy sao, Mộ Phi Phàm, người vì sao lại muốn ở trong phủ của mình bày hố bẫy, nơi này của người đâu có mãnh thú để săn bắt đâu.”

Vừa dứt lời, Mộ Phi Phàm liền hừ lạnh nói “Sao lại không có? Trước mắt ta không phải có một lão hồ từng thời từng khắc đều chuẩn bị chạy trốn sao, nhưng lại là một lão hồ từng thời từng khắc đều chuẩn bị mang theo động vật để chạy trốn..... Người nói phải hay không?”

Trên đầu Vương Hổ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu nhìn nhìn mấy con động vật trong cái hố kia “Chuyện này..... Mộ Phi Phàm, ta..... ta vừa mới cứu người nha, người..... người sẽ không..... nhỏ mọn như vậy..... cùng..... cùng ta tính toán mấy..... mấy con gà vịt tiên hạc đi?”

Làm sao bây giờ? Trốn đi không nói, còn trộm đồ trong phủ người ta, cuối cùng còn bị bắt ngay tại trận, không cam lòng nhất chính là hãn tự mình chui đầu ra.

“Là uyên ương, không phải vịt chết.” Mộ Phi Phàm lắc đầu cười, giờ phút này mà mình còn có tâm tình đùa giỡn.

Y một phen đem Vương Hổ ôm vào trong lòng ngực “Đáp ứng ta, sẽ không rời ta mà đi nữa được không? Ta có thể không đụng vào người, nhưng ta không thể chịu được chuyện mất đi người, tiểu lão hồ, ta không thể xem như không có chuyện gì mà thả người tự do, nếu người còn muốn chạy trốn, ta nhất định sẽ đem người xích lại..... Không, xích là không xích nổi người, ta sẽ thỉnh đạo sĩ hoặc hòa thượng lợi hại nhất đến đây, đem người vĩnh viễn nhốt ở trong phủ này, cho người mãi mãi cũng không rời khỏi ta.....”

Không đợi y nói xong, Vương Hổ đã sợ tới mức mặt trắng bệch “Mộ Phi Phàm, ta sẽ không rời người mà đi, người ngàn vạn lần không cần làm như vậy, a..... ta tuyệt đối không đi là được rồi phải không? Ô ô ô, trách không được Như Ngọc tỷ tỷ nói người tâm ngoan thủ lạt, vậy mà ta còn ở trước mặt nàng nói người là người tốt, ô ô ô.”

“Đã như vậy, vì sao còn muốn cứu ta? Tiểu lão hồ, người có thật cam tâm ở lại nơi này không, chuyện người vừa mới nói..... đều là sự thật chứ? Nếu là giả..... nếu như người không cam tâm, vì sao còn chạy ra cứu ta? Ta chết rồi người có thể tự do, gà vịt, uyên ương, tiên hạc này người có thể mang đi hết, có rất nhiều nơi ở tốt, người vì sao còn muốn cứu ta? Người có biết, nếu người không yêu ta, nếu có một ngày người phải phi tiên, ta đây thà rằng người không hiện thân, ta đây thà rằng làm cho người cả đời này đều nhớ rõ, có một người tên là Mộ Phi Phàm, trước lúc chết y còn vì hi vọng ái lạc của người mà bận tâm.” Mộ Phi Phàm đem trán mình tựa vào trán của Vương Hổ, mỗi một câu đều là như vậy khắc cốt ghi tâm, giống như là trong lòng y trải qua nỗi đau tiên huyết nhuộm màu mà thổ lộ ra.

Vương Hổ không nói, sau một lúc lâu hai tay hãn nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng của Mộ Phi Phàm “Bởi vì..... ta không muốn người chết.” Hãn nhẹ giọng nhưng đầy kiên định nói “Mộ Phi Phàm, người thật sự cái gì cũng biết sao? Không, người không biết, người không biết nếu người chết, ta sẽ thương tâm như thế nào, ta nhất định sẽ khóc cạn nước mắt, người từng nói nếu Như Ngọc tỷ tỷ không chết, ta sẽ ít thương tâm hơn, nhưng trên thực tế chuyện này căn bản không thể khiến thương tâm của ta giảm bớt chút nào! Người không biết, có một lão hồ ngốc không biết từ lúc nào đã bắt tri bắt giác buông trôi chính mình mà yêu người. Hãn

sở dĩ muốn chạy trốn là bởi vì hấn sợ hãi, sợ hãi tình yêu này đòi hỏi phải trả giá quá nhiều..... Chính là, những lời người vừa nói đã đánh tan những sợ hãi đó cùng một chút kiên định cuối cùng của lão hổ ngốc, vì người, hấn nguyện ý vĩnh viễn lưu lại nhân gian, vĩnh viễn lưu lại bảo hộ người cùng..... được người bảo hộ.”

Không có gì có thể so sánh với lời nói này càng khiến cho Mộ Phi Phàm mừng rỡ như điên!

Y một tay gắt gao ôm lấy Vương Hổ vào lòng ngực, thậm chí vui vẻ đến không biết nên nói gì thì tốt, chỉ không ngừng ngây ngô cười “Là thật sao? Tiểu lão hổ, người sẽ lưu lại, người cam tâm lưu lại bởi ta, ha ha, chuyện này thật là tốt quá, thật sự là tốt quá.”

Mà lão phu nhân cùng phần lớn người hầu nha hoàn bị Như Ngọc cho tiến vào chủ ốc không hề bỏ sót một màn kịch hay này, mọi người bị làm cảm động đến lệ tràn đầy vành mắt, lão phu nhân dùng khăn ra sức lau nước mắt “Ô ô ô, thật tốt quá, Phi Phàm có thể có một người như vậy bởi hấn, mặc dù ta không thể ôm tôn tử cũng có thể yên lòng nhắm mắt, ô ô ô.”

“Mộ..... Phi..... Phàm!” Vương Hổ thay đổi giọng điệu, thanh âm khó chịu từ ngực Mộ Phi Phàm truyền ra, sợ tới mức y vội vàng buông ra thân hình bị mình ôm chặt vào lòng, chỉ thấy khuôn mặt tuyết trắng của Vương Hổ đã muốn biến thành xanh mét, thở hổn hển mở lớn miệng hút không khí, chửi ầm lên “Người có biết quá kích động có thể hại chết người không hả? Ta, lão hổ tinh trải qua vô số trận ác chiến, không nghĩ tới không chết trên chiến trường, lại thiếu chút nữa chết trong lòng của ái nhân, chuyện này truyền ra ngoài, người bảo một yêu tinh thông minh như ta để mặt mũi ở đâu hả?”

Mộ Phi Phàm cố gắng nín cười, thầm nghĩ: vừa rồi không biết là ai tự thừa nhận mình là lão hổ ngốc đây?

Chẳng qua y đương nhiên sẽ không tại thời điểm này mà nói những lời sát phong cảnh như vậy, lát sau y nói “Tiểu lão hổ, người yên tâm, ta sẽ phái người tìm người nhà của Như Ngọc trở về, trả lại gia sản cho bọn họ, nếu người thích cũng có thể đi tìm nàng bất cứ lúc nào, ta thấy nàng cũng là thật tâm yêu thương người. Nàng vì người mà ngay cả cừu hận như vậy cũng có thể bỏ xuống. Ha ha, có lẽ người nói không sai, hai người chúng ta đều có lỗi, vì vậy oán hận này chính là nên để cho nó tan biến.”

Y lại nhìn về hướng chủ ốc, những người trong phủ đang yên lặng dùng ánh mắt chúc phúc dành cho mình, tâm tình bỗng nhiên tốt lên: có lẽ đây là thời điểm hưng bốn tiểu thiếp kia, đem các nàng gả cho tình nhân.

“Tiểu lão hổ, được rồi, chúng ta trở về ăn điểm tâm nào.” Mộ Phi Phàm kéo tay Vương Hổ đi về phía chủ ốc, lại phát hiện kéo một chút nhưng bất động, rồi lại kéo một thêm chút vẫn bất động.

Quay đầu lại nhìn, sắc mặt của Mộ Phi Phàm nhất thời tối đi “Tiểu lão hổ, người làm gì vậy?”

Chỉ thấy Vương Hổ lưu luyến không rời nhìn mấy con động vật trong cái hồ kia “Mộ Phi Phàm, ta..... ta bắt bọn nó đưa về rồi mới ăn cơm được không?”

“Không được.” Mộ Phi Phàm quay người của hấn lại “Người bắt chúng nó đưa về? Là đưa vào bụng của người sao?”

Không cần nghĩ cũng đoán được chủ ý của tiểu gia hỏa này “Đi, chúng ta đi chủ ốc ăn cơm, ta cũng đói bụng, cũng đã đến buổi trưa rồi, hấn là ăn cơm trưa đi.”

Vào chủ ốc, Vương Hổ đã bị lão phu nhân cùng bọn nha hoàn người hầu nhiệt liệt thân mật tiếp đón, mỗi người đều giành nhau lôi kéo tay hấn nói cái gì mà “Cảm tạ hấn bằng lòng lưu lại bầu bạn với Mộ Phi Phàm”.

Bị những tình cảm chân thành tha thiết làm cho cảm động, Vương Hổ cuối cùng cũng chảy xuống nước mắt lão hổ, vì vậy hấn không có chú ý đến phản đối thoạt tiếp theo của mọi người.

“Ô ô ô, thật tốt quá, lục phu nhân chịu lưu lại, tiền thưởng của chúng ta sẽ không bị giảm bớt.”

“Đúng đó đúng đó, đầu bếp nấu được đồ ăn mà lục phu nhân thích nhất định sẽ được thưởng nữa chứ.”

“Nhưng vậy thì bọn họ thật quá hơi rồi, các người từng thấy qua lục phu nhân chê đồ ăn chưa, chỉ cần là thịt thì vạn sự đại cát rồi, thảo nào là lão hổ tinh.”

“Đúng đó đúng đó, có điều người nói tại sao phu nhân là lão hổ tinh mà lại ngốc đến vậy chứ? Ta vốn còn sợ hấn.”

“Đúng đó đúng đó, hấn đến bây giờ một con gà cũng chưa ăn đến miếng, đúng là đáng thương, chuyện này thật tốt, trong phủ chúng ta có yêu tinh so với môn thần, cái nào được hơn?”

“Nhưng mà nhưng mà.....”

Ầm ỉ một hồi mới phát hiện mọi người trong phủ đều đang ở chủ ốc, căn bản không có ai nấu cơm.

Mộ Phi Phàm sợ Vương Hổ đói, thúc giục các đầu bếp nhanh đi nấu cơm, Vương Hổ thấy y vội vàng như vậy, liền kéo y nói “Mộ Phi Phàm, người không cần phải làm thế đâu, ta không đói bụng, đừng hung hăng thúc giục như vậy, bình thường bọn họ cũng làm không ít món cho chúng ta rồi.”

Mộ Phi Phàm ôn nhu cười nói “Tiểu lão hổ, người thật sự rất thiện lương, ta còn không biết người sao, bình thường một bữa cơm phải ăn ít nhất mười cân thịt, hôm nay lâu như vậy vẫn chưa ăn gì, sao có thể không đói?” Y quay đầu lại trừng lớn hai mắt nhìn các đầu bếp, còn đang đứng chờ tiếp theo nên làm gì, mà quát “Nhìn cái gì hả? Còn không mau đi nấu cơm?”

Các đầu bếp nhanh như chớp chạy đi, Vương Hổ ở bên đây lại tiếp tục kéo Mộ Phi Phàm nghiêm túc sửa lời lại cho đúng “Mộ Phi Phàm, ta thật sự không đói bụng, ta đã tu luyện ngàn năm, sớm tiến vào tích cốc kỳ, chúng ta ở trên núi mấy trăm năm cũng đâu có ăn cơm.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cả kinh, Mộ Phi Phàm suýt chút nữa ngã nhào, nhin không được lớn tiếng quát “Vậy người vì sao mỗi bữa đều ăn nhiều như vậy? Chạy trốn cũng không quên mang đi mấy con súc sinh kia, lại còn dùng ánh mắt thâm tình như vậy nhìn thức ăn?”

Vương Hổ hoảng sợ, nhin không được bậm môi, ủy khuất nói “Ta là vì, vì tham ăn mà thôi, ta đã một ngàn năm chưa có ăn thịt. Hiện tại bỗng nhiên nhìn thấy nhiều thức ăn như vậy, ta có thể không thâm tình sao, thức ăn đó, không có chúng nó ta không sống được tới bây giờ.”

Vừa dứt lời, người còn có thể đứng vững không được là mấy, ngay cả Mộ Phi Phàm từng ở trên thương trường trui rèn nhiều năm còn quăng luôn mặt mũi ngay tại chỗ.

Sau một trận cười ầm ầm, rất nhanh liền tới buổi tối.

Bàn ăn phong phú bày nhiều món, ăn mừng Mộ phủ từ nay về sau bình an vô sự.

Trong phủ có nhiều người đói đến lợi hại nhưng mà ăn lên cũng không bằng một phần vạn của Vương Hổ, bất quá hiện tại mọi người đều biết hấn nguyên là lão hổ nên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Người hầu trong Mộ Phủ, biết được thân phận của Vương Hổ, nhưng kỳ quái lại không hề sợ hãi, có lẽ mấy ngày qua chung sống với nhau, tính tình của hấn khiến không ai không thương, thành ra phương diện này mọi người cũng nhanh chóng tiếp nhận.

Đêm đến, Mộ Phi Phàm mang theo Vương Hổ đi về Cảnh Lan Viện, trăng sáng trên ngọn cây, không khí hòa hợp ngọt ngào nói không nên lời, Lục Bình cùng Tiểu Phàm sớm tránh đi. Chỉ còn lại hai người tay nắm tay, ai cũng không nói lời nào.

Qua nửa ngày, Vương Hổ thật sự không nhin được, túm lấy Mộ Phi Phàm nói “Đi, chúng ta mau trở về.”

Mộ Phi Phàm ngạc nhiên, y kỳ thật không muốn trở về sớm như vậy, sợ mình nhẫn nại không được liền mạnh mẽ chiếm đoạt thân thể tiểu lão hổ, cứ như vậy cùng hấn sóng vai bước đi, nắm lấy tay hấn, mình đã rất thỏa mãn, ai ngờ Vương Hổ không ngừng thúc giục.

Y thần sắc phức tạp nhìn đến tiểu đông tây không biết sống chết này, liếc mắt một cái, nhanh chóng dứt khoát nói “Ừ, chúng ta trở về.” Nói xong ôm ngang lưng Vương Hổ, trong lòng âm thầm đưa ra chủ ý, nếu tiểu lão hổ đã cam tâm lưu lại bởi mình, cùng hấn làm chuyện kia cũng là việc sớm muộn thôi, không bằng nhân lúc tình cảm còn đang nồng cháy, đem chuyện này trở thành sự thật luôn!

Nghĩ vậy Mộ Phi Phàm không hề do dự, ôm Vương Hổ nhanh chóng đi đến Cảnh Lan Viện, bởi vậy y không thấy được trong mắt của Vương Hổ đang lóe lên hào quang rực rỡ.

Đợi đi vào trong phòng, các nha hoàn cùng vú già đều biết điều mà lui ra, nhất thời trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có đôi nến đỏ thắm đang cháy bùng bùng, làm cho phòng này thêm chút không khí giống như hủ phòng.

Mộ Phi Phàm ôm Vương Hổ đi đến giường lớn ngồi xuống, vốn định nói vài câu thâm tình khẩn thiết gì đó, ai ngờ vừa cúi đầu đã thấy đôi mắt to của Vương Hổ lóe sáng, tràn ngập chờ mong nhìn y, vẻ mặt kia không cần nói cũng biết thật mê người, lập tức đem những lời chưa nói kia đánh tan.

Bộ dáng này của Vương Hổ thật kích thích đến Mộ Phi Phàm hưng hăng nói “Người này tiểu yêu tinh.” liền một tay giữ lấy đầu Vương Hổ mà hôn thật sâu, môi lưỡi chạm nhau, cảm giác ngọt ngào bắt đầu tràn ngập.

Mộ Phi Phàm chỉ tại cái miệng nhỏ nhắn đỏ ngọt ngào kia quấy rầy một lúc, Vương Hổ liền thở dốc nặng nề. Đến lúc Mộ Phi Phàm mở ra nút thắt trên áo của hắn, hắn liền bắt chước làm theo, kéo ra đai lưng bên hông đối phương.

Hai người cùng nhau ngã vào trên giường, Vương Hổ nhào vào trong lòng ngực Mộ Phi Phàm, đem gương mặt nhỏ nhắn ở trong lòng ngực đối phương ra sức cọ xát, Mộ Phi Phàm sao có thể ngờ được hắn lại chủ động như thế, qua một lúc thụ sủng nhược kinh, tình dục lại khổng chế không được, chẳng lâu sau, hai người liền khỏa thân mà lăn lộn cùng nhau, thân hình tuyết trắng cân đối của Vương Hổ càng làm nổi bật thêm dáng người vô cùng cường tráng với nước da màu đồng của người yêu.

Mộ Phi Phàm chỉ cảm thấy ái ý dâng trào cuộn cuộn, cả người khô nóng vô cùng, ngay cả làn da cũng hơi hơi phồng hồng, tựa như một đóa hoa đào nở rộ rực rỡ.

“Tiểu lão hổ, chờ..... chờ một chút, nếu không..... người sẽ phải chịu khổ.” Mộ Phi Phàm cố nén dục vọng, đứng dậy từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một hộp thuốc mỡ, thứ này là lúc y quyết định mình muốn Vương Hổ đã chuẩn bị, chính là không ngờ rằng tới tận bây giờ mới phát huy công dụng.

Lập tức lấy ra thuốc mỡ quay người lại, chỉ thấy Vương Hổ chu ra cái miệng đỏ mọng, ánh mắt mê ly, thân thể thì cứ hướng người mình mà dựa vào, hạ thể ẩn dưới bụi cỏ màu đen, thanh nha nho nhỏ kia cao cao ngẩng đầu lên. Mộ Phi Phàm kinh ngạc không khỏi nghĩ thầm, khó trách người ta nói yêu tinh tối mị, quả nhiên không sai.

Vì thế cố gắng kiềm chế dục vọng cấp thiết của huynh đệ nhà mình, y thân thủ tại nơi thanh nha phần nộn kia chậm rãi xoa nắn vài cái, tiểu thanh nha kia lập tức trương thêm vài phần, bên tai chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ êm tai của Vương Hổ “A, tuyệt..... thật thoải mái..... Mộ Phi Phàm..... ô ô ô, người..... đừng ngừng lại..... a..... thật khó chịu..... a.....”

Cuối cùng một tiếng thét ngân nga chói tai vang lên, bởi vì thanh nha kia không hề có kinh nghiệm nên dễ dàng trở thành tù binh trong tay Mộ Phi Phàm, nhanh chóng bắn ra trong tay y.

Vương Hổ cả người đều vô lực ngồi trong lòng Mộ Phi Phàm, con người trong suốt ngập nước xinh đẹp nửa mở “Mộ Phi Phàm.....” Hắn nhẹ nhàng hé ra đầu lưỡi đỏ tươi “Thật sự thoải mái, khó trách thiết nhiều yêu tinh tiền bối đều từ bỏ con đường phi tiên, tình nguyện ở lại nhân gian giữ người yêu, Mộ Phi Phàm, từ nay về sau ta cũng phải giữ người, ta nhất định phải giữ người.”

Hắn bám vào thân hình rắn chắc của người yêu, thỏa mãn cọ cọ vài cái. Nhưng một khắc sau đó liền kêu lên sợ hãi, bởi vì hắn cảm thấy được tiểu huyết ở phía sau của mình tựa hồ có cái gì chui vào.

Quay đầu lại lập tức nhìn thấy một cảnh tượng dâm mỹ, ngón tay giữa dài nhất của Mộ Phi Phàm không biết từ khi nào đã ra ra vào vào tiểu huyết của mình.

Cùng lúc đó, ở trong tràng bách lạnh lẽo của hắn giờ lại nóng như lửa, thoải mái nói không nên lời, không đợi hắn hiểu được ra đây là đang làm gì, một chân đã bị Mộ Phi Phàm nâng lên, y thâm tình ở trên môi của Vương Hổ hôn một cái “Bảo bối đừng sợ. Tuy rằng lúc đầu sẽ có chút đau, nhưng ta cam đoan, đây chính là một chuyện cực kỳ thoải mái còn hơn cả chuyện vừa rồi.”

“A? Còn có thể thoải mái hơn?” Ánh mắt tiểu lão hổ nhất thời sáng lên, Mộ Phi Phàm lại tăng thêm một ngón tay, quả thật có hơi hơi đau, bất quá cùng khoái cảm tràn ngập vừa rồi khi xuất ra, cái này căn bản không là gì.

Cho nên khi Mộ Phi Phàm nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh mông trắng nõn của hắn, ý bảo hắn ngồi lên người mình, hắn cũng thật cao hứng ngồi vào trong lòng ngực đối phương, tùy ý để cho người yêu ôm lấy thân thể trơn nhẵn của mình chậm rãi đè xuống.

“Ừm, không đúng..... Mộ Phi Phàm..... đau..... đau quá, sao lại đau như vậy?”

Vương Hổ hét thảm một tiếng, nhất thời làm Mộ Phi Phàm sợ hãi, vội vàng ngừng lại động tác, đại mãng xà trong khó hạ mới đi vào một nửa mà thôi, đau lòng vì tiểu lão hổ bảo bối là lần đầu tiên hầu hạ, y lập tức vận dụng kinh nghiệm luyện được ở nơi phong nguyệt trước đây, ổn định cánh môi mềm mại của bảo bối, một bàn tay sờ soạng đến hồng đậu dựng đứng trước ngực của tiểu lão hổ, nhẹ nhàng xoa nắn đè ép, cho đến khi nghe thấy bảo bối phát ra thanh âm rên rỉ câu hồn nhiệt tình như hỏa, lúc này mới dám tiếp tục đem cực đại huynh đệ kia chậm rãi đẩy mạnh vào trong.

Liên giống như lời Mộ Phi Phàm đã nói, đau đớn chỉ là tạm thời, yêu tính của Vương Hổ cho phép, vừa mới cần thận đưa đẩy vài lần, thân thể mẫn cảm của hắn đã cảm nhận được lạc thú trong đó.

Mộ Phi Phàm thấy hắn động tình, lập tức liền bắt đầu luật động nhanh hơn, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy thanh âm va chạm “ba ba” cùng tiếng rên rỉ “a a y nha.....” mắt hờn của tiểu lão hổ cùng với tiếng thở dốc nặng nề đầy khoái cảm của Mộ Phi Phàm.

Sau một cú đẩy, liền đem tiểu huyết kia vừa ngừng hoạt động đã nói lỏng liên tục co rút nuốt vào nhả ra, thân thể Vương Hổ lúc này đã như tơ liễu trước gió, tùy theo luật động của Mộ Phi Phàm mà lắc lư loạn xạ, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên khoái hoạt.

Giữa lúc khoái cảm tràn ngập, chợt nghe Mộ Phi Phàm rên lên một tiếng, gắt gao ôm hắn vào trong ngực, một lát sau, giống như có một luồng sóng nhiệt mãnh liệt ở trong thành bích của mình mà vỡ tung, hắn cũng sốt một chút mới tỉnh ngộ thì ra đó là dương tinh của Mộ Phi Phàm, lại bắt đầu hồi tưởng đến bộ dáng phóng đảng vừa rồi của mình, mặc dù da mặt của lão hổ tình rất dày cũng không khỏi xấu hổ lúng túng lấy hai tay che mặt lại, liếc cũng không dám liếc Mộ Phi Phàm lấy một cái.

Tâm tư lúc này của Mộ Phi Phàm chính là rất muốn làm thêm vài lần nữa, chỉ cần nhìn đến kim thương như cột trụ vững vàng không ngã ở khó hạ cũng đủ biết.

Chuyện này cũng rất bình thường, dù sao y cũng đang độ tuổi huyết khí phương cương. Bất quá y thoáng nhìn qua Vương Hổ cả người ướt đầm mồ hôi che mặt cúi đầu ghé vào trên giường, thầm nghĩ rằng tiểu lão hồ là lần đầu tiên hầu hạ, mà lần đầu tiên của nam tử so với nữ tử còn đau hơn vài phần, dù sao cũng còn nhiều thời gian, hà tất phải truy cầu thống khoái của bản thân chứ?

Nhưng mà..... ánh mắt của hắn mị lên, đây đúng là tiểu yêu tinh ngu ngốc mà, hắn chẳng lẽ không biết loại tư thế này chính là mê người nhất sao?

Vỗ vỗ mông Vương Hổ, y bắt đầu nâng khuôn mặt tiểu lão hổ lên “Được rồi tiểu lão hổ, ngươi là lão hổ tình cũng không phải dã kê tình, không phải chuyện gì đem đầu che kín đều thành mọi sự đại cát đầu, hơn nữa ngươi ở tư thế bịt tai trộm chuông này cũng..... thật..... thật đẹp, ta sẽ nhịn không được mà đem ngươi ra ăn lần nữa đó.”

Một câu làm cho Vương Hổ sợ tới mức vội vàng nhảy dựng lên, một lát sau lại giống như nhớ đến cái gì ở trên giường khóc lớn nói “Ô ô ô, ta không bao giờ phi tiên được nữa, ta vĩnh viễn mất đi cơ hội phi tiên rồi, các huynh đệ của ta nhất định sẽ cười chết ta, ô ô ô.....”

Mộ Phi Phàm lặng lẽ ôm lấy hắn, sau một lúc lâu, chờ tiếng khóc của hắn dừng lại, mới trầm giọng nói “Tiểu lão hổ, đừng buồn, tuy rằng ta không thể mời các huynh đệ ngươi đến đây ở bên cạnh ngươi, nhưng ta sẽ dành trọn đời này yêu ngươi để bồi thường cho ngươi. Cuộc đời này của ta, Mộ Phi Phàm, nếu như thay lòng đổi dạ, hãy cho thiên lôi đánh xuống, làm cho ta không được chết tử tế, hồn siêu phách tán.”

Vương Hổ thực chăm chú nghe y phát thệ xong, liền vui vẻ nhào vào lòng ngực Mộ Phi Phàm, cười nói “Mộ Phi Phàm, ngươi đối với ta thật tốt, ta không hối hận, ta không hối hận chút nào, dù sao nơi này có đồ ăn ăn không hết, cho dù pháp lực của ta đã không còn, cũng sẽ không vì mất gì đó mà ưu sầu.” Sau đó hắn cũng bắt chước Mộ Phi Phàm giơ tay phải mình lên trịnh trọng nói “Cuộc đời này của Vương Hổ nguyện

cùng Mộ Phi Phàm răng long đầu bạc, sinh tử tương tùy, nếu sai lời, làm cho pháp lực của ta mất hết, chết đói nơi đầu đường xó chợ.”

Mộ Phi Phàm cũng yên lặng lắng nghe lời thề của Vương Hổ, sau đó hai người nồng nhiệt ôm nhau. Không sai chính là nồng nhiệt ôm nhau, mà nguyên nhân chính là vì quá nồng nhiệt, cho nên dư vị kích tình qua đi lại một lần nữa ngắc đầu, Vương Hổ rút rờ nhìn về phía thân thể cường tráng của người yêu, nước miếng lại chảy ra “Mộ Phi Phàm, nếu..... nếu hiện tại ta nói chúng ta..... chúng ta làm lại chuyện tình vừa rồi một lần nữa, người..... người có thể cảm thấy ta thật đam mê không?”

Hắn hạ quyết tâm, nếu Mộ Phi Phàm nói ra lời mang ý trách móc, mình liền lập tức chui vào trong chăn đi ngủ, dù sao mình cũng là lão hổ tinh, không phải tên xà tinh lẳng lơ kia không có quan niệm trinh tiết cả ngày chỉ biết ồn ào muốn tìm người thử tư vị tình yêu.

Huynh đệ vốn bị Mộ Phi Phàm mạnh mẽ ấn xuống dưới, vừa nghe lời này, không đợi chủ tử phản ứng lại, nó đã một tiếng “cọ” nổi dậy rồi.

Mà lúc Mộ Phi Phàm phản ứng lại, y liền đem Vương Hổ hung hăng đặt dưới thân “Tiểu lão hổ, đây là người nói, không phải ta không cho người cơ hội nghỉ ngơi.” Nói xong liền vùi đầu ở cổ của Vương Hổ hết liếm lại cắn.

Một đêm này, Vương Hổ cuối cùng cũng hiểu được cái gì là họa từ miệng mà ra.

Nghĩ đến hắn đường đường là lão hổ tinh lại bị ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn, ngày hôm sau hắn căn bản là không xuống giường được, Tiểu Phàm cố tình tự mình lại đây hầu hạ hắn ăn cơm rửa mặt chải đầu, còn cười nói an ủi “Không sao cả phu nhân, lần đầu tiên đều là như vậy, khi ta tiến vào thấy người còn tỉnh, liền cảm thấy thật cao hứng, sách, nếu không sao lại nói yêu tinh mạnh hơn người chứ? Ta nhìn thấy ánh sáng trong phòng của các người — tối hôm qua nền sáng cả đêm, nếu là người khác lúc này không chừng nhiều ít phải gọi đại phu đó.”

Vương Hổ nghe thấy lời này, thẹn đến thần tình đỏ bừng “Ô ô ô, Tiểu Phàm tỷ tỷ, tỷ đừng chê cười ta mà, ta hiện tại thất lực còn nhắc lên không nổi nữa, ô ô ô, ta sẽ không bị liệt chứ? Lúc ta ở trên núi xem qua đông cung đồ nói thời điểm làm chuyện này khoái hoạt như vậy, một chút cũng không có nói đến hậu quả sau khi làm xong.”

Vừa dứt lời, mặt Tiểu Phàm cũng đỏ “Ha hã, phu nhân, chuyện này người nên đi hỏi lão phu nhân đi, ta cũng không biết điều này.”

Vương Hổ hoảng sợ “Không cần đâu, chuyện như vậy thật dọa người.” Vừa nói xong, các nha hoàn khác trong phòng cũng cười lên, Tiểu Phàm dịu hắn đứng lên vừa rửa mặt chải đầu vừa nói “Gia hôm nay đã hưu bốn vị phu nhân kia rồi, còn làm chủ gả các nàng cho chính người yêu của các nàng, của hồi môn đều do phủ chúng ta xuất ra.”

Nàng bỗng nhiên nhìn về mặt kinh ngạc của Vương Hổ ở trong gương, nửa ngày mới hé miệng nói “Lục phu nhân, không, hiện tại hắn phải gọi phu nhân, thật sự là phải cảm ơn người, ta đã đi theo gia mười mấy năm, từ ngày má Ngô mất, ta cũng chưa từng thấy qua bộ dạng vui vẻ như vậy của gia, đến cả lão phu nhân cũng vô cùng cao hứng cười toe tét, nói thẳng ra người chính là phúc tinh do trời cao phái tới đem lại hạnh phúc cho phủ của chúng ta.”

Vương Hổ thầm nghĩ: phúc tinh? Ta thấy khẳng định là người nào đó của thượng giới yêu tiên xem ta không thuận mắt, rõ ràng làm cho ta trong quá trình đi tìm đáp án gặp chuyện ngoài ý muốn, như vậy ta sẽ không thể phi tiên để đi tìm Yêu Tiên Đế mà cáo trạng!

Hắn càng nghĩ lại càng cảm thấy thật là có chuyện như vậy, bất quá cũng may mình gặp được là Mộ Phi Phàm, cũng coi như không thiệt thòi.

Mấy ngày kế tiếp, ngày trôi qua thật sự vô cùng thoải mái, Vương Hổ mỗi khi nhớ đến các huynh đệ không biết hiện đang ở phương nào, đều nhìn không được mà cảm thán không bằng tất cả mọi người tìm một người như Mộ Phi Phàm vậy vừa anh tuấn vừa có tiền, ở nhân gian trải qua cả đời, sau đó đợi đến lúc mọi người bảy tám chục tuổi còn không biểu hiện tuổi già, đem toàn bộ mọi người trong phủ mang đi Vụ Ân Sơn, thiên trường địa cửu cùng một chỗ chẳng phải tốt lắm sao, bất quá hắn cũng biết đây là chuyện không

tưởng mà thôi, tưởng tượng đến tương lai tụ họp lại ở dưới chân núi Vụ Ân Sơn, các đồng bọn khác đều phi tiên, còn lại mình trơ trọi, cũng không khỏi có chút thương cảm đau buồn.

10. Chương 10

Vốn tưởng rằng từ nay về sau chính là những ngày tháng hạnh phúc, ai ngờ không biết từ khi nào thì bắt đầu, Vương Hổ bỗng nhiên không có tinh thần. Lúc đầu Mộ Phi Phàm còn không cảm thấy gì, đến sau lại phát giác có gì đó không hợp lý, thời gian Vương Hổ ngủ mỗi ngày một gia tăng, hơn nữa trước kia mỗi bữa đều ăn đến mười cân thịt, gần nhất cũng giảm mạnh chỉ còn năm cân.

Mộ Phi Phàm cực kỳ lo lắng, hỏi Vương Hổ, hẳn lại chính là bức bội phát phát tay nói “Sợ cái gì, ta là lão hổ, lão hổ sao có thể sinh bệnh, chỉ là gần đây có chút mệt mỏi mà thôi, hừ, nhất định là do buổi tối người ‘vận động’ quá mức kịch liệt, hại ta không thể nghỉ ngơi đàng hoàng. Mới thành ra như vậy.”

Vương Hổ nói như vậy, Mộ Phi Phàm cũng không có biện pháp, trời đất chứng giám, y thật sự chưa từng cảm thấy mình quá mức điên cuồng trong chuyện này, nhưng nếu tiểu lão hổ đã chỉ ra, vả lại bệnh trạng của hắn là vừa mới phát sinh, y thăm nghĩ trong lòng: hay là lão hổ tinh cùng xà tinh, hồ ly tinh không giống nhau, bản tính vốn không phóng đảng, nên ngay cả chuyện bình thường như vậy cũng không chịu nổi sao? Vì thế Mộ Phi Phàm quyết định về sau mình nhất thiết không được tùy hứng làm bậy, chỉ nên mỗi đêm một lần, không được đòi hỏi nhiều hơn nữa.

Nhưng mà có ai ngờ khi trời tối, chính là Vương Hổ bổ nhào vào trên người y, sao có thể trách y không biết không chế?

Đến một ngày, tại bữa ăn nọ, lão phu nhân, Mộ Phi Phàm, Vương Hổ cùng nhau ngồi xuống ăn cơm trưa chung, mẫu tử hai người đều động đũa, lại chỉ thấy Vương Hổ chính là miễn cưỡng nhìn nhìn trên bàn, không khỏi thở dài, cuối cùng ai oán liếc nhìn Mộ Phi Phàm một cái, dường như rất không tình nguyện cầm lấy chiếc đũa gắp một lá cải dầu bỏ vào miệng.

Chuyện này thật làm cho mọi người kinh hách chết đi được, có bao giờ thấy lão hổ ăn qua rau cải đâu?! Chuyện này thật quá sức tưởng tượng! Ai ngờ Vương Hổ chẳng qua là ăn một miếng cải dầu đã chạy ra ngoài đứng nôn không ngừng. Làm cho Mộ Phi Phàm đau lòng, lên tiếng thúc giục mọi người đi mời đại phu đến.

Hoảng loạn hỏi thăm, Mộ Phi Phàm chợt thấy mẫu thân ngăn mình lại, nói với nha hoàn của bà “Đem trái nho hôm nay mới mua đưa cho tiểu lão hổ dùng thử đi.”

Mộ Phi Phàm gấp đến độ dặm chân, nói với mẫu thân “Nương, sao nương lại hồ đồ thế, tiểu lão hổ là lão hổ tinh, có thể nào lại ăn trái nho, nương thấy hắn ngoại trừ thịt đã từng ăn thứ khác chưa? Vả lại sao nương ngăn không cho ta đi tìm đại phu, nương..... ai, nương rốt cục là muốn làm gì....”

Lời còn chưa dứt, Mộ Phi Phàm đã bị lão nương nhà mình gõ một cái “Hỗn tiểu tử, ngươi thì biết cái gì? Lúc này đại phu có thể mời đại sao? Ngươi cũng không cần hoảng, lúc ta mang thai ngươi, triệu chứng nôn ọe so với hắn còn lợi hại hơn.”

Một câu nói tựa như sét giữa trời quang, chấn động đến Mộ Phi Phàm cùng đám người Lục Bình đều trợn mắt há mồm.

Vương Hổ vừa mới nôn xong, nghe thấy lời này, lại ho khan vài tiếng, ngay lập tức nhảy dựng lên nói “Lão phu nhân, ngài đừng nói bừa, ta là công lão hổ, không phải mẫu, sao có thể mang thai hài tử, ngài ngài ngài..... có phải muốn ôm tôn tử đến điên rồi không?”

Lão phu nhân bất mãn giữ chặt hắn nói “Ngươi nhảy gì mà nhảy? Nếu có thật không phải rất tuyệt vời sao? Chẳng lẽ ta còn không biết ngươi là nam nhân sao? Nếu không phải ngươi là yêu tinh, ta có lẽ còn sợ hơn ngươi nữa kia.” Nói xong đã thấy nha hoàn kia đem trái nho lên, nàng đưa tới trước mặt Vương Hổ nói “Nhìn xem, có muốn ăn không, ta sáng này đã thử một trái, chưa đến rằng thiếu chút nữa cũng muốn rớt ra.”

Vương Hổ vừa nhìn thấy trái nho màu tím óng ánh, thì cảm thấy tâm đã muốn hướng tới đó, lại nghe lão phu nhân nói thứ này thực rất chua, nước miếng liền bắt tri bắt giác chảy ra. Một phen tóm lấy hai trái bỏ vào trong miệng, sau đó mặt mày hớn hở nói rằng hương vị rất hảo, cuối cùng đem cả khay đoạt lấy, từng trái từng trái ăn hết.

Mộ Phi Phàm cùng đám người Lục Bình, Tiểu Phàm bất khả tư nghị nhìn hắn ra sức ăn lấy ăn để trái nho, bỗng nhiên Lục Bình thì thào ra tiếng “Mẹ ơi, ta còn nghĩ phu nhân chỉ có thời điểm đối mặt với gà vịt ngan mới có thể chảy nước miếng chứ.”

Vừa dứt lời, chợt nghe lão phu nhân ở đó hân hoan vô cùng nói “Được rồi, Lục Bình, người mau phái người đi thỉnh Phùng lão đầu đến, hân hiểu biết sâu rộng, lại cùng nhà chúng ta có giao tình, sẽ đỡ bị hù dọa, nếu thỉnh người khác, chỉ sợ không dọa điên thì cũng hù chết người ta thôi.”

Nói xong quay đầu lại thấy nhi tử hầy còn ở đó mà ngẩn người, nàng không khỏi lắc đầu, dùng sức vỗ bả vai Mộ Phi Phàm “Nhi tử ngốc của ta, người sắp làm cha, còn ở đó đứng ngây ngốc làm gì, không mau đem tiểu lão hổ đỡ vào phòng cho ta, từ giờ trở đi hân chính là vận mệnh của nhà chúng ta, ai cũng không được chọc hân có biết không?”

“Thật..... thật sự có bảo bảo sao?” Mộ Phi Phàm vẫn không thể tin được, quay đầu lại hỏi nương của y, đã thấy lão phu nhân mỉm cười gật đầu nói “Chắc tám chín phần.”

Y lúc này mới như ở trong mộng bước ra.

Chợt nghe phía sau truyền đến tiếng rống to “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, ta là công, công....” Nhìn lại thấy Vương Hổ đứng ở đó mà dậm chân. Sợ tới mức y một bước dài vọt ra ôm lấy lão hổ bảo bối, một bên thì thào nói “Bảo bối của ta, tổ tông của ta, người hãy cẩn thận một chút cho ta, nếu mà động thai khí thì không tốt đâu.” Dứt lời liền nhanh chóng ôm lấy hân, trở lại phòng ngủ, đặt lên giường, cũng không quản Vương Hổ tay dẫm chân đá.

Ở trong đây đang loạn xạ cả lên, chợt nghe người báo “Phùng thần y đến rồi.”

Mộ Phi Phàm lên tiếng thúc giục mau chóng mời vào. Khắc sau, Phùng thần y mang theo rương thuốc, thần sắc bình tĩnh tiêu sái tiến vào, thấy Vương Hổ nằm ở trên giường khí thế bùng bùng trừng mắt nhìn mình, trời sanh tính tình hòa hảo không khỏi nở nụ cười nói “Ai nha, phu nhân làm sao vậy? Lão phu là đến chẩn bệnh cũng không phải đến để chết.” Vừa nói vừa buông xuống rương thuốc, đưa tay bắt lấy mạch đập của Vương Hổ, trong nháy mắt, vẻ mặt tươi cười của lão liền biến mất, kinh hãi nhìn Vương Hổ, không nói được nửa chữ, cả người đã sợ tới mức trượt ngồi xuống đất.

Mộ Phi Phàm gấp đến độ muốn đánh người, một phen kéo Phùng thần y trầm giọng quát “Tiểu lão hổ rốt cuộc là thế nào? Hân..... hân có chuyện gì sao? Ai nha, người không cần run rẩy như vậy, thật mà nói thì hân là lão bà của ta cũng không phải lão bà của người, xin người đó khẩn trương cái gì hả?” Vừa nói vừa xách Phùng đại phu lên như đang xách gà con.

Phùng đại phu thâm nghĩ: nếu là lão bà của ta, lão phu mới không khẩn trương như vậy.

Lão một tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lại bắt mạch của Vương Hổ, rồi nói “Công tử chó sốt ruột, cho phép lão phu xem lại, xem lại.”

Lại qua một khắc, Mộ Phi Phàm thật sự không kiên nhẫn “Người cuối cùng đã xem xong chưa hả? Tiểu lão hổ rốt cuộc là thế nào? Ta thấy bình thường người chẩn bệnh cho nương ta rất mau mà, sao lúc này lại lằng nhằng như vậy?”

Vừa dứt lời, Phùng đại phu liền ngẩng đầu lên, vẻ mặt không tự nhiên nhìn Mộ Phi Phàm, ập a ập ứng nửa ngày mới bỗng nhiên cầm chắc ngẩng đầu lên, giống như đem hết thấy ra đặt cược nói “Mộ công tử, lão phu không biết nên chúc mừng người hay là thông cảm người, cho nên không biết phải nói như thế nào cho tốt, tóm lại, phu nhân đây là có hỉ mạch, ai, lão phu mặc dù không dám tự nhận là thần y, nhưng hỉ mạch này là tuyệt đối không chẩn nhầm, chính là lão phu nghi ngờ, phu nhân rõ ràng là nam.....”

Không đợi lão nói xong, Mộ Phi Phàm đã vui mừng không kiềm chế được ngồi xuống bên cạnh Vương Hổ đang trợn mắt há mồm, ngẩng đầu hung tợn liếc mắt nhìn lão nói “Nghi ngờ cái gì, chưa từng thấy qua nam nhân sinh hỉ tử sao?”

Phùng đại phu nghiêm túc gật đầu nói “Công tử nói không sai, lão phu thật chưa từng thấy qua.”

Một câu còn chưa nói xong, Vương Hổ sau một hồi ngần người, đột nhiên nhảy dựng lên nhào về phía Phùng đại phu đáng thương, một bên hét lớn “Người người người người..... người đúng là mông cổ đại phu¹², người mở to hai mắt mà nhìn cho rõ, ta là công..... không đúng, ta là nam nhân, không hơn không kém chính là nam nhân, người vậy mà cũng dám nói ta mang thai hài tử.....”

Mông cổ đại phu: đại phu ngu dốt

Vương Hổ tức giận âm ỉ kêu muốn đi đánh Phùng đại phu, Mộ Phi Phàm sớm ngăn hấn lại, cẩn thận khuyên bảo dỗ dành, lại nói Phùng đại phu kia cũng không phải loại người biết nhường nhịn người khác, hơn nữa vô số lần lão đến Mộ phủ, cùng Vương Hổ cũng có tiếp xúc, huống hồ y thuật của lão cao minh, chưa bao giờ có người dám can đảm ở trước mặt lão nói lão là mông cổ đại phu, bởi vậy liền chỉ vào mũi Vương Hổ nói “Hỉ mạch này của người đã có hai ba tháng, cho dù thật sự là mông cổ đại phu cũng không thể chẩn nhầm được.”

Mới vừa nói xong, Vương Hổ bất thành linh nhào đầu tới, tức giận há mồm cắn vào ngón tay đó của lão, đau đến Phùng đại phu kêu to lên, nhất thời trong phòng ngổ hỗn loạn thành một đồng.

Bất qua, cho dù Vương Hổ có như thế nào không thừa nhận chuyện này là thật thì lão phu nhân cùng Mộ Phi Phàm sớm đem hấn gióng như thần mà hầu hạ.

Lại qua hai tháng, bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy được bụng Vương Hổ đã phình lên một chút, đến ngay cả chính Vương Hổ cũng không tìm ra được lý do thay mình cái lại.

Hắn càng nghĩ càng buồn bực, thầm nghĩ mình là công lão hổ sao lại mang thai hài tử chứ, chẳng lẽ bởi vì lúc trước không có nghiêm túc xem qua tu yêu điển tịch, cho nên bỏ sót cái gì?

Cũng may một ngày này, Như Ngọc bỗng nhiên đến đây, Vương Hổ liền cầu nàng phái các quỹ sai dịch mang hai bản về đây, lập tức tỉ mỉ xem qua, không khỏi sắc mặt biến đen.

Hóa ra vài tờ ghi chép cuối cùng trong thư có ghi lại: sau khi tu yêu được một ngàn năm, trước khi phi tiên, vô luận công mẫu yêu tinh, đều có khả năng thụ thai, nếu cùng người giao hợp chẳng những tổn hao đạo hạnh và khó khăn trong việc phi tiên sau này, vả lại một khi lưu dương tinh của nam nhân trong cơ thể sẽ phát sinh biến hóa, thai nghén hài tử.

Đợi sau khi sinh hạ hài tử, toàn thân pháp lực cùng đạo hạnh cũng sẽ tổn hao mấy phần, nếu không cẩn thận thì công sức tu hành khổ luyện cùng việc phi tiên cũng không cần nghĩ tới nữa.

Vương Hổ lúc này hối hận cũng không kịp nữa, mình thật là không phải, sót cái gì không sót, thế nhưng đem cái này ra mà sót!

Hơn nữa các tiền bối lúc trước chỉnh sửa điển tịch này cũng không phải nên đem chuyện đại sự như vậy ghi rõ ở phía trước a, sao có thể ghi chép ở trong một xó chứ?

Hay là các tiền bối cố ý làm như vậy, chỉ vì trừng phạt bọn họ không chịu nghiêm túc đọc sách tu yêu sao?

Nhưng hiện tại hết thấy đều đã muộn, Vương Hổ ảo não nhìn về phía Như Ngọc cùng Hoa Chi, thấy vẻ mặt, dáng vóc tiêu tụy của các nàng nhìn chăm chăm vào bụng mình, trong mắt thì lóe lên hào quang hưng phấn so với hắn còn biểu hiện muốn làm mẹ hơn.

Thật lâu sau Như Ngọc mới đứng lên, bắt lấy tay Vương Hổ nói “Tiểu Hổ à, chuyện này thật sự là quá tốt, tỷ tỷ cả đời cũng là không gả được cho nam nhân nào, cũng không có được bảo bảo để mà yêu mà chiều, nhìn nó từ từ lớn lên, không thể xem như nữ nhân được, hiện tại thì tốt quá rồi, người sinh hạ bảo bảo, gọi ta một tiếng can nương cũng không phải là quá.....”

Chưa nói xong, Hoa Chi ở bên cạnh đã la lên “Đúng vậy đúng vậy, tiểu thư là can nương, ta chính là can di, ha ha, thật tốt quá thật tốt quá.”

Chợt nghe ngoài cửa một thanh âm già nua vui vẻ xa xa nói “Hay, chủ ý này rất hay.”

Ba người nhìn lại, hóa ra là lão phu nhân được bọn nha hoàn đỡ lại đây, Như Ngọc mặc dù cùng Mộ Phi Phàm có oán, nhưng cùng mẫu thân y từ trước đến nay đều không có hiềm khích, vội vàng đứng dậy vén

áo thi lễ, chợt nghe lão phu nhân ha hả cười nói “Ngồi, đều ngồi xuống, ai nha, hài tử Như Ngọc này trở mã càng ngày càng đẹp ra. Lão thân nghe nói, người từ nơi nào mang thư mang thai đến cho Tiểu Hổ phải không?”

Vương Hổ nghe được hai chữ “mang thai”, sắc mặt hoàn toàn biến đen, Như Ngọc lại nhếch miệng cười, gật đầu nói “Đúng vậy, lão phu nhân, là tu yêu bí kíp, trên đó có nói tiểu lão hổ là thật mang thai, cho nên lão phu nhân người cứ yên tâm.”

“Yên tâm yên tâm, ta yên tâm” Lão phu nhân tùm tùm cười ngồi xuống, để sát đầu vào Như Ngọc nhỏ giọng nói “Như ngọc à, trên đó có nói, tiểu lão hổ mang thai hài tử này, là sẽ sinh hạ một tiểu hài nhi hay là sinh hạ một tiểu lão hổ hài nhi hay không?”

Như Ngọc thoáng nhìn qua lão phu nhân, cười nói “Sinh hạ tiểu lão hổ.”

Lão phu nhân “A” một tiếng, sắc mặt lập tức có chút trắng bệch.

Nàng bật cười nói tiếp “Còn không hù chết lão nhân gia người sao? Người an tâm, Tiểu Hổ đang ở hình dạng gì thì sẽ sinh hạ ra hình dạng đó, sẽ là một tiểu gia hỏa, Tiểu Hổ là hình người, hài tử ở trong bụng cũng đã bốn năm tháng, tuyệt đối sẽ không sinh ra một Tiểu Hổ tể13 đâu.” Vừa nói vừa cười không ngừng.

Hổ tể: cộp con

Lão phu nhân giả vờ giận dữ nói “Người đó, đứa nhỏ này thật là cũng học thói xấu, nhưng lại lừa gạt lão nhân gia ta đây.” Nói xong lại nghĩ nghĩ “Ai, kỳ thật nếu sinh ra Tiểu Hổ tể, ta cũng sẽ không bị hù chết, tiểu đông tây lông xù kia cũng thật đáng yêu, chẳng qua là..... là, người nghĩ đi, hài tử của Phi Phàm là một lão hổ, chuyện này..... chuyện này làm sao có thể truyền ra ngoài.”

Như Ngọc, Hoa Chi vừa cười vừa đứng lên, quay đầu lại nhìn về phía Vương Hổ, đã thấy hẩn tựa ở bên giường, đúng là ngay cả tức giận hay hứng thú đều dậy lên không nổi.

Nguyên do bởi vì Vương Hổ cho nên năm mới ở Mộ Phủ cũng không quá rình rang.

Vì biết rõ tiểu lão hổ thích náo nhiệt ồn ào, mà nay lại nhốt hẩn ở trong phòng yên tĩnh an thai, đây căn bản là chuyện cực kỳ khó khăn, vì thế toàn bộ nha hoàn cùng vú già đều được huy động cả lên, Mộ Phi Phàm càng không cần nói, mỗi buổi tối đều là do y đứng canh gác.

Năm mới náo nhiệt, mọi người chia nhau đi ra ngoài không nói, liền tiểu lão hổ thể nào cũng phải nhảy nhót khắp nơi lợi dụng sơ hở tụ tập giúp vui. Bởi vậy năm mới ở Mộ phủ trôi qua thật lạnh lẽo yên tĩnh, buổi tối giao thừa, Mộ Phi Phàm còn chuẩn bị riêng vài cái chăn đệm lớn đặt trên người Vương Hổ, e sợ tiếng pháo làm kinh động hài tử trong bụng Vương Hổ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, bụng Vương Hổ càng lúc càng lớn, ngẫu nhiên có một buổi chiều, lúc hai người ôm nhau mà ngủ, Mộ Phi Phàm bỗng nhiên cảm thấy trên bụng bị đá nhẹ một chút, tiếp theo Vương Hổ oai oái kêu lên, y trong lòng cảm thấy kỳ quái, là mình bị đá, như thế nào tiểu lão hổ lại kêu lên?

Mãi đến khi nghe Vương Hổ ở một bên kinh hoàng kêu to, nói gì “Nó động, Mộ Phi Phàm, làm sao bây giờ? Nó không phải là muốn đi ra chứ? Nó ở bên trong động đây.” Y mới tỉnh ngộ thì ra là bảo bảo động, không khỏi lập tức luống cuống lên, vội vàng kêu bọn nha hoàn ở đang nghỉ ngơi ở gian ngoài đi thỉnh bà mụ, không ngừng la hét Vương Hổ phải sinh.

Làm cho trong phủ nhất thời loạn cả lên, bọn nha hoàn chạy ra ngoài, Vương Hổ ở trên giường vẫn kêu lên oai oái, nói phải làm sao bây giờ, phải sinh làm sao bây giờ?

Mộ Phi Phàm thì ngồi trên giường, vẻ mặt đầy chờ mong lại có chút khẩn trương nhẹ giọng khuyên giải an ủi.

Bà mụ chính là một phu nhân sống ở trong Mộ phủ, khắc sau liền ngay cả lão phu nhân đều đến đây, vào nhà liền lập tức hỏi “Sao lại thế này? Từ đây tới lúc sinh còn đến hai ba tháng mà, như thế nào lại sinh, này thật khó lường!”

Vừa nói vừa lại gần xem xét, đã thấy trên giường nửa điểm vết bản cũng không có, tính bà mụ vốn nôn nóng liền vén lên y bào của Vương Hổ, vừa nói “Mau cho lão thân nhìn xem, chính là thấy đỏ sao? Có phải

vỡ nước ối?”

Mộ Phi Phàm cùng Vương Hổ không hiểu gì hết “Cái gì? Thấy đỏ? Vỡ nước ối? Là có ý gì?” Nói xong lại nghe bà mẹ kia nói “Không phải nói sắp sinh sao? Thấy đỏ chính là chảy máu?”

Nàng xem chừng Vương Hổ, cùng lão phu nhân liếc mắt nhìn nhau một cái nói “Kỳ quái, nhìn như thế nào cũng không giống sắp sinh, sao bộ dáng không có một chút đau đớn nào?”

Nàng lại quay đầu qua hỏi Vương Hổ “Phu nhân, người rốt cuộc cảm thấy như thế nào? Sao lại biết sắp sinh?”

“Nó..... nó ở trong bụng ta động.” Vương Hổ có chút ngượng ngùng nói “A a, nó lại động, có phải hay không nôn nóng muốn đi ra.”

Câu vừa nói ra, tất cả phu nhân từng trải qua sinh con đều ngã xuống đất.

Lão phu nhân ngã ngồi ở trên ghế không ngừng niệm “A di đà phật”, đợi cho cơn rối loạn này, bà mẹ đến gần kéo Mộ Phi Phàm đi ra ngoài, nói cho hẩn một số dấu hiệu khi đứa nhỏ chuẩn bị ra đời, vốn những lời này nói cùng nam nhân là không thỏa đáng, nhưng nàng thật sự không tin tưởng nổi vào vị phu nhân có tính tình quá trẻ con này, đơn giản phớt lờ những kiêng kỵ gì đó.

Cùng lúc đó, lão phu nhân cũng kéo tay Vương Hổ, vui vẻ ra mặt nói “Tốt rồi, đây làm điềm tốt, lúc trước thấy nó không động, ta vẫn rất lo lắng, hiện tại thì tốt quá rồi, tiểu gia hỏa kia chắc chắn là một tiểu đồng tây hoạt bát, chính là kỳ quái nương của nó là người tính tình không chịu ngồi yên một chỗ, nó thật có khả năng nhậm nhện như vậy.”

Lão phu nhân vừa nói vừa cười, lôi kéo Mộ Phi Phàm nói chuyện hồi lâu. Lúc sau mới cùng bà mẹ rời đi.

Sau một màn lo lắng vẫn vợ, sợ những chuyện không đâu, lại ba tháng trôi qua.

Tiểu bảo bảo mà mọi người trông mong cuối cùng cũng ra đời, hơn nữa lại là song sinh.

Đó là một đôi nam anh khi sinh hạ có chút gầy yếu.

Tuy rằng gầy yếu, hình thể so với các trẻ sơ sinh khác cũng nhỏ hơn, nhưng tinh thần của hai tiểu gia hỏa này lại thực sung mãn, lúc tắm rửa oa oa khóc, giọng to cao vút, đợi tắm rửa xong rồi, thân thể nhỏ nhắn phần hồng được bao bọc vào trong tấm đệm sa tanh, con người màu đen của hai đôi mắt nhỏ đều mở to ra, đánh giá xung quanh, cũng không biết có nhìn đến đồ vật này kia không, mái tóc không dày lại có chút ẩm ướt, đại khái là cảm giác không thoải mái, hai tiểu đồng tây ở trong tã bọc ra sức vận vẹo thân mình.

Bởi vì trước đó không nghĩ song sinh, cho nên chỉ kiểm về một nãi nương, lập tức sai người nhanh chóng kiếm thêm. Lão phu nhân cùng nãi nương này mỗi người ôm một bảo bảo đem đến cho Vương Hổ nhìn. Hẩn đã phi thường suy yếu nằm ở trên giường, nhìn thoáng qua hai đứa trẻ, thở mạnh một cái, chậm rãi nói “Vì hai tên tiểu gia hỏa các người mà mạng của ta đều đã mất hơn phân nửa.”

Nói thì nói thế, nhưng khẩu khí lại toát ra cứng chiều thấy rõ, quả nhiên sinh hạ hai hài tử này, người chính là có chút bất đồng.

Bỗng nhiên cái miệng nhỏ nhắn của hai hài tử này nhăn nhó lại, tiếng khóc to lại vang vọng khắp gian phòng.

Vương Hổ bất chấp mệt mỏi sau khi sinh, sợ tới mức thoáng cái ngồi thẳng dậy, kéo tay Mộ Phi Phàm khẩn trương hỏi “Sao vậy, sao vậy? Bảo bảo vì sao lại khóc?”

Vừa dứt lời chợt nghe nãi nương còn trẻ tuổi kia cười nói “Không sao cả phu nhân, hài tử là đang đói bụng, ta trước mang chúng đi ụy sữa.” Nói xong liền ôm đứa nhỏ đi.

Bỗng nhiên Vương Hổ “Ngao ô” một tiếng, liền nhảy xuống giường đoạt lấy đứa nhỏ. Làm Mộ Phi Phàm hoảng sợ nhanh chóng giữ chặt hẩn, la lớn “Người làm sao vậy, lúc này mới vừa sinh hài tử xong đã muốn quậy phá sao.”

“Nàng muốn cướp bảo bảo của ta.” Vương Hổ hướng về phía nãi nương đang sừng sờ trên mặt đất nhe răng trợn mắt. Mọi người trong phòng đầu tiên là sững sốt một chút tiếp theo liền cười ha hả không ngừng.

Biết Vương Hổ vừa mới sinh hạ hài tử nhất thời không kịp phản ứng lại, còn đang tưởng mình là lão hổ, phải bảo hộ hài tử của mình.

Mộ Phi Phàm vừa tức giận vừa buồn cười, ghé vào tai hẩn nhỏ giọng nói “Nói bậy bạ gì đó. Ai dám đoạt hài tử của chúng ta, còn không muốn sống nữa sao? Người nhanh nằm lại giường ngủ một giấc cho ta, chờ nãi nương bón cho hài tử xong, lại sẽ ôm về đây, ha ha, ta cũng rất thích hai tiểu gia hỏa kia, thoát nhìn bộ dáng cũng rất có tinh thần.”

Y nói như vậy, Vương Hổ mới đột nhiên tỉnh ngộ đến mình hiện tại là người, lại liếc mắt nhìn về phía bảo bảo trong tay nãi nương, thỏa mãn cười, sau đó liền chìm vào mộng đẹp.

Một tháng trôi qua rất nhanh, tới rồi thời điểm hai tiểu gia hỏa kia đầy tháng.

Ngày này, trong Mộ phủ mở đại tiệc, phạm vi trăm dặm cùng Mộ Phi Phàm có qua lại đều mang theo trọng lễ đến chúc mừng, người đến người đi suốt nửa đêm đại môn của Mộ phủ đập đổ. Bên ngoài còn sắp xếp tiệc chiêu đãi cho người qua đường cùng khát cái tăng lữ, đủ các loại người.

Lão phu nhân cùng Mộ Phi Phàm cười đến như mộc xuân phong, ở trong đám người đi qua đi lại tiếp đón, đồng thời ôm hài tử sau một tháng liền thành bộ dạng trắng trẻo mập mạp đi ra khoe trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn thấy hai tiểu anh nhi phần điêu ngọc mài, không khỏi thương yêu, mặt trắng môi hồng, đáng yêu khiến cho mọi người đều thích, thú vị nhất chính là phản ứng của hai tiểu oa nhi.

Lão đại vẻ mặt giống như cha khi đàm sinh ý, bộ dáng diện vô biểu tình, nhếch cái miệng nhỏ nhắn nhìn mọi người, dường như bọn người trước mặt kia cũng không được nó để vào mắt. Lão nhị còn lại thì vẻ mặt tươi cười, khỏe miệng đều nhanh nhếch lên đến mũi, một đôi mắt to ngập nước cười mị mị, hai con người màu đen thì linh hoạt xoay chuyển, nhìn qua cực kỳ lạnh lợi.

Lập tức khách đến thăm đều tấm tắc lấy làm kỳ quái, tương mạo hai hài tử đều rất hiếm thấy, tương lai nhất định phi trung chi vật¹⁴. Tranh nhau nịnh nọt, lão phu nhân cùng Mộ Phi Phàm chỉ cười đến ngoác miệng.

Phi trung chi vật: rồng trong loài người

Cùng lúc đó, trong hậu viện Mộ phủ, mẫu thân Vương Hổ đang nhàn nhã cùng Như Ngọc, Hoa Chi, còn có bốn tiểu thiếp trước đây được Mộ Phi Phàm thả đi cùng ngồi uống trà.

Chốc lát, nãi nương đã ôm hai anh nhi tiến vào, nói với Vương Hổ “Phu nhân, gia bảo ôm hài tử vào, nói nhiều khách nhìn quá, sợ hài tử chịu không nổi ồn ào.”

Nói xong, không đợi Vương Hổ ôm lấy, các nữ nhân khác đã đợi sẵn tiến lên, vây quanh hài tử ngắm nghía nửa ngày.

Cuối cùng, Như Ngọc cùng một người thiếp tên là Lan Dung đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng, hai người mỗi người ngồi một bên, cùng các nữ nhân kia chơi đùa với hài tử, đem Vương Hổ gạt qua một bên.

Vương Hổ thấy các nàng cười nói náo nhiệt, như thế nào cũng không xen vào được, đành phải lẩm bẩm “Ai, kỳ thật chúng nó sinh ra chậm ba năm thì tốt rồi, đến lúc đó liền cùng tuổi với cha chúng nó, đều là tuổi Hợi, đương nhiên chậm thêm vài năm nữa thành tuổi dần cũng không tệ.” Thanh âm của hẩn rất lớn, vừa dứt lời, Hoa Chi ở một bên nhanh chóng chọt vào kinh ngạc nói “Cái gì? Người nói Mộ Phi Phàm là tuổi Hợi, đừng đùa chứ, điều này sao có thể? Y là tuổi Tuất!”

Vương Hổ một miệng nước trà phun ra, không dám tin tưởng lớn mắt quát “Cái gì? Mộ Phi Phàm là tuổi Tuất? Nói xạo, y chính miệng nói cho ta nghe y là tuổi Hợi mà!”

Ông trời chết tiệt, chuyện này không phải sự thật chứ?

Chính là..... chuyện này hình như là sự thật.....

Không nhìn đến cái khác, liền nhìn đến vận khí của mình từ khi xuống núi đến nay..... Đây quả nhiên không phải lời bịa đặt, hồ lạc bình dương bị khuyến khi, mình tới thành Bình Dương rồi lại lọt vào trong tay của một người mang tuổi Tuất, khó trách ngay cả con đường phi tiên cũng bị chôn vùi, ô ô ô, hẩn thật sự là số gặp người không tốt mà!!!!

“Đúng đó, gia chính là tuổi tuất, sao lại có thể là tuổi Hợi chứ?” Thiếp tên Lan Dung cũng cười đáp, không rõ phụ nhân vì sao lại nghĩ rằng gia là tuổi Hợi, chẳng lẽ gia là cố tình lừa hấn sao? Nghĩ đến đây, Lan Dung có chút tự trách mình quá nhiều chuyện.

“A a a a, Mộ Phi Phàm, Lục Bình! Xem ta có dám giết các người không, hai cái tên hỗn trướng các người, ta phải ăn hai người các người! A a a a.....”

Trong hậu viện yên lặng của Mộ phủ, bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to rung trời, đáng tiếc tiếng rống này rất nhanh liền bị tiếng chúc mừng trong đám người ở phía trước chôn vùi.

Trời cao vân đạm, cuộc sống hạnh phúc chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

11. Chương 11: Ngoại Truyện — Thử Hổ Trùng Phùng!

Mùa thu trôi qua, trận tuyết đầu tiên rơi xuống, tuyên bố chính thức bước vào mùa đông.

Việc làm ăn của Phùng Dạ Bạch rất lớn rất nhiều, nhưng bất kể hấn bận rộn thế nào, mỗi ngày vẫn nhất định về nhà sớm dùng cơm với lão bà. Phùng đại lão bản không xã giao vào buổi chiều tối đã thành luật thép mà tất cả những người làm ăn với hấn đều biết.

Nhưng mà hôm nay, một phong thư lại làm cho Phùng Dạ Bạch bắt đầu ưu sầu. Bởi vì lạc khoản của phong thư này chính là Mộ Phi Phàm, hảo bằng hữu của hấn.

Lạc khoản: phần đề chữ

Mộ Phi Phàm mời hấn đến thành Bình Dương làm khách, trong thư nói y đã có thể tử đáng yêu cùng một cặp hài tử dễ thương, bởi vì tình huống lúc đó đặc biệt rối ren, cho nên chưa kịp mời chư vị hảo hữu, hiện giờ nghĩ lại cũng cảm thấy bất an, vì vậy thành khẩn mời hấn đến chơi.

Tuy rằng nói là giọng điệu áy náy, nhưng những hàng chữ ở phần giữa lại thể hiện niềm hạnh phúc cùng cảm giác khoe khoang, đương nhiên dễ dàng bị Phùng Dạ Bạch đọc ra được. Hấn đầu tiên là có chút bất mãn, trong lòng nói có cái gì đáng khoe chứ, không phải cũng chỉ là một lão bà cùng hai hài tử sao? Chẳng lẽ Phùng Dạ Bạch ta kém hơn người sao, lão bà của ta mới là người xinh đẹp nhất đáng yêu nhất trên đời, hừ, người còn tưởng rằng ta còn là hấn tử độc thân cô đơn tịch mịch như trước đây sao?

Phùng Dạ Bạch nghĩ đến đây, điểm bất mãn này liền lập tức tan thành mây khói, bởi vì hấn bỗng nhớ đến ngày đó mình cũng vì tình huống đặc biệt, mà cùng Bạch Thự cử hành hôn lễ cũng không có mời các hảo hữu ghé qua, hấn lập tức cảm thấy phi thường bất an cùng hổ thẹn, thậm chí chỉ còn cách sau khi đi Bình Dương trở về, sẽ gửi thiếp mời tất cả hảo bằng hữu tụ tập lại, tốt xấu gì cũng coi như bồi thường.

Cứ vậy đi, Phùng Dạ Bạch quyết định chuyện này.

Nhưng vấn đề chính là làm sao với Bạch Thự và Phùng Tiểu Thự bây giờ, tạm thời không bàn tới chuyện họ có đồng ý cho mình đi không, cho dù họ chịu, liệu mình có chịu được xa họ cả tháng không? Tưởng tượng hơn một tháng không thấy được thử thê ái nhi, sắc mặt của Phùng Dạ Bạch liền bắt đầu chuyển xanh.

Mang theo vẻ mặt u sầu về nhà, Bạch Thự thấy hấn hai hàng mày nhíu chặt, thần sắc cũng khấn trương theo, kéo tay hấn hỏi “Phùng Dạ Bạch, có phải hiệu gạo của người bị sụp rồi không, sau này chúng ta không có gạo trắng ăn nữa.” Thanh âm của lão thử tinh tựa hồ muốn khóc, nhưng không quên tuyên bố tình yêu của mình đối với lão công “Người yên tâm, cho dù hiệu gạo thật sự bị sụp, ta và Tiểu Thự cũng tuyệt đối sẽ đi theo người không rời đi.”

Phùng Dạ Bạch rất cảm động, hấn biết theo như tính cách tham gạo như mạng của ái nhân mà có thể nói ra một câu như vậy, đã là tuyên ngôn trung trinh thâm tình nhất rồi. Vì thế vội vàng an ủi, cũng nhân tiện đem nguyên nhân phiền não của mình nói ra.

Bạch Thự vừa nghe xong, không khỏi nhẹ nhàng thở phào một hơi, ha hả cười nói “Ta tưởng rằng chuyện gì quan trọng lắm, hóa ra chính là chuyện nhỏ nhất như vậy, Phùng Dạ Bạch, người thật ngốc, chẳng lẽ không biết lão thử chúng ta thích nhất là chạy khắp nơi sao? Hiện tại vừa hay có một cơ hội như vậy, sao cả nhà

chúng ta không cùng đi, một nhà ba người đi đến chỗ bằng hữu người ở Bình Dương làm khách, thấy sao hả?”

Phùng Dạ Bạch đột nhiên hiểu ra vấn đề, lập tức tán thành chủ ý tuyệt vời này, lập tức thu dọn, cùng Bạch Thự và hai tử Phùng Tiểu Thự, nha hoàn Lưu Song hết thấy ngồi xe ngựa thẳng hướng Bình Dương.

Liên tiếp bốn ba, cuối cùng sau nửa tháng đã tới Bình Dương, Bạch Thự ở trong xe ngựa vén rèm nhìn ra bên ngoài, đợi tới khi nhìn thấy ba chữ to ‘Bình Dương Thành’ được khắc trên cổng thành, bỗng nhiên nhin không được nở nụ cười, nhưng lại chợt thu hồi nụ cười, khẽ thở dài buông rèm.

Phản ứng của Bạch Thự đương nhiên không tránh được ánh mắt của Phùng Dạ Bạch, liền vội vàng hỏi làm sao vậy. Bạch Thự vốn không muốn nói, tiếc rằng Phùng Dạ Bạch rất khôn khéo, căn bản không thể giấu diếm được, đành phải tận lực giả vờ lơ đãng nói “Không có gì, chỉ là vừa rồi nhìn thấy ba chữ to ‘Bình Dương Thành’, bỗng nhiên trong đầu hiện lên câu tục ngữ ‘hổ lạc bình dương bị khuyến khi’, cho nên ta nghĩ đến đồng bạn lão hổ kia, hẳn sẽ không xui xẻo như vậy dừng chân ở đây đâu, sau đó nghĩ đến bọn họ, trong lòng tự nhiên có chút vướng bận.”

Phùng Dạ Bạch ôm lấy ái nhân, hẳn biết Bạch Thự vì mình mà trả giá rất nhiều, huynh đệ hơn một ngàn năm, lại vì lựa chọn sống bên mình mà không thể không từ bỏ, kỳ thật thời điểm Bạch Thự nhớ đến bọn họ, hẳn là rất khó tránh khỏi thương cảm.

Thoáng chốc đã tới trước đại môn của Mộ phủ, người hầu vào thông báo, chỉ lát sau đã thấy đại môn mở rộng, Mộ Phi Phàm hai tay một trái một phải ôm hai nam hài phần điều ngọc mài, sắc mặt vui mừng hơn hởi đi ra đón.

Lão hữu trùng phùng, đương nhiên tránh không được một phen thân thiết, ôm nhau xong, Mộ Phi Phàm thấy Bạch Thự cùng Phùng Tiểu Thự, không khỏi cả kinh kêu lên “A, Phùng Dạ Bạch, người, người kia, hóa ra người cũng đã thành gia rồi, không tồi không tồi, tẩu phu nhân trông rất rạng rỡ, hiền lương thực đức, a, đây là con của người sao? Ai nha, đáng yêu ghê, một bộ dáng tiểu đại nhân nha, ha ha ha, tuyệt đối không thua bảo bối nhà chúng ta đâu.”

Bọn nhỏ ra mắt lẫn nhau, Phùng Dạ Bạch liền hỏi “Đệ tức đâu, sao không thấy nàng đi ra, chẳng lẽ với quan hệ của chúng ta còn chú ý kiêng dè cái gì sao?”

Đệ tức: em dâu

Mộ Phi Phàm vội nói “Không phải vậy, tiểu lão hổ, nga, chính là nội nhân¹⁷, chính là..... ha hả, vừa đúng lúc hôm nay có thịt lợn nướng, phỏng chừng hẳn gặm xong cái chân lợn kia sẽ đi ra.” Thời điểm y nói lời này, trên mặt một tia xấu hổ cũng không có.

Nội nhân: vợ

Phùng Dạ Bạch vốn muốn cười nhạo y vài câu, nhưng nghĩ đến Bạch Thự nhà mình chẳng phải gặp được gao trắng liền mặc kệ cái gì lễ nghĩa hay nguy hiểm sao, bởi vậy đành đem những lời vừa nãy ra nuốt trở vô bụng.

Đi vào đại sảnh, chủ khách chia nhau ngồi xuống, ba hài tử giao cho bọn hạ nhân mang ra ngoài tự chơi đùa với nhau. Phùng Dạ Bạch và Mộ Phi Phàm trò chuyện về tình hình khi xa nhau với chuyện làm ăn.

Bạch Thự thật sự không kiên nhẫn ngồi nghe, đang định đứng lên đi ra ngoài chơi với bọn nhỏ, sau đó liền nghe thấy một thanh âm từ hậu sảnh vang lên “Mộ Phi Phàm, rốt cuộc là khách kiểu gì quan trọng vậy, người không nên bắt ta cũng phải ra gặp chứ, Như Ngọc tỷ tỷ đã hứa hôm nay sẽ tặng gà rừng nướng cho ta đó.”

Tuy là Mộ Phi Phàm đã quá quen với tính tham ăn của lão bà nhà mình rồi, nhưng hiện tại nghe được lời này cũng không khỏi đỏ mặt. Ngắc đầu vừa định nói gì đó, đã thấy Bạch Thự lúc này còn ngồi ở ghế dựa cũng đột nhiên đứng lên, hai mắt trợn trừng, miệng cũng mở lớn đến có thể nhét một cái trứng gà vào, thoạt nhìn chẳng khác gì Vương Hổ đang giương to miệng.

Phùng Dạ Bạch cùng Mộ Phi Phàm đồng thời bị kinh hách.

Mộ Phi Phàm nghĩ hay nương tử của Phùng Dạ Bạch là truyền nhân của tiên sơn danh phái nào đó, từ trong thanh âm có thể nghe ra tiểu lão hổ là yêu tinh sao? Cho nên mới như vậy? Thật là, tham ăn như vậy, một con lộc nướng, một con gà rừng nướng, đến cả ta còn hoài nghi nữa là, ai, tiểu lão hổ a.....

Phùng Dạ Bạch thì lại nghĩ đến chuyện khác, hay nương tử của Mộ Phi Phàm là túc thể cừu gia¹⁸ của Tiểu Bạch Thự, cho nên hẳn vừa nghe qua thanh âm của đối phương liền nhận không được muốn lộ yêu tính ăn người sao? Trời ạ, cái này rất nguy hiểm nha, không biết gạo trắng thơm ngào ngọt có thể dời đi hận thù này không, dù sao cũng là nương tử của Mộ Phi Phàm.

Túc thể cừu gia: kẻ thù trong quá khứ

Bọn họ đồng thời ôm tâm tư này, Vương Hổ cũng từ sau bình phong hiện thân. Hẳn trước hết chính là há mồm trừng mắt đứng tại chỗ nhìn chằm chằm Bạch Thự, vì thế trong mắt hắn giờ phút này không nhìn thấy ai khác.

“Khụ khụ..... này.....”

“Khụ khụ..... này.....”

Hai nam nhân đồng thời mở miệng, chờ mong có thể hóa kiếp qua vi ngọc bạch, nhưng mà không đợi bọn họ ho khan xong, Vương Hổ cùng Bạch Thự bỗng nhiên đều phát ra một tiếng rống to rung trời —

“A, lão thử tham ăn, thật sự.... thật sự là người sao?”

“Trời ạ, lão hổ lỗ mãng, thật sự..... thật sự là người?”

Sau khi tiếng rống ngừng lại, hai mỹ nam tử xinh đẹp đồng dạng nhiệt liệt đứng tại chỗ ôm lấy nhau, hoàn toàn không để ý ái nhân của bọn họ đầu tiên là ngăn ngại, ngay sau đó chính là biểu cảm ăn dấm chua dữ dội.

“Phùng Dạ Bạch, hẳn là ai vậy? Vì sao quyến rũ lão bà của ta?”

“Mộ Phi Phàm, hẳn là ai vậy? Vì sao quyến rũ lão bà của ta?”

Hai tên trượng phu đồng thời lên tiếng, sau đó lại đồng thời sững sốt.

Nửa ngày, Phùng Dạ Bạch bỗng nhiên vỗ sau ót “A, ông trời ạ, Mộ Phi Phàm, chẳng lẽ người cũng giống ta, cưới một yêu tinh làm thê tử sao, trách không được hẳn rõ ràng là nam nhân lại có thể sinh cho người hai nhi tử.”

Mộ Phi Phàm lúc này cũng đã hiểu được, vỗ vỗ vai lão hữu “Đúng vậy, nhà của ta là lão hổ, nhà các người thì sao? Là động vật gì?”

“Lão thử, tuổi đầu tiên trong cầm tinh.” Phùng Dạ Bạch đáp, sau đó bọn họ nghe thấy ngoài cửa phòng vang lên ba thanh âm của hải tử “Phụ thân, vừa rồi là xảy ra chuyện gì vậy? Là sét đánh sao, nhưng trời không mưa nha?” Nhìn lại, hóa ra là nhi tử bảo bối của bọn họ.

Sắc mặt hai người đồng thời có hơi tái xanh, dù sao cũng không thể nói cho nhi tử biết vừa rồi là tiếng rống kích động của thân nương các người a?

Vì vậy đành phải giả bộ hồ đồ đem bọn nhỏ đuổi đi, sau đó hai nam nhân thật sự không nhận được, chuyển hướng hai người vừa gặp mặt liền ôm chầm nhau kia “Khụ khụ, này, các người thật sự không cân nhắc nên tách ra một chút để nói chuyện sao? Ôm như vậy không khó chịu sao?”

Bạch Thự cùng Vương Hổ rốt cục cũng tách ra, trên mặt hai người còn có nước mắt, liền tay nắm tay ngồi ở trên hai ghế dựa bắt đầu kể rõ tình hình sau khi ly biệt. Căn bản là không có để ý thấy trong phòng có hai tên nam nhân đang dùng ánh mắt đầy ai oán bất mãn chưa từng có nhìn họ.

“Bạch Thự, ta trước đây vô cùng lo lắng khổ sở, ta nghĩ đến ngày các người đều phi tiên, chỉ có ta phải ở lại nhân gian, quả thật rất cô đơn, tuy rằng ta cho đến nay không hề có vấn đề gì với Mộ Phi Phàm, nhưng mỗi khi nhớ đến, kỳ thật trong lòng cũng không dễ chịu gì, thế này thì hay quá rồi, mặc kệ ra sao, cuối cùng có người làm bạn với ta, chúng ta cuối cùng không phải một người cô đơn lưu lại nơi này.” Vương Hổ cầm lấy thịt trong đĩa đặt trên bàn nhai nuốt, Bạch Thự thì hướng điểm tâm mà tiến công.

“Đúng đó đúng đó.” Bạch Thự gật đầu phụ họa lời nói của Vương Hổ “Không nghĩ tới ngươi, lão hổ này mà cũng động phạm tâm ở tại chỗ này nữa, thật sự là tốt quá rồi, ha ha ha, lúc này ta đi ngang qua cửa thành còn bắt đầu nghĩ về ngươi nữa, ha ha ha, thành Bình Dương, ngươi là lão hổ, tên này rất không may mắn, tên này rất không may mắn, ha ha ha.”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt của Vương Hổ có chút chuyển xanh, hắn không biết có nên nói cho Bạch Thự biết mình chẳng những lạc tới Bình Dương lại còn rơi vào trong tay một tên mang tuổi tuất. Nghĩ đến đây, hắn liền phần hận trừng mắt Mộ Phi Phàm.

“Ngươi nói, các đồng bạn khác của chúng ta có thể cũng động phạm tâm lưu lại nhân gian không?” Bạch Thự bỗng nhiên có chút hưng phấn hỏi.

Những lời này cũng làm cho Vương Hổ hưng phấn theo “Đúng đúng, lúc trước ta chính là nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng hiện tại nhìn thấy ngươi, ta bỗng nhiên cảm thấy được chuyện này rất có khả năng, không từ mà biệt, xú xà rất có thể khả năng nha, lưu manh thổ cũng không phải không có khả năng, chính là không biết người yêu bọn họ là người như thế nào, a a a a, thật sự rất kỳ vọng nha.”

Vừa dứt lời thì thấy một người hầu chạy vào, trong tay giơ lên một phong thư nói với Mộ Phi Phàm “Gia, là thư của Khang thiếu gia, thiệp mời màu đỏ, đoán chừng nhất định là hỉ sự.” Mộ Phi Phàm tiếp nhận thư đến, vừa mở ra nhìn, y liền ngây ngẩn cả người, bởi vì lời nói bên trong thật sự quá mức quen thuộc, y một tháng trước vừa mới viết mấy phong thư nội dung tương tự như vậy gửi đi. Hơn nữa Khang Kiệt lúc này nhất định đã nhận được thư của mình, điều làm người ta sợ hãi hơn chính là hắn vậy mà cũng đã thành thân, còn có hài tử. Cùng Phùng Dạ Bạch cảm thán một phen, Mộ Phi Phàm dứt khoát quyết định lưu Phùng Dạ Bạch cùng Bạch Thự ở lại đây ít ngày, hai ngày sau, người hai nhà liền xuất phát đến Khang gia trang. Nơi đó có thể lại là một cổ sự khác.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-lac-binh-duong-vi-khuyen-the>